

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-10.pdb

PDB Name: Tarzan 10
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a trpasličí lidé

Edgar Rice Burroughs

KAPITOLA I.

V zatuchlé tmavé chatrči ve vesnici kmene Obebe na břehu řeky Ugogo krčil se Esteban Miranda a převaloval v ústech zbytky nedovařeně ryby. Na krku měl železný obojek, od kterého vedl rezavý řetěz ke kůlu, zaraženému do podlahy u východu na cestu k náčelníkovu příbytku. Již celý rok byl Španěl přivázan jako pes - a jako pes se tu a tam proplazil nízkým otvorem, sloužícím za vchod, a vyhříval se venku na slunci. Dosud choval utkvělou myšlenku, že je Tarzanem, jehož úlohu kdysi hrál. Ostatně Tarzanem byl i pro zdejšího náčelníka. Jen starý šaman stále trval na tom, že zajatec je říčním démonem.

A snad právě to, že se náčelník a čaroděj nemohli dohodnout, koho vlastně vězní, způsobilo, že Esteban ještě neskončil v některém z obrovských hrnců, neboť Obebe by si na něm byl velice rád pochutnal - byl to přece jeho odvěký nepřítel! Starý zařikávač však vyvolal u pověřivých vesničanů strach, neboť zajatce prohlašoval za říčního démona, který se vtělil do Tarzanovy podoby, a tvrdil, že jakmile mu někdo ublíží, stihne osadu krutý trest. Proto byl Miranda dosud naživu. Oba divoši totiž věřili, že mají pravdu a že ji dokáží. Pokud vězeň zemře jako každý jiný smrtelník, byl Tarzanem a pravdu má náčelník. Pokud ale bude žít věčně, nebo odtud zmizí, pak má pravdu kouzelník a jeho slovo bude všemi pokládáno za svaté.

Když se Esteban naučil dorozumívat s divochy, pochopil, proč se vlastně neocitl na jejich jídelníčku, a přestal o roli syna divočiny jevit zájem. Zato se stále více cítil říčním démonem. Šaman byl touto proměnou velmi potěšen a vesničané utvrzení o jeho slovech. Jen Obebe, muž stejně starý jako chytrý, neochvějně trval na svém.

Jedinou radostí Estebana Mirandy byl váček s diamanty. Celé hodiny dokázal vysedávat v přítmi chatrče a počítat típytivé kaménky. Těžkal je v dlani, odhadoval jejich cenu a snil o tom, jak jich využít. Jistě by si za ně mohl koupit půl města! Přebýval v zatuchlé díře, jedl zbytky ze špinavé misky - a přitom byl bohat jako egyptský faraón! A jako bohatec žil i ve svých představách, jež měnily začpělý brloh v nádherný palác. Jakmile však zaslechl, že se někdo blíží, skryl svůj poklad za cáry oděvu a proměnil se zpět v ubohého vězně nelítostných kanibalů.

Po roce samoty stala se jeho tichou společnicí Uhha, dcera kouzelníka Chamise. Uhha byla čtrnáctileté děvče, roztomilé a zvědavé. Dlouho pozorovala záhadného zajatce zpovzdálí, až si jednoho dne dodala odvahy a vydala se za ním, právě když se vyhříval na slunci před chatrčí. Esteban se na ni usmál, aby ji povzbudil. S vesničany téměř nemluvil. Kdyby měl alespoň jednoho přítele, byl by jeho úděl snesitelnější!

Uhha přistoupila až k němu. Bylo to ještě dítě, divoké a nevědomé, ale Miranda v ní již tušil ženu.

"Jsem ve vaší vesnici již rok," řekl na uvítanou. "Ale nikoho tak hezkého jsem tu ještě neviděl. Jak se jmenuješ?"

Uhha se přivětivě usmála. "Jsem Uhha," odpověděla. "Mým otcem je kouzelník Chamis."

Esteban se zaražoval. Štěstěna, která se od něho dosud odvracela, mu konečně ukázala tvář.

"Proč jsi nepřišla dřív?" zeptal se.

"Bála jsem se," přiznala.

"Proč?"

"Bála jsem se, protože ..."

"Protože jsem říční démon a mohl bych ti ublížit?" doplnil ji.

"Ano," řeklo děvče.

"Poslouchej," zašeptal Esteban. "Ale nikomu ani slovo! Jsem říční démon, ale neublížím ti."

"Když jsi říční démon, proč zůstáváš připoután ke kůlu?" nechápala Uhha.

"Divíš se tomu, že?" odvětil Esteban otázkou.

"Nejen Uhha se diví," pravila dívka. "Diví se i ostatní. Obebe tomu nerozumí. Říká, že jsi Tarzan, nepřítel jeho lidu, ale můj otec si myslí, že jsi říční démon, a že když budeš chtít, proměníš se v hada a vyklouzneš z řetězu. Lidé nechápu, proč to neuděláš. Někteří už nevěří, že to dokážeš."

"Pojď blíž," vyzval děvče Španěl. "Nikdo jiný nesmí slyšet, co ti teď povím!"

Uhha uposlechla a sklonila se k němu.

"Jsem opravdu říční démon," opakoval Esteban. "A mohu udělat, co se mi zlíbí. V noci, když ostatní spí, putuji vodami Ugoga, ale ráno se znovu vracím. Zůstávám tu proto, abych zjistil, kdo z vesnice jsou moji přátelé a kdo nepřátelé. Vím,

že Obebe není můj přítel, ale ještě nevím jaký je tvůj otec. Kdyby byl mým přítelem, postaral by se mi o lepší jídlo a pití. Mohu zmizet, ale počkám, zda mi někdo z vesnice pomůže. To bude můj nejlepší přítel, a já se mu za to odměním. Štěstí ho bude provázet na každém kroku a splní se mu všechna přání. Neříkej o tom ale nikomu! Počkám ještě, zda se někdo najde, a když ne, vrátím se do řeky Ugogo ke svému otci a matce. A pak zničím Obebovu vesnici! Nikdo nezůstane naživu!"

Děvče se polekaně odvrátilo.

"Neboj se," uklidnil ji Esteban. "Tobě neublížím."

"Ani když zničíš vesnici?" zeptala se.

"Pak by ti ovšem nebylo pomoci," odtušil. "Doufejme, že mě někdo osvobodí. Pak budu vědět, že mám alespoň jednoho dobrého přítele. A teď už jdi a nezapomeň, že nesmíš nikomu prozradit, co jsem ti řekl!"

Učinila několik kroků a vrátila se. "Kdy zničíš vesnici?" vyzvíдалa.

"Za několik dní," prohlásil Esteban.

Třesouc se hrůzou, rozběhla se Uhha k chýši svého otce. Esteban se usmál a pak se vplížil zpátky do chatrče, aby si pohrál se svými diamanty.

Jakmile Uhha dorazila do otcova příbytku, zjistila, že je prázdný. Nebyl tu ani šaman, ani jeho ženy. Zůstaly i s dětmi na poli. Uhha měla nyní klid i čas přemýšlet o všem, co slyšela. Ještě že to neprozradila otcí! Jaký trest by ji asi stihl?

Otřásla se při té představě. Ležela na hromadě trávy a namáhala svůj dětský mozek úvahami, co počít. Poprvé stála před podobným problémem - těžším než všechny domácí práce! Vtom si vzpomněla, jak říční démon řekl, že odmění toho, kdo mu pomůže. Ale - dokázala by něco takového sama?

Když se otec zanedlouho vrátil domů, uvítala jej otázkou.

"Jak může říční démon zničit ty, kdo mu ublíží?" ptala se.

"Má tolik možností, kolik je hvězd na obloze," odpověděl kouzelník. "Může vyhnat ryby z řek a zvíř z lesa, a ti, kdo mu ublížili, zahynou hladu. A může na ně seslat oheň z nebe."

"Myslíš, otče, že tak potrestá i nás?" pokračovala Uhha.

"Neublíží Chamisovi, protože ho chrání před smrtí, kterou mu uchystal Obebe," ujistil ji šaman.

Uhha si vzpomněla, jak si říční démon stěžoval, že mu její otec nikdy nepodal dobré jídlo a pití. Mlčela však a stočila hovor jiným směrem.

"A jak může uprchnout, když má na krku obojek?" vyzvíдалa. "Kdo mu ho sejme?"

"To může jenom Obebe, protože on jediný ho dokáže otevřít," pravil šaman. "Ale říční démon nepotřebuje pomoc, protože když bude chtít, promění se v hada a protáhne se obojkem na svobodu. Kam jdeš, Uhho?"

"Navštívit Obebovu dceru," vysvětlilo děvče.

Náčelníkova dcera právě drtila kukuřici. Sotva zahlédla Uhhu, usmála se.

"Nehluč, Uhho," vybídla svou kamarádku. "Otec spí."

Dívky se posadily před chatrč a daly se do řeči. Mluvily o ozdobách, účesech a mladících z vesnice. Mluvily o tom, o čem mluví všechny dívky v jejich věku. Uhha přitom nejednou přeměřila pohledem chýši, vraštic obočí.

"Kde máš náramek, který ti dal bratr tvého otce minulý měsíc?" zeptala se náhle.

Obebova dcera pokrčila rameny. "Vzal mi ho," oznámila. "A dal sestře své nejmladší ženy."

Uhha zakabonila tvář. Toužila snad po oné měděné třetce? Její kamarádka si ji zvědavě prohlížela.

"A co náhrdelník, který vzal otec jednomu bojovníku při poslední slavnosti?" naléhala Uhha. "Neztratila jsi ho?"

"Ne," ubezpečila ji Obebova dcera. "Je v chýši. Když drtím kukuřici, překáží mi, a proto jsem ho odložila."

"Mohla bych si ho prohlédnout?" zeptala se Uhha. "Sama pro něj dojdu."

"Ne. Vzbudila bys otce a on by se zlobil," nesouhlasila dívka.

"Nevzbudím ho," ujistila ji Uhha a zamířila ke vchodu do chatrče. Náčelníkova dcera se ji snažila zadržet

"Přinesu ho, jakmile se otec vzbudí," slibovala.

Uhha však nedbala jejích slov a vkradla se dovnitř. Tady zůstala chvíli stát, než oči přivykly tmě. Obebe ležel na rohoži a spal. Uhha se tiše plížila vpřed. Tiše jako Sheeta, leopard. Srdce jí bušilo jako tamtam v rytmu divokého tance. Bála se, že způsobí hluk a probudí náčelníka, kterého se bála snad ještě víc než říčního démona. Ten však spal, spokojeně oddychuje.

Konečně Uhha zahlédla brašnu po náčelníkově boku. Přistoupila blíž a pokusila se ji vytáhnout. Spáček sebou trhl a děvče poplašené odskočilo. Náčelník se obrátil na druhý bok a Uhha v té chvíli myslela, že se probudil. Kdyby se nebála, jistě by utekla. Znovu přešla pohledem po brašně. Obebe na ní již neležel! Natáhla po ní ruku, ale v poslední vteřině ucouvla. Srdce měla snad až v hrdle! Pak si vzpomněla na říčního démona a na trest, jaký chystá pro celou vesnici. Sáhla po brašně, otevřela ji a rukou prohledala její obsah. Klíč od obojku byl uvnitř! Poznala ho okamžitě.

Rychle zavřela brašnu, svírajíc kořist v dlaní, a vyběhla z chýše.

Večer, když uhasly poslední ohně a vesničané se vytratili do svých příbytků, zaslechl Esteban Miranda před vchodem do chatrče šest kroků. Někdo se vkrádá dovnitř!

"Kdo je to?" zvolal, přemáhaje strach.

"Tiše!" zaznělo zvenku. "To jsem já, Uhha. Přišla jsem tě osvobodit, abys věděl, že máš ve vesnici přítele, a nezničil ji." Miranda se usmál. Jeho úsilí přineslo ovoce dřív, než čekal.

"Jak mi chceš pomoci?" zeptal se.

"Podívej!" vyzvala ho Uhha. "Přinesla jsem ti klíč od obojku."

"Bože!" vydechl Spaněl. "Kde je?"

Uhha přistoupila blíž a podala mu klíček. Chtěla hned odejít, ale Esteban ji zadržel.

"Až budu volný, musíš mě zavést do džungle," řekl. "Jinak se odměny říčního démona nedočkáš!"

Uhha se bála, ale neměla sílu se vzepřít. Miranda odemkl obojek a vymanil se z pout.

"Přines mi zbraně!" zavelel. Uhha vyběhla do tmy mezi chýsemi. Miranda věděl, že má strach, ale přesto zbraně přinese. Nemýlil se! Po chvíli se vrátila s lukem, toulcem šípů a dýkou.

"A teď mě zaveď do pralesa!" vyzval ji Esteban stroze.

Vyhýbajíc se hlavní ulici, vedla jej k bráně osady. Bylo jí divné, že on, říční démon, ji nedokáže otevřít, neboť si myslela, že nadpřirozené bytosti jsou všemohoucí. Uposlechla ve všem a ukázala mu, jak si počínat, aby se dostali ven. Za vesnicí se rozkládala mýlina, vybiňující až k řece. Všude kolem byla hustá tma a Esteban cítil, že nově nabytá svoboda má i svou stinnou stránku. Samotnému se mu do temné džungle nechtělo!

Uhha se měla k odchodu. Zachránila osadu před zkázou a teď se chtěla vrátit domů a čekat, co se bude dít, až vesničané zjistí, že říční démon zmizel.

Esteban ji vzal za ruku. "Pojď," řekl. "Dostaneš svou odměnu."

Uhha sebou trhla. "Nech mě jít!" zvolala. "Bojím se!"

Ale také Esteban se bál a věřil, že ve společnosti malé černošky se bude v nočním pralese cítit přece jen bezpečněji. Ráno ji pak propustí a nechá jít.

Uhha se pokusila vymanit z jeho sevření. Bojovala jako mladá lvice, snažíc se přitom dovolat pomoci, leč Španěl ji zakryl ústa rukou, zdvihl ji do výše a několika skoky s ní zmizel v džungli.

Odkudsi zazněl řev lva. A černí kanibalové kmene Obebe dál nerušeně spali, nemajíce nejmenšího tušení, jakou tragédií malá Uhha právě prožívá.

KAPITOLA II.

Z verandy Greystokova bungalovu vyšly tři osoby a zamířily k vratům kolem hospodářských stavení, lemujících usedlost. Byli to dva muži a jedna žena, odění v šedozeleň obleky. Starší muž nesl v ruce koženou kuklu a brýle. Usmíval se, naslouchaje mladšímu.

"Nic takového bys neudělal, kdyby tu byla matka," vyčítal mladík. "Nikdy by to nedovolila."

"Asi máš pravdu, synu," souhlasil starší. "Ale podniknu ten výlet a slibuji, že pak už zůstanu, než se matka vrátí. Říkal jsi přece, že jsem učenlivý žák a že jsem schopen řídit letadlo sám. Mám pravdu, Meriem?" A otočil se k mladé ženě. Ta zavrtěla hlavou.

"Bojím se o vás stejně jako ona, tatínku," odpověděla. "Riskujete tolik, až se zdá, že jste opravdu nesmrtelný. Měl byste být opatrnější."

Mladší muž ji objal kolem pasu. "Meriem má pravdu," potvrdil. "Měl bys být opatrnější!"

Starší muž pokrčil rameny.

"Kdybyste s matkou měli moje nervy a sílu, nemluvili byste o tom," řekl. "Nemíním zahálet. Jednou budu starý a bezmocný, ale ještě to nějaký rok potrvá."

Na planině, táhnoucí se od farmy k džungli, stál dvojplášník a u něho dva Waziriové, které Korak, syn Tarzanův, naučil stroj opravovat a posléze i řídit.

Tarzan si nasadil helmu a brýle a usedl za řídicí páku.

"Měl bys mě vzít s sebou," namítl Korak.

Tarzan pohodil hlavou a usmál se.

"Vezmi tedy alespoň jednoho z nich," nedal se odradit Korak a ukázal na černochoy. "Co když budeš muset přistát? A když nebudeš mít mechanika, co uděláš?"

"Půjdu pěšky," zněla odpověď. "Natoč ho, Anduo!"

Po chvíli stroj zaburácel a vznesl se nad farmu, sledován přítomnými. Opsal velký oblouk a zmizel za lesem.

"Co zamýšlí?" zeptala se Meriem.

Korak na ni pohlédl. "Nemá pevný cíl," pravil. "Chce jen vyzkoušet, dokáže-li letět sám. Ale protože ho znám, nedivil bych se, kdyby se vydal do Londýna a navštívil matku."

"To snad ne!" vykřikla Meriem.

"Obyčejný člověk, který nemá žádnou zkušenost, by to neudělal. Ale on není obyčejný člověk..." dodal Korak.

Tarzan zatím udržoval kurs, ztrácje samou radostí z letu pojem o čase. Opájel se volností, jakou vždy záviděl ptákům - nejsvobodnějším obyvatelům džungle. Náhle pod sebou spatřil řadu soutěsek, obklopených zalesněnými vrchy, a tenký pruh řeky Ugogo. Neznal tuto krajinu a byl tím překvapen. A pak si uvědomil, že je od domova více než stovku mil a že by se měl vrátit, leč záhadné rokliny jej přitahovaly stále víc. Jak to, že do těchto končin nikdy nezavítal? Jak to, že o nich neslyšel od domorodců?

Slétl níže, aby si prolákliny mohl lépe prohlédnout. Nyní mu připomínaly krátery vyhaslých sopek. Viděl prales, jezera a řeky, o kterých neměl tušení. Rozhodl se, že tuto záhadnou krajinu obletí, než otočí letoun k domovu. Sněs se tedy ještě níž. Před ním se táhl hustý les a za ním otevřená planina, končící u úpatí strmých skalisek. Než si stačil uvědomit, že se odvážil příliš nízko, narazilo letadlo do koruny mohutného stromu a řítilo se k zemi, strhávajíc s sebou okolní větve. Vše trvalo okamžik, a pak nastalo ticho.

Na stezce u lesa se objevila postava, podobná člověku. Ale nebyl to člověk - alespoň ne takový, jací dnes žijí mezi námi. Byl to zavalitý tvor, krácející vzpřímeně a držící v ruce obušek. Po ramenou mu splývaly dlouhé vlasy. Hrud' i končetiny měl porostlé řídkými chlupy. Boky mu svíral jakýsi pás, ověšený kameny. Od každého kamene viselo krátké lesklé pírkó. Podobně vypadala i suknice, sahající ke kolenům. Tvor byl bosý. Jeho kůže byla bronzově hnědá. Měl rozložitě plece, býčí šíji a paže samý sval. Ve tváři vynikal široký nos a odulé rty. Oči byly zasazeny pod husté obočí, vyrůstající na širokém, leč nízkém čele. Když kráčel, jako by střihál ušima. Pohyboval se tiše, maje zrak zabořen do porostu.

Ten tvor byla žena! Co chvíli se zastavila a větřila. Seběmenší šelest či pach by jí sotva unikl. Kradla se stezkou, až

konečně stanula před postavou, ležící u stromu tváří k zemi. Byl to Tarzan, který po pádu z letounu ztratil vědomí. Žena sevřela pevněji kyj a přiblížila se až k němu. Byla překvapena, ale neměla strach. Již chtěla neznámého udeřit, ale cosi ji zarazilo. Poklekla k němu a počala si prohlížet jeho oděv. Pak jej otočila na záda a přiložila mu ucho k srdci. Nakonec zvedla bezvládné tělo, vzala je na ramena a vydala se i s ním na zpáteční cestu. Úzká pěšina, vinoucí se lesem, vybíhala náhle na otevřené prostranství, končící u úpatí mohutného skaliska. Jednotlivé masívy byl porušeny jeskyní, vytvořenou nejméně z architektů - přírodou. A právě sem žena zamířila. Nedaleko za vchodem tunel přecházel v rozlehlou kruhovou prostor, jejíž stěny byly prorvány nespočty vchody do dalších slují. Nahore se pak klenulo modré nebe.

Když sem žena vstoupila, upřeli na ni její soukmenovci zvědavě zraky. Byly to samé ženy, lišící se výškou a vzhledem, tak jako ženy lidské rasy. Nemluvily, ba ani nevydávaly žádné zvuky.

Žena, nesoucí Tarzana, zamířila ke vchodu do jedné z jeskyní, svírajíc v ruce kyj a nespouštějíc oči ze svých družek. Náhle jedna z nich uchopila Tarzana za ruku. Žena se otočila, máchla kyjem a mocným úderem srazila nešťastnici k zemi. Pak se vzpřímila a zůstala na okamžik stát bez hnutí, podobna lvici, bojující o svou kořist. Ostatní ženy se bleskurychle stáhly do okolních slují.

Vítězka odnesla Tarzana do svého brlohu, spustila jej na zem a znovu si ho počala prohlížet. Jeho oděv se jí zjevně nelíbil - jen zlatý řetízek s medailonem upoutal její pozornost. Chvilí jej zkoumala, pak si znovu přehodila Tarzana přes rameno a vrátila se do dvorany, zastavěné nízkými kamennými příbytky. Mezi staveními vedla cesta a uprostřed bylo cosi jako náměstí.

K jednomu z těchto podivných obydlí donesla žena Tarzana, shodila jej z ramen a odvalila dvě kamenné desky, zakrývajících vchod. Pak Tarzana zvedla a vstoupila s ním dovnitř. Tady položila bezvládné tělo na zem a několikrát zatleskala. V té chvíli se objevilo větší množství dětí obojího pohlaví. Děvčata, i ta nejmenší, měla obušky, chlapci přišli s holýma rukama. Žena ukázala na Tarzana a učinila několik posunků. Nato opustila příbytek, míříc ke své jeskyni. Cestou ani pohledem nezavádila o svou družku, kterou předtím tak nemilosrdně ztrestala za její opovržlivost. Když došla ke vchodu do sluje, její oběť náhle vstala. Rozhlédla se, a pak, jako by se nic nebylo stalo, vydala se pomalu ke své skalní noře.

Vtom byly všechny ženy vyrušeny zvukem blížících se kroků. Nastražily uši a zbystřily pozornost. U vchodu do dvorany se objevila mohutná postava - na jednom rameni nesla antilopu, na druhém tvora, vypadajícího zpočátku jako člověk, zpočátku jako zvíře. Antilopa byla mrtva, podivný tvor dosud žil. Ač mu ruce i nohy visely bezvládně podél těla, občas sebou zoufale trhl.

Žena, která přinesla Tarzana, vstala a postavila se na práh svého obydlí. Nazýváme ji První ženou, neboť neměla jména. A stejně tak nazvěme Druhou ženou tu, již První žena srazila obuškem, a Třetí ženou tu, jež vstoupila do dvorany s podivným břemenem. Právě na ni byly nyní upřeny zraky všech ostatních. Majestátně kráčela se svým úlovkem k domovu, vrhající kolem sebe nevráživé pohledy. Byla velmi statná a vyhlížela silnější než její družky. První žena blýskla pohledem po Druhé ženě a učinila několik posunků. V tu chvíli Třetí žena přidala do kroku, jako by tušila něco nekalého. Stiskla pevněji obušek, připravena bránit svůj majetek. Vzápětí obě nedávné soupeřky zaútočily. Zpočátku se zdálo, že Třetí žena podlehne přesile, ta však útok odrazila a v nestřeženém okamžiku zasadila První ženě mocný úder do hlavy. Pak se obrátila proti její spolubojovnici, která neváhala a dala se na útěk.

Tvor, kterého vítězka nesla na ramenou, se zatím pokusil uniknout. Vyrhl se své uchvatitelce a vyběhl arénou. Když se postavil na nohy, bylo zřejmo, že jde o muže těžce rasy jako žena, jen o poznání menšího a slabšího. Byl lehce ochmýřen pod nosem a na bradě, měl nižší čelo a oči blíže u sebe. Jeho nohy byly delší než nohy žen - snad proto se mohl zachránit útekem.

Zamířil na cestu, vedoucí z arény, máje pronásledovatelku v patách. Sotva se jí počal vzdalovat, zvolila jinou taktiku. Sáhla k pasu a strhla jeden z řemenů, osázený kameny. Roztočila jej a vypustila. Vylétl jako šíp, a zasáhnuv uprchlíka do hlavy, srazil jej k zemi.

Třetí žena nechala nešťastníka bez povšimnutí a obrátila se proti zbylé sokyni, jež se mezitím zmocnila antilopy. Brzy ji dostihla a jedinou ranou kyjem jí splatila za její troufalost. Pak se vztyčila, jako by se ptala: "Je tu snad ještě někdo, kdo by mě chtěl připravit o můj majetek?" Nyní se však již nemusela o kořist obávat.

Vrátila se k bezvládnému muži. Postavila ho a zatřásla jím. Snažil se udržet na nohou, ale marně. Přehodila si jej tedy přes rameno, přidala antilopu a vydala se ke své jeskyni. Tady shodila obě břemena na zem. Pak u vchodu rozdělala oheň a počala opékat antilopí maso.

Muž zatím pomalu nabyl síly. Ucítit vůni pečeně a ukázal na ni. Žena mu podala kamenný nůž a pokynula mu, aby přisedl. Muž se vrhl na maso a dal se hltavě do jídla. Když se nasytil, žena jej vzala za vlasy a odtáhla do jeskyně. Ve dvoraně na zemi zůstala ležet mrtvá těla První a Druhé ženy. Prvním hodovníkem byl sup Ska.

KAPITOLA III.

V temné místnosti, kam byl dopraven, stal se Tarzan rázem středem pozornosti. Děti si jej zvědavě prohlížely, obracely ho, strkaly do něj a nakonec mu jedno strhlo amulet a pověsilo si ho na krk. Když se nabažily nehybné hračky, vyběhly na dvůr a Tarzana ponechaly svému osudu.

Naštěstí utrpěl Tarzan jen lehčí otřes, neboť větve zmírnily jeho pád. Zvolna nabýval vědomí a zanedlouho poté, co jej omladina opustila, konečně otevřel oči. Zdálo se mu, že procítá z hlubokého spánku, a cítil prudkou bolest hlavy. Posadil se a rozhlédl kolem, přivykaje temnotě. Viděl, že je v jakési kamenné komnatě. Vstal a prošel do vedlejší místnosti. Byla mnohem světlejší, neboť tu byl otvor, vedoucí na denní světlo. Až na hromadu suché trávy byly obě místnosti prázdné. Nezdálo se, že jsou obydleny.

Ze vchodu uviděl na úzký dvůr, ohrazený kamennými deskami. Tady spatřil děti, vyhřívající se na slunci. Hleděl na ně s údivem. Kdo jsou zač? A kde vůbec je? Jsou ti tvorové jeho spoluvězni? Jak se sem dostal? Zajel si prsty do hustých

vlasů - činil tak vždy, když o něčem přemýšlel. A pak si vzpomněl na havárii letounu i na svůj pád.

Stál chvíli bez hnutí, dívaje se na děti, které nevěděly, že je pozoruje. Pak vyšel na dvůr. Sotva jej zahlédly, hned byly u něj, hašteříce se mezi sebou. Oslovil je v několika nářečích, ale neodpovídaly. Použil tedy řeči veleopů - leč opět bez výsledku. Mávaly rukama, potřásaly rameny, kroutily hlavami, avšak žádné z nich nevydalo ani hlásku.

Ledva je přestal zajímat, rozhlédl se Tarzan kolem, hledaje možnost, jak se odtud dostat. Zeď nebyla příliš vysoká - přelézt ji nebude těžké. Raději však vyčká do setmění.

Večer počali Tarzanovi spolubydlicí zmateně pobíhat sem a tam. Po chvíli se postavili do řady, dupající bosýma nohama. Ozvěna nesla jejich dusot daleko do kraje. Vtom jedno z děvčat uchopilo oběma rukama obušek a několikrát jím udeřilo do kamenného valu. Ostatní dívky ihned následovaly jejího příkladu, zatímco chlapci dál bušili chodidly do tvrdé země.

Tarzan dlouho nechápal smysl jejich počínání. Teprve jeho vlastní žaludek mu napověděl - ti nebozí tvorové měli hlad a dožadovali se jídla! A jinak si o ně zřejmě říci nedovedli!

Děvče, které se jako první chopilo obušku, ukázalo náhle na Tarzana. Rozmáchlo se zbraní nad hlavou a pak znovu namířilo prstem na syna divočiny. Bylo to primitivní, leč výmluvné! Obušek měl dopadnout zajatci na hlavu a usmrtit jej - a ten se pak měl stát jejich večerí!

Dupot i rány ustaly. Všichni teď měřili Tarzana hladovými pohledy. Jejich matka, První žena, byla mrtva. Nevěděli to. Věděli jen, že jim nenese nic k jídlu. Nebyli kanibaly. V cizinci neviděli příslušníka téže rasy. Nepodobal se jim, jako se jim nepodobali tvorové, jimiž je matka krmila. Sníst jej bylo totéž jako sníst antilopu.

Přesto nebylo snadné dodat si k tomu odvahy. Věděli, že neznámý sem byl dopraven jako muž První ženy, která si - po vzoru svých družek - opatřila v džungli partnera. S muži se zde zacházelo velmi nevybíravě. Jen málokdy se některému z nich podařilo uprchnout. Tehdy většinou nebyl pronásledován - najít si nového bylo snazší a výhodnější.

Tito polodivoši neznali rodinné vztahy. Děti nevěděly, kdo je jejich otcem, a necítily ani vzájemnou náklonnost. Jisté pouto je vázalo pouze k matce, která je živila, dokud nevyrostly a neměly dost sil opatřit si v džungli potravu samy.

Když chlapci dospěli, byli vyhnáni a matky je pak braly jako ostatní muže. Dívky se vydávaly do pralesa, aby si tu odchytily své příští druhy. Děvče, kterému se to podařilo, se přestěhovalo do jiné jeskyně a jeho styk s matkou skončil. Kamenné příbytky byly jediným místem, kde se tu a tam všichni sešli. Jinak byly ženy stále samy. Protože měly více sil než jejich mužské protějšky, nalámaly ze skal kámen a zbudovaly toto podivné sídliště. Od té doby nebylo třeba nic přistavovat, neboť ženy umíraly poměrně záhy a všude byl dostatek prázdných přístřeší. Vzájemná revnivost a nebezpečí, jakým byly vystaveny při lovu, nedovolovaly, aby jejich počet jakkoli vzrostl.

Podivný život těchto pololídí, Alalů, byl důsledkem nadvlády ženského pohlaví. Alalské ženy panovaly mužům tvrdou rukou. Ti je za to nenáviděli a snažili se jich zbavit. Proto prchali do lesů, kde je ženy lovily jako zvěř.

Uprostřed tohoto zvláštního světa stál nyní Tarzan, vědom si úmyslů svých uchvatitelů. Děvčata jej nenapadla hned, nýbrž počala snášet na hromadu suchou trávu. Poté se tři z dívek chopily kyjů a ostatní udržovaly oheň.

Jeden z dospívajících chlapců děvčatům cosi vysvětloval divokými posunky. Snad je chtěl odradit od jejich počínání, leč nebyla mu věnována nejmenší pozornost. Když byly útočnice již téměř u Tarzana, pokusil se je zadržet. Dívky zvedly obušky a vrhly se na něho. Chlapec uskočil, strhl od pasu několik kamenů a počal jimi metat po zuřících sestrách. Dvě z děvčat, zasažena do hlavy, klesla k zemi. Třetí dívku kámen minul, zasáhl však jednoho z menších hochů a na místě jej usmrtil.

Děvče, běsné hněvem, se vyřítilo k odvetě. Chlapec po něm hodil dalším kamenem, pak se otočil a vyběhl za Tarzanem. Snad jej k němu hnál jakýsi podvědomý pocit sounáležitosti, snad víra, že tu najde záchranu. Stanul neohroženě po jeho boku. Útočnice se zarazila a její postup vpřed byl nyní o poznání váhavější. Pohyby rukou dávala svému sourozenci najevo, co jej čeká, ten však nehodlal vyklidit bojiště.

Tarzan se usmál a pohladil chlapce po ramenou. Hoch vycenil zuby, snaže se úsměv opěťovat. V příštím okamžiku byla mladá Alalka u nich. Tarzan jí nechtěl ublížit - chtěl se jen bránit. Ale bude to vůbec možné, aniž by ji zabil?

Třetí žena zaslechla dupot a rány, vycházející z příbytku jedné z jejích sokyň. Hned věděla, co znamenají. Sousedčini potomci mají hlad! Sama je nakrmit nehodlala - nebyli přece její - mohla je však alespoň pustit ven, aby si něco k snědku obstarali.

Dorazila právě ve chvíli, kdy se jedno z děvčat chystalo zaútočit na Tarzana. Udeřila obuškem o zeď, aby upoutala pozornost. Děti na ni hleděly pátravými pohledy. Byla patrně první cizí ženou, kterou kdy spatřily. Měly z ní očividný strach. A byla také prvním dospělým Alalem, kterého viděl Tarzan.

Děvče, které se zvolna blížilo k vězni, na něho rázem zapomnělo. Žena po něm blýskla očima. Viděla ho poprvé, neboť v době, kdy sem byl dopraven, lovila v pralese. Zmocní se ho a odnese do svého příbytku! Vědoma si své síly, vykročila přímo k němu, nechávající ostatní bez povšimnutí.

Tarzan netušil, co žena zamýšlí. Domníval se, že ho chce napadnout, pokládajíc jej za vetřelce. Viděl, jak je mohutná a silná a jak obrovitý kyj drží v ruce. Bylo mu jasné, že proti ní nemá valné naděje. Byl nyní šelmou, stojící tváří v tvář jiné šelmě - byl však šelmou chytrou a inteligentní, která dobře ví, kdy se může pustit do boje a kdy je lépe se mu vyhnout. Pohlédl za sebe. U ohrady stálo několik dětí a třáso se strachy. Bylo třeba jednat. Tarzan si přehodil chlapce přes rameno a bleskurychle s ním vyskočil na zeď. Pak jej na opačné straně spustil na zem a rozhlédl se. Viděl rozlehlou prostorou, sevřenou skalisky, do kterých ústl bezpočet jeskyní.

Stmívalo se. Slunce se zvolna sklánělo za hory. Tarzan pochopil, že jediná cesta na svobodu vede tunelem, za nímž probleskoval prales. Seskočil za chlapcem a rozběhl se k otvoru. Jeho malý chránělec jej oddaně následoval.

Vtom je zahlédla jedna z žen, sedící před vchodem do jeskyně. Chopila se kyje a vyrazila za uprchlíky. Cestou se k ní přidávaly další, takže zanedlouho byla Tarzanovi a jeho společníku v patách celá smečka pronásledovatelek. Jakkoli byl chlapec rychlý, nestačil svému ochránci, hbitějšímu než Numa, lev, i Bara, jelen.

Ženy záhy poznaly, že uprchlíky nedostihnou. Spolehly se proto na své kameny, jimiž vrhaly s neobyčejnou silou a přesností. Naštěstí bylo již šero a pěšina se klikatila všemi směry, takže zasáhnout cíl nebylo snadné.

Konečně se Tarzan i chlapec ocitli v lese a zmizeli ženám z dohledu. Syn divočiny se vyhoupl do větvi, hoch jej následoval po stezce.

Ženy po chvíli ustaly v honitbě a zamířily zpátky ke svým jeskyním. O chlapce přestaly mít zájem. Počkají, až vyroste, a podaří-li se mu do té doby uniknout spárům šelem či kopím a šípům nepřátel, teprve pak se stane vyhledávanou kořistí. Sotva mladík zjistil, že je v bezpečí, zastavil a počal se rozhlížet kolem, aby si prohlédl neznámého tvora, který jej vysvobodil. V šeru však daleko nedohlédl a bílého obra nikde neviděl. Nastražil uši a poslouchal. Neslyšel ani kroky svého zachránce, ani dusot alalských žen. Vnímál jen množství různých zvuků - zvuků pralesa, které jej naplňovaly nezměrnou hrůzou. Všude kolem byla nyní hustá tma. Cítil, jak na něho doléhá a děsí ho. Zdálo se mu, jako by ani neměl oči, a protože nedokázal používat hlasu, nemohl svého vysvoboditele přivolat.

Z nedaleké houštiny se ozval jakýsi šramot, který ho znovu na smrt vyděsil. Černou tmou se k němu cosi blížilo. Neodvažoval se ani pohnout. Zavětral, ale vítr vál opačným směrem, takže necítil nic. Jen tolik, že není sám. Věděl o lvech, ale dosud žádného neviděl. Celý život neopustil okolí příbytku, a protože příslušníci jeho kmene neznají řeč, nemohli mu o nich nic povědět. Tušil pouze, že lev je strašné zvíře. A v té chvíli nepochyboval, že je to právě on, kdo se k němu blíží.

KAPITOLA IV.

Esteban Miranda, drže dívku za ruku, vešel do pralesa. Sotva se ozval řev lva, roztrásl se po celém tele. Dívka cítila, že muž po jejím boku se chvěje.

"Ty nejsi říční démon!" zvolala. "Ty se bojíš! A nejsi ani Tarzan, protože můj otec říkal, že Tarzan se nebojí ničeho. Pusť mě, abych mohla vyšplhat na strom! Jen zbabělec nebo hlupák zůstane stát a bude čekat, až lev přijde a sežere ho! Pusť mě!" A snažila se vymanit z jeho sevření.

"Buď zticha!" zavrčel Esteban. "Chceš lva přilákat?"

Slova dívčina jej probudila z netečnosti. Vysadil Uhu do koruny a poté za ní vylezl sám. Mezi větvemi objevil bezpečné místo, kde rozhodl přechkat do rána. Hladový Numa zatím pobíhal pod stromem a řval, až se zem chvěla. Když se rozbřesklo, seskočili dolů, vyčerpání nekonečnou nocí, během níž téměř nezamhouřili oka. Dívka chtěla zůstat, neboť doufala, že sem dorazí bojovníci jejího kmene, Španěl se však kanibalů bál, a proto trval na okamžitém odchodu. Chtěl být odtud co nejdále.

Brzy zabloudil, nemaje zdání kudy kam. Měl jediný cíl - uniknout pomstě lidojedů. Proto se rozhodl vydat na sever. Doufal, že přitom narazí na vesnici, obývanou přátelsky smýšlejícími domorodci, kteří mu pomohou dostat se k moři. Cesta jej vedla nedaleko míst, kam osud zavál i pravého syna divočiny...

* * *

Slunce zalilo svými paprsky příbytek První ženy. Ten však byl pustý a prázdný. Jen pár kroků před ním leželo nehybné tělo. Vtom se na obloze objevil tmavý bod a stále se blížil. Byl to velký pták, mávající perutěmi. V ladných kruzích snášel se k mrtvole - Ska, sup. Zakrátko se k němu připojili jeho druhové, aby se společně oddali hostině. Nakonec z nešťastnice zbyla jen hromádka ohlodaných kostí. A tehdy supi naposledy zakroužili nad Alalem a zmizeli v oblacích. Doslova na poslední chvíli objevil se Tarzan v koruně stromu, pod níž stál alalský chlapec a třásl se hrůzou. Numa se právě chystal k útoku, když Tarzan uchopil hocha za vlasy a vytáhl ho do bezpečí ve větvích.

Druhého dne se rozhodl, že musí obstarat zbraně a jídlo. Pro normálního smrtelníka by to byl přetěžký úkol, nikoli však pro syna divočiny. Našel sice ořechy, ovoce a ptačí vejce, ale věděl, že musí ulovit nějaké zvíře. Potřeboval nejen maso, ale i kůži, střeva a šlachy - věci tolik potřebné k životu v pralese.

Také civilizovaný oděv lorda Greystoka doznal při posledních událostech značné úhony, a navíc mu při pohybu džunglí překážel. Odložil proto nepohodlnou slupku a stal se opět tím, čím býval kdysi - nezkrotným odchovancem Kerchakova kmene.

Pátraje po stopě budoucího úlovku, ale též po vhodném dřevě na oštěp, luk a šípy, zachytil náhle pach Bary, jelena. Vyšvihl se do koruny a pokynul Alalovi, aby jej následoval. Chlapec nebyl příliš obratný, a tak jej musel Tarzan vytáhnout nahoru. Několika posunky se mu pokusil vysvětlit, aby se nikam nevzdaloval a střežil to, co Tarzan shromáždil k výrobě zbraní. Na lov se chtěl vydat sám. Nevěděl, zda Alal porozuměl, ale když vyrazil větrovím, hoch za ním nešel.

Zvířetem, jemuž byl na stopě, nebyl jelen, nýbrž antilopa. Snad to byla utkvělá vzpomínka z dětství, kdy se v chýši svého otce naučil číst, že i v dospělosti často nazýval antilopu jelenem. Přiblížit se k tomuto zvířeti tak, aby bylo možno ulovit je oštěpem či šípem, vyžaduje mimořádné zručnosti. Domorodci k tomu používají nejrůznějších lstí a uskoků. Chtěl-li Tarzan skolit antilopu, musel použít neméně účinných zbraní.

Prodíraje se větrovím, cítil, že zvíře nebude samo. V ústech se mu již sbíhaly sliny při pomýšlení na šťavnatou kýtu. Pach byl čím dál pronikavější, kořist čím dál blíž, a proto bylo třeba i čím dál větší obezřetosti.

Konečně dospěl k planině, na které se páslo nevelké stádo antilop. Přitiskl se k nízké větvi a pozoroval je. Doufal, že se některá z nich přiblíží, aby mohl zaútočit. Trpělivé čekání, trávající často celé hodiny, je v takovém případě jedinou zárukou úspěchu. Seběmenší pohyb dokáže stádo vyplašit natolik, že se na stejné místo nevrátí několik dní.

Tarzan sebou ani nepohnul, podoben kamenné soše. Vtom k němu vítr zavál pach lva. Tarzan sražil čelo. Lev se skrýval v bujném porostu za antilopím stádem. Jak je možné, že plachá zvířata svého nepřítele necítí? Tu a tam sice zvedla hlavu a vztyčila oháňku, ale dál se klidně pásla, nemajíc zřejmě o Numovi tušení.

Syn divočiny uvažoval o této záhadě, doufaje, že lev odtáhne, leč pojednou zaslechl z houští na opačné straně palouku jakýsi šramot. Antilopy zbystřily pozornost, připraveny dát se na útěk. A pak spatřily mladého lva, který s mohutným řevem vyrazil k útoku.

Tarzan se zamračil. Měl zlost. Ten hloupý lev jej připraví o úlovek a sám se ho sotva zmocní! Ale - co to? Jeden z vyplašených antilopích samců zamířil náhle rovnou ke stromu, na kterém číhal Tarzan, máje jediný cíl - uniknout spárům rozlícené šelmy. Když probíhal kolem, vymrštilo se z koruny bronzově opálené tělo a sneslo se přímo na něj. Tarzan uchopil zvíře kolem hlavy a srazil mu vaz. Vše bylo dílem okamžiku. Aniž se ohlédl, přehodil si antilopu přes plece a vyhoupl se i s ní na strom. Ledva tak učinil, přihnal se Numa. Zařval, blýskáje pohledem po vetřelci, který ho oloupil o kořist.

Tarzan se usmál.

"Synu hyeny," oslovil krále zvířat v řeči opů, "nauč se lovit, a nezůstaneš o hladu!"

Hodil po šelmě haluzí a pak zmizel i s úlovkem v hustém listoví.

Ještě za světla se vrátil ke svému chráněnci. Chlapec měl u sebe malý perořízek, kterým Tarzan odřízl dvě notné porce. Zatímco sám jedl maso syrové, Alal je opekl na ohni.

Tarzan se usmíval - počínání jeho malého svěřence jej překvapilo. Jak křehké jsou hranice mezi civilizovanými lidmi a divochy! Vzpomněl si, jak se jeho francouzští přátelé při společném stolování odvraceli, když jim otevřeně přiznal, že je schopen pozřít housenku. A činili tak ve chvíli, kdy si sami pochutnávali na plžích! Američané si uplívají, když slyší, že Francouzi jedí žabí stehýnka, protože sami dávají přednost vepřové kýtě. Eskymáci pojídají syrový rybí tuk a Amazonci vnitřnosti papoušků a opic. A čínský gurmán se nikdy neptá, zda maso, které právě požívá, není z uhynulého zvířete, či příliš uleželé.

Následujícího dne pustil se Tarzan do výroby oděvu a zbraní. Alalovi ukázal, jak nožem vydělávat antilopí kůži, sám pak používal toliko kamenů. Při práci přemýšlel, jak by mu chlapec mohl pomoci najít cestu z těchto končin. Věděl, že Alal se velmi bojí - žen svého kmene, i divokých šelem. Zároveň nebylo snadné se s ním dorozumět, neboť vůbec nemluvil. Byl však Tarzanovi bezmezně oddán, přilnul k němu a všude jej doprovázel.

A tehdy syna divočiny napadlo, že by mohl zrobit zbraně i chlapci a zároveň jej naučit s nimi zacházet. Zbraně Alalů, jakkoli je títo ovládali, nebyly ničím proti luku, šípům, či oštěpu. Ano, zhotoví svému svěřenci zbraně a ukáže mu, jak je užívat! A chlapec mu pak pomůže při lovu, a bude-li třeba, i v boji!

Uložil náčiní i zbytek úlovku do bezpečného úkrytu mezi větvemi a pak pomohl Alalovi nahoru. Hoch se sám do větví dostával jen s krajními obtížemi.

Netrvalo dlouho a na stezce se objevila jedna z alalských žen. Nedaleko za ní kráčela druhá, a pak ještě další.

Nevycházely tak příliš často, neboť byly povětšinou samotářky. Společně chodily jen na lov šelem či na výpravy za alalskými muži. Došly po stezce až ke stromu, odkud je Tarzan s chlapcem pozorovali. Měly nastražené uši a očima tékaly z místa na místo. Tu a tam sebou trhly - to ve chvíli, kdy na ně usedl dotěrný hmyz.

Tarzan a jeho chráněnci se ani nehnuli, dokud jim ženy nezmizely za ohbím cesty z dohledu. Ještě několik minut setrvali ve větvích, naslouchajíce, aby vzápětí slezli dolů a pokračovali v tom, co předtím započali.

Tarzan se usmál, sotva si vzpomněl, co se tu odehrálo. On, král džungle, se ukryl na stromě před třemi ženami. Ale - jakými ženami! Mnoho o nich nevěděl, ale byl si jist, že beze zbraně by se jejich přesile neubráníl. Mistrně ovládaly své palice a kameny vrhaly s nebývalou přesností.

Míjely dny. Syn divočiny a jeho tichý společník zatím dokončili nástroje, jež jim měly usnadnit lov i sebeobranu.

Chlapec pracoval usilovně, jako ten nejlepší učedník, drže se pokynů svého mistra. Konečně byli vyzbrojeni a mohli lovit společně.

KAPITOLA V.

Chlapec k Tarzanovi přilnul téměř psí oddaností. Syn divočiny se od něho naučil řeči Alalů, která je řečí posunků, hoch pak od svého učitele loveckému umění, takže nejednou vycházeli za kořistí každý sám, a úlovek tak býval bohatší.

Jednou, když sledoval stopu jelena Bary, zachytil Tarzan pach alalské ženy. Možná že se vydala za tímž cílem! V té chvíli se v něm probudil pud obyvatele pralesa. Nebyl to lord Greystoke, anglický gentleman, kdo výstražně vycenil zuby!

Vyhoupl se na strom a vyrazil vstříc alalské obryni. Ještě než ji spatřil, zavanuly k němu zcela neznámé výpary. Byly to výpary mužů, ale naprosto neobvyklé. Tarzan nikdy nic podobného necítil. Vzápětí nato zaslechl hlasy. Zněly melodicky a tajemně. V tom okamžiku byl Bara zapomenut.

Když se přiblížil, zjistil, že hlasů je velké množství. A pak se mu na planině, za níž se v dáli zvedaly kužely hor, naskytl neuvěřitelný pohled.

Jedinou známou postavou tu byla alalská žena. Obklopoval ji zástup zakrslých mužů, malých bílých válečníků, sedících na hřbetech antilop. Mužici byli ozbrojeni oštěpy a meči, jimiž na ženu zle dotírali. Ta před nimi ustupovala k lesu, ohánějíc se kyjem. Jakkoli jich bylo mnoho, neměli proti ženské obryni valné naděje, neboť je několika kopnutími mohla zporážet na zem.

V době, kdy se Tarzan objevil na kraji mýtiny, leželo jich již několik bez hnutí v porostu. Syn divočiny musel obdivovat odvahu těchto trpasličích lidí, neboť ve snaze přemoci obrovitého nepřítele se nejednou vrhali vstříc jisté smrti. Po chvíli konečně zjistil, proč jsou tak neúnavní a vytrvalí - Alalka totiž svírala v ruce jednoho z nich.

Obdivoval-li Tarzan odvahu trpaslíků, neméně úcty choval ke zvířatům, která je nesla na hřbetě. Podobala se nejmenšímu známému druhu antilop, byla jen o poznání silnější. Řízena svými jezdci, skákala neohroženě až k nohám obryně, nedbajíc jejího smrtelného kyje. Vzájemná souhra bojovníků a jejich čtyřnohých nosičů byla vskutku pozoruhodná!

Byl to úchvatný pohled, neuvěřitelný, a přece pravdivý. Mužici nebyli Pygmejové, ani příslušníci jiného podobného kmene, známého z pojednání badatelů, nýbrž patřili k jakési zapomenuté trpasličí rase, o jakých vyprávějí báje či pověsti. Tarzan byl srdnatými zakrslíky zcela unesen a v boji s Alalkou jim patřily jeho sympatie. Jakmile se zdálo, že žena s kořistí unikne, rozhodl se zakročít sám.

Nejprve ho zahlédli trpaslíci. Domnívali se, že jde o jednoho z dalších alalských nepřátel. Tarzan na ně zavolal, a aby dal najevo přátelské úmysly, zamířil k ženě. Ta mu počala gesty nařizovat, že se k ní musí přidat. Byla zvyklá, že z ní měl každý strach, a proto ji poslechl.

Tarzan přistoupil na dosah a v řeči, již se naučil od chlapce, jí naznačil, aby pustila zajatce. Žena se zašklebila, sevřela pevněji obušek a vyšla mu vstříc. Tarzan vyňal z toulce šíp a přiložil jej k luku.

"Ustup!" zavelel. "Ustup, nebo tě zabiji! Vzdej se kořisti!"

Žena zlostně zamručela a přidala do kroku. Tarzan napjal tětívu. Trpaslíci vytušili, že bílý obr je alespoň pro tuto chvíli jejich spojencem, a se zájmem sledovali, jak si povede.

Syn divočiny doufal, že žena uposlechne jeho výzvy, dříve než bude muset splnit svou hrozbu, avšak její zarytý pohled prozrazoval, že neustoupí. Byla stále blíž. Tarzan již nemohl váhat. Vypustil šíp. Ten vylétl a zasáhl obryni přímo do srdce.

Tarzan přiskočil a vytrhl jí zajatce z ruky. Teď se trpaslíci domnívali, že s ním chce uprchnout sám, a s halasným pokřikem a napřaženými zbraněmi vyrazili vpřed. Tarzan však jejich druhu postavil na zem.

V tom okamžiku se chování zakrslíků zcela změnilo. Bojový ryk byl vystřídán radostným hlaholem. Vyjeli zachránci vstříc, seskákali z antilop a hluboce se mu klaněli. Zdálo se, že Tarzan vysvobodil někoho významného - snad samotného náčelníka. Díval se na ně, jako by pozoroval hemžení mravenců.

Zatímco vítali zachráněného druhu, mohl si je Tarzan blíže prohlédnout. Nejvyšší z nich neměl víc než dvacet palců.

Jejich pleť nebyla úplně bílá, měla spíše bronzový nádech. Měli pravidelné rysy a někteří byli vskutku pohlední.

Vesměs vyhlíželi mladě. A vůbec nejmladším zdál se mužík, kterého vysvobodil z osidel alalské ženy.

Ten právě hovořil k ostatním. Poté se obrátil k Tarzanovi a cosi mu sděloval. Syn divočiny však nerozuměl. Snad mu trpaslík děkoval a chtěl vědět, co má v úmyslu. Tarzan se mu snažil naznačit, že přichází jako přítel. Odložil zbraně a vztáhl k drobným bojovníkům ruce. Zdálo se, že mladík porozuměl, neboť učinil totéž. Tarzan poklekl na kolena, stiskl nabízenou paži a uklonil se. To se trpaslíkům líbilo. Pokynuli Tarzanovi stejným způsobem a pak jej vybidli, aby je následoval.

Protože chtěl tyto zajímavé lidi poznat, ochotně svolil. Než se však vydali na cestu, pohřbili mužici své mrtvé druhy a dobili několik umírajících antilop, používající při tom rovných mečů, které tvořily součást výzbroje. Kromě nich měli v pouzdrech po straně sedla uložené oštěpy a za pas vetknuté štíhlé nože.

Náčelník prohlédl raněné, cosi se jich vyptával, a vzápětí jednoho po druhém proklál mečem. Když byl tento nelítostný, leč zřejmě nevyhnutelný úkon proveden, vyhloubili ostatní trpaslíci jámu. Činili tak krátkými lopatkami, které mohly v případě potřeby sloužit i jako zbraně. Pracovali rychle, promyšleně a úsporně. Do prohlubně uložili mrtvé a na hromadný hrob navršili kamení. Zbytek země rozházeli kolem.

Když byli s prací hotovi, polapili zaběhlé antilopy. Pak se seřadili do šiku. Způsob, jakým tak učinili, Tarzana uchvátil. Nejprve stáli v řadách čelem k vojevůdci, který již seděl v sedle. Každý bojovník držel svou antilopu za uzdu. Pak dal velitel znamení mečem. V té chvíli bojovníci naskočili zvířatům na hřbety a vydali se na cestu, udržující mezi řadami pravidelné rozestupy.

Sotva byla celá formace v pohybu, oddělilo se několik válečníků v čele se svým vůdcem a vrátilo se za Tarzanem.

Velitel vyzval hosta, aby se k nim připojil. První linie byly již tou dobou daleko vpředu, neboť antilopy se pohybovaly velice rychle.

Ubíraje se za karavanou, vzpomněl si Tarzan náhle na mladého Alala, kterého nechal samotného v pralese. Nebál se o něho - věděl, že je nyní na život v divočině připraven lépe než všichni jeho soukmenovci. A pak - až si prohlédne zemi trpasličích lidí, může se k němu kdykoli vrátit.

Jakkoli zvyklý na dlouhé pochody v rychlém tempu a bez zastávky, musel vynaložit nemalé úsilí, aby trpaslíkům stačil. Cesta krajinou, zarostlou hustou travou a posázenou stromy, byla delší, než se původně zdálo. Tu a tam bylo vidět stádo antilop. Jednou narazila karavana na nosorožce, kterému se úctyhodným obloukem vyhnula. Náhle dal velitel pokyn zastavit, sevřel pevněji oštěp a zvolna postupoval k nedaleké houštině, uděluje jezdcům jakési rozkazy. Ti pak počali houští obkličovat ze všech stran, setrvávající v sedlech.

Také Tarzan zůstal stát a sledoval, co se bude dít. Vít v té chvíli vanul směrem ke křovisku, takže nevěděl, co upoutalo velitelovu pozornost. Konečně se ozvalo zlostné zavrčení a z porostu vyrazila divoká kočka, míříc přímo proti jezdcům. Mužík nastavil meč a zvíře na něj zepředu vši silou naběhlo. Vše bylo dílem okamžiku, dokonale vypočítáno. Kdyby tomu bylo jinak, kočka by svého protivníka byla zcela jistě usmrtila.

Sotva zdechla, utřeli jí bojovníci hlavu a stáhli ji z kůže. A to vše v neuvěřitelně krátké době. Tarzan zjistil, že tihle pozoruhodní trpasličí lidé si v každé situaci počínají co nejúsporněji. Nikdy nečiní jediný zbytečný pohyb. Každý ví, co má dělat, a nepřekáží druhému. Celá epizoda trvala jen pár okamžiků - zanedlouho byla neobyčejná družina znovu na cestě. Jeden z bojovníků nesl kočičí hlavu, druhý staženou kůži.

Mužík, který oddílů velel, byl vskutku mlád. Že byl nebojácný, to dokázal v boji s divokou kočkou. A stejně srdnatí byli i ostatní - jinak by se jistě nepustili do křížku s obrovitou Alalkou. Tarzanovi se tihle trpaslíci líbili čím dál víc, byť se dosud nedokázal vyrovnat s tím, že někdo takový vůbec existuje.

Putovali již několik hodin, když vtom vítr zanesl k Tarzanovu citlivému chřípí pach Bary, jelena. Syn divočiny neměl toho dne v ústech a v břiše mu notně kručelo. Přiskočil k veliteli a počal mu vysvětlovat, že má hlad a že něco uloví. Předák porozuměl a dal najevo, že souhlasí.

Tarzan se tiše plížil ke skupině stromů, za ním se páslo několik antilop. Za ním v uctivé vzdálenosti postupovala celá karavana - tak nenápadně, že o ní Tarzan téměř nevěděl.

Ukryt mezi stromy, sledoval antilopí stádo. Nejblíže kus byl nedaleko. Ledva trpaslíci zjistili, co bílý obr zamýšlí, zůstali stát. Luk i šípy znali, a tak sledovali jeho počínání velmi bedlivě. Viděli, jak přikládá šíp k tětívě, jak ji napíná a poté

vystřeluje. Zvíře se vzepjalo, ale vzápětí kleslo zasaženo k zemi. Mužici je obklopili, vzrušeně vykládající. Vzápětí se počali usmívat a na znamení radosti rozhazovat rukama.

Tarzan vytáhl šíp z mrtvého zvířete a uložil jej zpátky do toulce, naznačuje, že by potřeboval meč. Trpaslíci chvíli váhali, ale pak jeden z nich vytasil svou zbraň a podal ji bílému obru. Tarzan odřízl kus antilopí kůže a dal se do jídla. Bojovníci jej pozorovali vytrženými zraky, nezakrývajíce hrůzu. Nevěděl, proč tak činí, ale napadlo ho, že mají strach, aby se jednou nepustil do některého z nich.

Přehodiv zbytek úlovku přes plece, vrátil se na chvost karavany a ta se dala znovu do pohybu. Bojovníci byli nyní poněkud zaraženi a neustále se po bílém obru ohlíželi. O sebe strach neměli, jen nevěděli, s jakou se potáží, až s sebou přivedou někoho, kdo sní tolik masa, kolik u nich váží dospělý muž.

Bylo pozdě odpoledne, když Tarzan spatřil v dáli jakési tmavé body. Jakmile se k nim karavana přiblížila, viděl, že je to šik trpasličích válečníků, cválající jim vstříc. Protože byl o poznání vyšší než jeho společníci, zahlédl blízkost oddíl dřívě a pokynem ruky naň upozornil velitele. Ten však nic neviděl. Proto ho Tarzan uchopil i s antilopou a zvedl do výše.

Zbylí bojovníci se na okamžik zarazili, aby vzápětí vydali bojový pokřik a chopili se zbraní. Tarzan se jen usmál, dávaje tím na srozuměnou, že nemá s velitelem zlé úmysly. Ten, sotva zjistil, proč ho bílý obr vyzdvihl nad hlavu, zavolal cosi na své druhy, kteří ihned zasunuli meče zpět do pochvy.

Za chvíli byli obklopeni zástupem dalších trpaslíků, měřících Tarzana tázavými pohledy. Velitelé obou sborů se počali radit, tváříce se přitom velmi důležitě. Tarzan tehdy netušil, že důvodem jejich vážné rozpravy je on sám. Jeden předák právě sděloval druhému, že jejich společník zkonzumuje naráz tolik potravy, kolik váží dospělý válečník, a mohl by být pro celý kmen nemalou přítěží. Nakonec však usoudili, že bílý obr přece jen není tak nebezpečný, neboť nikomu neublížil.

Konečně se celá karavana vydala směrem k trpasličí osadě. Když se ocitla na dohled, uviděl Tarzan nízká kamenná stavení, mezi nimiž pobíhalo množství mužů. Byli to dělníci, pracující s neobyčejnou pílí na stavbě dalšího obydlí. Doprovázeli je ozbrojení bojovníci, snad jakýsi dozor. Celý ten výjev připomínal pak stavbu mraveniště...

KAPITOLA VI.

Ska, sup, kroužil nad břehy řeky Ugogo. Vtom kdesi dole zařval Gorgo, buvol. Z jeho pohybů bylo zřejmé, že se záhy stane supovou kořistí. Ska, spokojen, počal se zvolna snášet k padlému zvířeti...

Na míle odtud prodíral se urostlý bílý muž hustým porostem, vleka s sebou malou černou dívku. Jednu ruku jí držel na ústech, druhou s dýkou u srdce. Nedíval se na ni - jeho oči těkaly z místa na místo stezkou, kudy se před nimi ubírali dva černí bojovníci. Dívčino vysvobození bylo na dosah, neboť těmto mužům byli lovci kmene Obebe. Neodvážila se však na ně zavolat - dýka byla neustále ve střehu, připravena k smrtící ráně. Slyšela jejich hlasy, které stále slábly, až posléze zcela umlkly kdesi v dáli. A tak putovali dál nekonečnou, pustou džunglí...

* * *

Tarzan byl ve městě trpasličích mužů velmi vlídně přijat. Rozhodl se proto, že zde nějaký čas zůstane, aby poznal jejich zvyky a jazyk. S cizími jazyky či nářečními neměl nikdy potíže, a tak se se svými hostiteli záhy obstojně domluvil. Původně ho pokládali za Alala a domnívali se, že zná toliko řeč posunků. Sotva zjistili, že dokáže mluvit právě tak jako oni, měli neličenou radost. Adendrohahkis, zdejší panovník, sám vybral několik mužů, aby byli bílému obru ve studiu jejich jazyka nápomocni. Byl cizinci nakloněn, neboť zachránil jeho syna Komodoflorensala před alalskými ženami. Snažil se mu ve všem vyjít vstříc. Ledva Tarzan usedl pod strom, rostoucí osaměle přímo za městem, přinášeli mu otroci jídlo. A když si vyšel na procházku, doprovázela ho čestná stráž. Musel přitom dávat bedlivý pozor, aby cestou náhodou někomu neublížil.

Jakmile pronikl do tajů zdejšího jazyka, dověděl se od těchto pozoruhodných lidí mnoho zajímavého. Princ Komodoflorensal svého hosta pravidelně navštěvoval a účastnil se jeho vyučování, takže Tarzan se nejvíce naučil právě od něho. Zejména ho zaujal způsob, jakým trpaslíci stavěli své příbytky, které čnely do značné výšky. Nejprve ze stejně velkých kvádrů, těžkých bezmála padesát liber, zhotovili základy. Vždy dva otroci je přenášeli na určené místo za pomoci lana. Na stavbě bylo zaměstnáno velké množství takovýchto dělníků. Když byly základy hotovy, vyhloubili mužici do každé z jejich čtyř stran vchod. Kvádry, tvořící zdi a vyplňující prostory mezi chodbami a místnostmi, byly nakladeny s nebývalou přesností. Měly tytéž rozměry, zatímco místnosti se vzájemně lišily podle toho, jakému účelu sloužily.

Uprostřed každé budovy byl ponechán kruhový prostor, klenoucí se do výše a tvořící jakýsi světlík. Stropy chodeb a místností byly z masivních dřevěných kůlů. Spáry mezi nimi pak vyplnili stavitelé asfaltem.

Palác Adendrohahkisův, vybudovaný tímto způsobem, měl šestatřicet poschodí a mohl pojímat několik tisíc lidí. Ve městě stálo ještě deset podobných domů, jen o něco menších panovnických rezidencí. Bydlely tu tisíce trpaslíků, z nichž více než polovinu tvořili otroci. Byli to řemeslníci či služební těch, kteří vládli. Mnoho otroků pracovalo v podzemí na těžbě staviva. Podzemní prostory jim zároveň sloužily jako poměrně pohodlné příbytky. Stavby pod širým nebem byly dobře větrány nejrůznějšími průduchy a množstvím oken. Vnitřek budov byl osvětlen svícemi, které nečadily a hořely velice pomalu.

Tarzan sledoval stavební práce na nové budově s neličeným zájmem. Věděl, že má nyní jedinečnou příležitost vidět, jak toto lidské mraveniště vyhlíží uvnitř. Byl Komodoflorensalovi a jeho přátelům povděčen za to, že ho se vším ochotně seznámili.

Zdejší otroci byli buď válečnými zajatci, nebo jejich potomky. Ti, kdo žili v městě Trohanadalmaku po celé generace, pokládali se za jeho obyvatele, rovné komukoli z řad šlechty. Bylo s nimi zacházeno vlídně. Nově ukořistění otroci pracovali v dolech a na stavbách, dalším pokolením se však již dostalo výchovy a vzdělání. Děti, které prokázaly potřebné schopnosti, směly opustit podzemí a bydlet nahoře ve městě, kde se jim žilo nepoměrně snáze. Z lomu bylo

možno vyvážnout sňatkem s někým z vyšší společnosti.

"To je tak, zachránce syna Adendrohahkiso," vysvětloval Tarzanovi Komodoflorensal. "Před dávnými časy, za vlády krále Klamataamorosala, napadli město bojovníci vládce Veltopismaku. V bitvě byli téměř všichni naši předkové pobiti. Stovky mužů a žen byly odvečeny do otroctví, a vlastně jen díky tomu jsme unikli zkáze. Král Klamataamorosal, z jehož rodu pocházím, během boje zjistil, že otroci jsou silnější a vytrvalejší než ostatní bojovníci a že šlechtici, jakkoli odvážní, se velmi záhy vyčerpají. Po bitvě svolal zbylé představené města a vyhlásil, že porážku nepřivodila početní převaha protivníka, nýbrž slabost jeho vlastních bojovníků. Obrátil se na přítomné a vyzval je, aby navrhli, co počít. Jediný, kdo se o to pokusil, byl mladý válečník, raněný v boji. Připomněl, že z lidu minunianské rasy jsou obyvatelé Trohanadalmaku nejstarší, a že město potřebuje mladou krev. Dosud totiž nebylo povoleno uzavírat sňatky s nikým jiným než s příslušníkem téže kasty. A protože otroci se mezi sebou mísili vždy zcela volně, jsou silní a odolní. Mladík navrhl králi, aby vydal nařízení, podle něhož se bojovníkem stane otrok, který pojme za ženu příslušnici kasty svobodných, a zároveň vyzval měšťany, aby si zvolili družku z řad otrokyň.

Zpočátku se tento návrh setkal s všeobecnou nevolí, leč tehdy zasáhl prozíravý panovník a sám si jako první vzal za ženu otrokyni. Ostatní pak následovali jeho příkladu. A tak to šlo po celé generace, až se obyvatelé Trohanadalmaku stali nejsilnějšími a nejstatečnějšími ze všech Minunianů. Jakmile se naši odvčci nepřátelé ve Veltopismaku dověděli, co jsme podnikli, učinili totéž. Avšak stále ještě nejsou tak vyspělí jako my. Ted' se všichni Minumané žení s otrokyněmi. A proč ne? Jsme téže rasy, máme společný jazyk i zvyky. Města spolu dokonce tu a tam bojují o nejlepší ženy. Díky tomu jsme zachránili královskou rodinu před zánikem. Do žil jejich příslušníků počala proudit nová, zdravá krev. A nyní je už téměř zákonem, že si každý z nás vezme otrokyni."

"A co tvoje žena?" ptal se Tarzan.

"Nemám ženu," odpověděl princ. "Chystáme se do boje s Veltopismakem, jehož král má dceru, o které otroci vyprávějí, že je velmi krásná. Jmenuje se Janzara. Protože nejsme příbuzní, byla zaslíbena synovi krále Adendrohahkise."

"Jak víš, že nejste příbuzní?" neskrýval Tarzan zvědavost.

"Víme o panovnickém rodu Veltopismaku a několika dalších měst všechno," vysvětloval Komodoflorensal. "Zprávy dostáváme od zajatců, zejména těch, kteří si berou naše ženy. Již několik generací se žádnému z králů Veltopismaku nepodařilo ani násilím, ani lstí získat některou z našich princezen, a také se o to žádný příliš nepokoušel. My pak jsme manželky hledali v jiných městech. Nynější král Veltopismaku Elkomohago, otec princezny Janzary, má ženu z města, které leží velmi daleko a kam dosud nevskočila noha jediného zajatce z Trohanadalmaku. A ani naši bojovníci na ně nikdy nezaútočili. Janzara by pro mě byla dobrou družkou..."

"A co láska či vzájemná náklonnost?" namítl Tarzan.

Komodoflorensal pokrčil rameny. "Dá mi syna, který bude jednou panovníkem," řekl. "Víc od ní nežádám."

Zatímco princ a Tarzan spolu takto rozmlouvali, žilo město čilým pracovním ruchem. Nyní k němu obrátil pozornost i syn divočiny. Viděl nekonečné zástupy otroků, jak vlekou stavivo k nové budově, která rostla s neuvěřitelnou rychlostí. Jiní otroci za městem obdělávali půdu, používajíce k tomu pluhů tažených antilopami. Otroky doprovázeli ozbrojení strážci - nikoli proto, že by se obávali jejich útoku či vzpoury, nýbrž prostě proto, aby je chránili před lidskými i zvířecími nepřáteli. Otroci sami nesměli nosit zbraň, a byli tudíž zcela bezbranní. Od ostatních se lišili oblečením - vesměs měli syté zelenou tuniku, sahající až ke kolenům a po obou stranách opatřenou symboly, označujícími, kde se její nositel narodil a komu patří. Otroci, vykonávající úřednická povolání, patřili samotnému králi.

Ve městě pracovalo mnoho otroků v bílých tunikách. Cvičili antilopy svých pánů, dohlíželi na stavbách, byli zaměstnáni v dílnách či prodávali v malých krámcích. Na nohou nosili hrubé střevice. Každý otrok, ať byl sluhou, kuchařem, kadeřníkem, kovolijcem či hrnčířem, náležel bezvýhradně svému pánu, který jej živil, šatil a využíval výsledků jeho práce.

Rodiny bojovníků žily většinou z výtěžků, které přinášely zlaté a stříbrné šperky, zhotovené dovednými rukama otroků. Některé rodiny vlastnily půdu, jiné chovaly antilopy - leč veškerou práci vykonávali nevolníci.

Tarzan trávil mezi trpaslíky celé dlouhé dny coby zaujatý pozorovatel. A když se počal vyptávat, jak se dostat z tohoto podivného kousku světa, uzavřeného hustým trnovým, odpovídali, že by snad bylo lze trnový val prorazit, ale nikdo z nich se o to dosud nepokusil. Jejich svět - to byly toliko okolní pahorky, údolí a les, obrostlý trním. Proklesit si jím cestu zdálo se jim nepřekonatelnou překážkou - Tarzan však byl jiného mínění. Ač myslel na odchod, nespěchal, neboť pobyt u trpasličích lidí byl zajímavý a příjemný.

Leč vše se náhle změnilo již příštího rána, sotva se na východě zaleskly první paprsky vycházejícího slunce...

KAPITOLA VII.

Alalský hoch, syn První ženy, bloudil pralesem a hledal bílého obra - jediného tvora, který v jeho divošském srdci dokázal probudit pocit náklonnosti. Nemohl ho najít. Potkal však dva mladíky svého kmene a od té chvíle lovili spolu. Noví přátelé se příliš nezajímali o jeho podivnou výzbroj - stačil jim obušek a kamenný tesák. Tu a tam lapili drobného hlodavce, většinou se však spokojili s ovocem, ořechy či kořínky. Ne tak syn První ženy, který lovil ptáky i antilopy, ovládaje přitom luk a oštěp se stále větší zručností. Měl často tolik jídla, že mohl svým druhům zbytek darovat. Zůstávali tedy s ním - alespoň do chvíle, kdy se objeví některá z alalských žen a jednoho z nich odvede.

Obdivovali ho, neboť se od nich i od ostatních mužů v mnohém lišil. Chodil se vzpřímenou hlavou, pevným krokem, a nikdy nedal najevo strach. Jeho přátelé byli zvědaví, co udělá, až jednoho dne přijde některá z Alalek, omráčí jej kyjem a odtáhne za vlasy do své jeskyně.

A zanedlouho k tomu mělo opravdu dojít, neboť ji zcela nečekaně potkali. Oba mladíci se dali okamžitě na zběsilý útěk. Když nabyli dojmu, že jsou v bezpečí, zastavili a ohlédlí se, aby zjistili, zda jim je Alalka v patách a co se stalo s jejich druhem. Ke své radosti i překvapení shledali, že nejsou pronásledováni, a že třetí z nich neuprchl, nýbrž se ženě postavil na odpor, naznačuje jí, aby odešla, nebo že ji zabije. Takový nesmysl! Něco tak šíleného dosud nikdy neviděli!

Muž se vzepřel ženě! Ať tak či onak, byli svému druhu vděční, neboť je tím vlastně zachránil - žena se nyní jistě vrhne na něho!

Alalka, která nebyla zvyklá, aby do jejích práv zasahovalo něco tak nicotného jako muž, byla navýsost překvapena a rozlícena. Několik kroků před chlapcem se zastavila a sáhla k pasu, aby se chopila zbraně. A to se jí stalo osudným. Syn První ženy nečekal, co bude dál, napjal tětívu a vypustil šíp, dříve než mohla cokoli podniknout.

Jeho dva soukmenovci, kteří vše zpovzdálí sledovali, viděli, jak žena zavravorala a zkrivila tvář bolestí. Pak upustila zbraň a klesla do kolen, aby vzápětí dopadla na zem, zmítající křečovitě nohama. Konečně vydechla naposledy.

Chlapec k ní přistoupil a vytrhl jí z hrudi šíp. Oba mladíci mu vyšli vstříc, avšak měli dosud strach a vytřeštěnými zraky přeměřovali střídavě mrtvou ženu a jejího přemožitele. Opatrně přikročili blíž a s úžasem si prohlíželi luk a šípy, stejně jako nehybné tělo. Bylo to nepochopitelné! Syn První ženy zvedl hlavu a nadmul prsa pýchou. Dosud žádný muž jeho kmene se neocítl v úloze hrdiny, a proto měl neskonale radost.

Leč překvapením nebyl konec! Mladík uchopil tělo mrtvé, odtáhl je k nejbližšímu stromu a opřel je o kmen. Pak ustoupil o několik kroků zpět, pokynul svým druhům, aby ho pozorně sledovali, zdvihl oštěp a mrštil jím vši silou proti stíhlému pni, až jej porazil. Druzí dva hoši byli jako u vytržení. Konečně se mezi nimi našel někdo, kdo se nebojí a může se spolehnout sám na sebe! Chtěli být jako on!

Učil je tedy zacházet s lukem i oštěpem. Strávili tak celé hodiny, a teprve hlad přerušil jejich počínání. Syn První ženy slíbil, že jim ukáže, jak se podobné zbraně zhotovují. Onen okamžik znamenal v životě Alalů naprostý zlom, jakkoli o tom tyto tři mladíci neměli ani zdání. Alalské ženy, ukládající se onoho večera ve svých jeskyních ke spánku, netušily, že se blíží počátek konce jejich nadvlády nad muži...

* * *

A zatím se schylovalo k událostem, které změnily Tarzanův pobyt v Trohanadalmaku v řadu neuvěřitelných dobrodružství. Syn divočiny si právě hověl v trávě pod vysokým stromem, který stál kousek za městem. Slunce se vyhoupllo nad obzor, když byl náhle vyrušen zvláštním duněním, které jako by vycházelo odkudsi ze země. Každý jiný smrtelník by podobné zvuky sotva zachytil, leč pro Tarzana byly čímsi nezvyklým, zcela odlišným od všech ostatních hlasů pralesa, takže okamžitě zbystřil pozornost. Ležel bez hnutí a naslouchal. Věděl, že hluk nevychází z hloubi země, nýbrž z jejího povrchu, a že se kvapem blíží. Hlavou mu bleskla myšlenka a v příští chvíli byl na nohou. Palác krále Adendrohahkise byl odtud nedaleko, a právě k němu zamířil. Před branou oslovil strážce.

"Řekni králi," vyzval mužika, "že Tarzan slyší jezdce, cválající k městu. Jsou to nepřátelé, kteří mu chtějí vpadnout do týla."

Strážce se obrátil a zmizel v chodbě. Po chvíli se objevil předák a s ním několik bojovníků. Sotva spatřili Tarzana, zastavili se.

"Co se děje?" zeptal se velitel.

"Králov host tvrdí, že slyšel, jak se blíží velké množství jezdců," hlásil strážný.

"Odkud přijíždějí?" obrátil se velitel na Tarzana.

"Odtamtud," odpověděl syn divočiny, ukazuje k západu.

"Bojovníci z Veltopismaku!" zvolal předák, aby vzápětí oslovil své soukmenovce: "Rychle! Probudte Trohanadalmakus! A já uvědomím krále!"

Na ta slova se otočil na podpatcích a spěchal do paláce, zatímco ostatní vyrazili do města.

V neuvěřitelně krátké době se před Tarzanovými zraky počaly srocovat stovky bojovníků. Z jedné bran vyjízděli jezdci, z jiných vycházela pěchota - vše jako podle dokonale promyšleného obranného plánu! Každý věděl, kde je jeho místo. Několik méně početných oddílů se rozjelo všemi směry - byly to jakési rozvědky, které měly ze úkol informovat o pohybu nepřítele. Za nimi vyrazily větší pluky, aby zaujaly pozice v druhé linii. Byly dostatečně silné a mohly vetřelce na delší dobu zadržet. Hlavní síla vojska se pak vydala k místu, odkud byl vpád očekáván.

Pěchota pokračovala v obsazování obvodu města, nicméně nejsilnější oddíl následoval jízdu na západ. Princ Komodoflorensal vedl onu část armády, která se s nepřítelem měla srazit jako první. Měl s sebou několik tisíc jezdců. Konvoj se zastavil za městem nedaleko stráží. Mezi jednotlivými šiky byl ponechán určitý prázdný prostor. Ve městě samém pak zůstala poměrně početná záloha.

Tarzan pozoroval tyto přípravy k bitvě s neskrývaným obdivem. Žádný křik ani bojový zpěv - jen výraz napjatého očekávání ve tvářích bojovníků! Zde nebylo třeba ryku a válečných chorálů, jimiž si slabí dodávají síl! Zde nebyl nikdo slab!

Hluk, způsobený hordami bojovníků z Veltopismaku, postupně ustal. Bylo zřejmé, že jejich zvědové zjistili, že přepadnout město podle původního plánu nebude možné. Změnili strategii, či se zastavili proto, aby odhadli sílu jeho obránců? Tarzan se obrátil na jednoho z bojovníků s dotazem, zda si nepřítel útok nerozmyslel.

"Minuniané nikdy od útoku neupustí," zněla odpověď.

Tarzan hleděl k městu, ozářenému paprsky vycházejícího slunce. Okna příbytků se proměnila ve střílny a vchody v úkryty bojovníků s oštěpy. Před nimi pak byly narovnané hromady kamení.

"Věřu, na nic nezapomněli," pomyslel si Tarzan. Ale co bude s otroky? Nevyužijí příležitosti, kterou jim poskytne bitva, k útěku od svých pánů?

Tarzan se znovu sklonil k jednomu z předáků. Ten ukázal k nejbližšímu lomu, před kterým rovnali otroci v bílých kabátcích kamenné kvádry za dozoru bojovníků, ozbrojených kopími.

"Za vchodem do lomu jsou další vojáci," vysvětloval velitel. "Pokud nepřítel vnikne do města a hlídka, stojící venku, bude zabita či zajata, udrží tyto oddíly uvnitř třeba celou armádu. Naši otroci jsou v bezpečí, dokud město nesloží zbraně. K tomu ale ještě nikdy nedošlo. Nepřítel může jen doufat, že zajme hrstku našich mužů. Ale my jich zadržíme nejméně tolik. Kdyby se mu podařil nenadálý vpád, snad by pronikl dovnitř, zmocnil se žen a odnesl bohatou kořist."

Ted' ho ale očekáváme. Pochybuji, že pěšáci vůbec zasáhnou do boje."

"Kde je pěchota rozmístěna?" chtěl vědět Tarzan.

"Za okny," odušil voják, "a za námi v záloze. Patří k ní i strážci v lomech. A nedaleko města jsou další oddíly."

Za klidu, který dosud všude panoval, navštívil Tarzan krále Adendrohahkise, který seděl v sedle ve společnosti svých nejbližších. Měl na sobě zlatem protkaný šat a kožený svrchník. Boky mu svíral široký pás se třemi masivními knoflíky. Byl ozbrojen rapírem a dýkou. Obě zbraně byly bohatě zdobené. Stehna i paže chránilo brnění. Na nohou měl pevné sandály a na hlavě čapku z kůže.

Když k němu Tarzan přistoupil, král jej pozdravil a usmál se.

"Velitel tělesné stráže mi oznámil, že tys byl první, kdo nás upozornil, že se blíží nepřítel," řekl. "Lid Trohanadalmaku je ti zavázán. Jak se ti máme odvděčit?"

Tarzan mávl rukou.

"Ničím mi nejste zavázáni, králi," ujistil panovníka. "Zůstaň mým přítelem a dovoľ, abych se směl v boji připojit k tvému synovi."

"Budu tvým přítelem až do smrti, Tarzane" neváhal král. "Čiň, jak je ti libo. Nepřekvapuje mě, že se chceš zúčastnit boje."

Bylo to poprvé, co zde Tarzana někdo oslovil jménem. Až dosud jej nazývali Zachráncem, Hostem či Obrem z pralesa. Minuniané totiž považují jméno za posvátné vlastnictví, které směji používat jen členové rodiny a lidé jim blízcí. Proto bylo Tarzanovo oslovení nabídkou královny oddanosti a přízně. Tarzan ji přijal s úklonou.

"Přátelství krále Adendrohahkise je počtou, která zdobí toho, komu se jí dostane," pravil. "Až do smrti si jí budu vážit." Jeho slova nebyla výrazem pouhé zdvořilosti. Obdivoval tento trpasličí národ a ctil jeho panovníka.

Král byl Tarzanovým vyznáním zjevně potěšen. Syn divočiny se s ním prozatím rozloučil a vydal se na bojiště. Cestou utrl silnou haluz, neboť nevěděl, jakou zbraň bude potřebovat. Procházel řadami pěšáků, když vtom si všiml, že k městu cválá posel. Pohlédl do dálí, ale nikde dosud nebylo jedině stopy po bitvě. Konečně dorazil k jezdcům.

Princ Komodoflorensal jej vřele přivítal. Sotva spatřil větev v Tarzanově ruce, neskryval překvapení.

"Co je nového?" zeptal se syn divočiny.

"Právě jsem vyslal posla ke králi," odpověděl princ, "aby mu oznámil, že hlídky zahlédly nepřitele. Jsou to skutečně muži z Veltopismaku. Jedna z hlídek se probíla jejich strážemi a nejstatečnější z mých bojovníků se dostal až na nedaleký pahorek, odkud sledoval protivníka, jak se chystá k útoku. Zjistil, že nepřítel je velká síla."

Ledva Komodoflorensal domluvil, zazněl od západu bojový ryk.

"Přicházejí," řekl princ.

KAPITOLA VIII.

Ska, sup, sedící na buvolí mršině, byl náhle vyrušen šelestem, ozývající se z nedaleké houštiny. Otočil hlavu oním směrem a spatřil lvici Sabor, která právě vyšla z porostu a zamířila rovnou k němu. Ska neměl strach. Mohl odletět, ale chtěl tak učinit majestátně. Přikrčil se a rozepjal perutě. Nevzlétl však. Così jej sevřelo kolem krku a stáhlo zpět. Vzepřel se a znovu se pokusil odlepit od země. Opět marně. Polekal se. U země jej držela ona prokletá věc, jež se mu omotala kolem hlavy - zlatý řetizek, který se zachytil o roh mrtvého buvola. Ska byl polapen. Škubal sebou a bil křídly. Sabor se zastavila a pozorovala jej. Dosud nikdy neviděla supu - byla nejen překvapena, ale dokonce se ho i trochu bála! Chvilí sledovala jeho marné pokusy vyvléci se z osidla, pak se otočila a zalezla zpět do houští, spokojeně vrčíc. Jako by chtěla nešťastnému ptáku říci: "Polet' za mnou, můžeš-li!" Ale Ska na něco podobného nepomýšlel...

* * *

"Přicházejí!" opakoval Komodoflorensal.

Tarzan pohlédl západním směrem a uviděl, že nepřítel se blíží.

"Naše hlídky se vracejí," sdělil princ.

"Vidíš nepřitele?" ptal se Komodoflorensal.

"Ano."

"Dávej mi tedy zprávy o tom, co dělá."

"Blíží se v několika proudech, takže zabírá širokou prostorou. Hlídky se vracejí, ale stráže vpředu stojí - jako by na nepřitele čekaly. Budou zřejmě přemoženy."

Komodoflorensal vydal krátký rozkaz. Skupina jezdců vyrazila vpřed, další se rozjeli vpravo a vlevo. Syn divočiny oznamoval, že se nepřátelské šiky rozdělily do dvou linií, z nichž každá postupuje po jedné straně.

"Jdou toliko pro zajatce," vysvětlil princ.

"Druhá a třetí linie míří k nám," upozornil Tarzan. "Dorazili ke strážím vpředu, a ty se na ně vrhají s tasenými meči."

Komodoflorensal pokynul poslům, aby pospíšili k zadním pozicím.

"To je náš způsob boje," řekl. "Stráže, rozmístěné vpředu, se vrátí, protože kdyby zůstaly, budou nepřitelem obklíčeny. Až budou u nás, pustíme se do boje po jejich boku. Pokud se nepřítel pokusí proniknout do města, boj bude neúprosný a nebude možno otálet. Ale jestli se spokojí se zajatci, strhne se množství šarvátek na různých místech ještě dříve, než se k nám dostane pěchota. Jistě zajmou řadu našich bojovníků, a my zase jejich. Ale teď rychle - musíš se vrátit do města, jestli už není pozdě..."

"Zůstanu tady," prohlásil Tarzan.

"Mohli by tě zajmout, nebo i zabít," namítl princ.

Tarzan se usmál a máchl silnou větví, již si zvolil za zbraň.

"Nemám strach," ujistil prince.

"Neznáš je," trval na svém Komodoflorensal. "Věříš si, protože jsi velký, ale nezapomeň, kolik jich je!"

Bojovníci z Veltopismaku postupovali rychle. Princ již neměl čas přesvědčit svého hosta, aby se vrátil do města, a

jakkoli obdivoval jeho odvahu, obával se, že na svou neústupnost doplatí. Měl Tarzana ze srdce rád a jistě by mu byl pomohl, ale nyní se musel cele věnovat svému vojsku, neboť nepřítel byl na dosah ruky.

Tarzan sledoval, jak se k němu blíží cizí trpaslíci v sedlech antilop. Celé šiky se valily vpřed, podobny mořským vlnám, jež dovedou být stejně něžné a hravé jako kruté a nelitostné. Tarzan sevřel pevněji větev, nepřestává se usmívat.

Vtom došlo k prvnímu střetu obránců s útočníky. Bojovalo se muž proti muži. Princovi bojovníci se snažili srazit nepřitele ze sedla, používající mečů a oštěpů. Minuniané byli skvělými jezdci a svá zvířata ovládali vskutku mistrovsky!

Třímaje v pěstí mohutnou haluz, chtěl se Tarzan vmísit do vřavy, leč jeho přátelé byli nyní tak promícháni s útočníky, že se bál, aby neublížil některému z princových mužů. Viděl, že bojovníci z Veltopismaku jsou jím překvapeni, nezdálo se však, že by je vylekal.

Náhle se jeden z nich dostal až k synu divočiny a počal se mu sápat po nohou. Vzápětí se ze všech stran ozval bojový pokřik. Chtěl se bránit větví, leč brzy byl obklopen celou jízdou. Nastavil zbraň, pokoušeje se zabránit jim v postupu, a počal jednoho po druhém srážet ze sedel. Bylo jich však příliš mnoho. Jeden z nich jej udeřil do břicha. Tarzan ustoupil, nucen čelit ranám do nohou a boků. Znovu a znovu se mu jejich meče, ostré jako jehlice, zadíraly do těla. Záhy byl celý od krve. Použít jiné zbraně nemohl - sotva se zbavil deseti útočníků, objevilo se nových sto...

Zdálo se, že tito trpaslíci, dosahující sotva čtvrtiny Tarzanovy výšky, budou nad jeho síly. Byl jimi zcela obklopen a věděl, že přátelé mu teď nemohou pomoci. Než se mohl vzchopit k obraně, byl zavalen bezpočtem těl. Pokusil se vstát - a to bylo poslední, nač pomyslel, než upadl do bezvědomí.

* * *

Uhha, dcera kouzelníka Chamise z kmene Obebe, ležela na chomáči trávy pod trnovým keřem uprostřed džungle. Byla noc, ale dívka nespala. Přivřenýma očima sledovala bělocha, který se choulil u ohniště. Zpod víček jí šlehaly plaménky nenávisti. Nebála se ho - jen cítila nevyslovnou zášť. Dávno přestala Estebana Mirandu pokládat za nadpřirozenou bytost. Jeho hrůza z šelem a černých divochů ji přesvědčila, že ten muž je podvodník. Říční démon se přece nebojí ničeho! A pochybovala i o tom, že je Tarzanem z rodu Opů, o němž od dětství slyšela tolik neuvěřitelných historek, že i jeho považovala za ďábla. Její kmen neznal bohy, toliko demony. A když dal Esteban Miranda posleze najevo svůj děs ze lvů, a navíc v pralese zabloudil, bylo jí jasné, že to není pán džungle, komu padla do rukou.

Sotva k němu ztratila sebemenší úctu, přestala se ho i bát. Byl silnější, a byl krutý. Mohl jí ublížit, pokud by ho rozzlobila, ale jinak nad ní ztratil veškerou moc. Často přemýšlela o tom, jak utéci, ale měla strach zůstat v džungli sama. Postupně však nabývala stále více dojmu, že běloch jí vlastně žádnou ochranu neposkytuje. Vždyť při sebemenším šelestu byl první na stromě a o ni se vůbec nestaral!

Ano, sama by na tom byla v pralese stejně jako ve společnosti tohoto muže! Ale než ho opustí, pomstí se mu za to, že ji vylákal z vesnice a přinutil, aby ho na útěku doprovázela. Věděla, že by uměla najít cestu zpátky, jakkoli byli daleko a putovali dlouho. Byla přesvědčena, že by hladý nezemřela a dokázala se vyhnout šelmám. Bála se člověka. Tvora, z kterého mají strach nejen zvířata, ale i ostatní lidé, neboť dovede být zbabělý a radovat se ze smrti druhých, ač se jí sám ze všech živých bytostí nejvíce obává.

A tak Uhha, malá černá dívka, ležela v porostu, pozorujíc Španěla a hluboce přemítajíc. Zorničky jí plály hněvem. Miranda seděl u ohně a zálibně se probíral obsahem malého koženého váčku. Uhha věděla, jak má rád ony lesklé kaménky, které si vyspal do dlaní. Netušila, jakou mají cenu. Nevěděla, že jsou to diamanty. Věděla jen, že by raději zemřel, než by o ně přišel...

Dlouho si Španěl pohrával s drahokamy a Uhha z něj nespustila oči. Nakonec je uložil zpátky do měšce, který ukryl pod cáry oděvu. Pak se skrčil pod keř, nahnul před sebe hromadu větví a ulehl vedle dívky.

Ta přemýšlela, jak se zmocnit váčku s kaménky a pomstít se tak svému únosci. Tajně mu jej odejmout nemohla, neboť ho nosil stále při sobě. A dostat jej násilím - na to byla příliš slabá. Ne, z téhle pomsty nebude nic.

Vpředu plápolal oheň a jeho plameny osvětlovaly okolí, vytvářejíce fantastické stíny. Nedaleko tábořiště se v porostu cosi sotva znatelně pohnulo. Muselo to být něco velkého, neboť tráva se prudce rozvlnila. Vzápětí se stvolý rozestoupily a objevila se mohutná lví hlava. Žlutozelené oči zíraly do ohně. Numa cítil pach člověka a byl hladov. V nouzi se podobné kořisti nezříkal - už proto, že nebylo nesnadné se jí zmocnit. Leč cosi jej zarazilo. Nebál se ohně. Děsily jej stíny, tančící kolem. Vypadalo to, jako by se na něho co chvíli některý z nich chtěl vrhnout.

Uhha šelmu neviděla. Ležela mlčky, naslouchajíc. Oheň zvolna slábl a čas pomsty se blížil. Konečně Španěl tvrdě usnul. Uhha vyčkala, dokud si nebyla naprosto jista, že se nevzbudí, sáhla do trávy a nahmatala mohutné poleno. Zvedla se a poklekla vedle nic netušícího Španěla. Pak se rozpřáhla a udeřila jej vší silou do hlavy. Jednou, ne vícekrát. Nechtěla ho zabít. Doufala, že zůstane naživu a zjistí, že přišel o svůj poklad, který nade vše miloval. Jen tehdy bude její pomsta dokonala!

Vytrhla Mirandovi nůž od boku a odřízla mu váček i s jeho obsahem. Poté rozhrnula trnové větve a vklouzla do tmavé noci. Během svého putování se Španělem nikdy nepustila ze zřetele směr cesty, a tak zamířila rovnou k domovu. Běžela sloní stezkou, osvětlenou paprsky měsíce. Bála se noci a divokých šelem, ale věděla, že musí překonat strach a prchat co nejrychleji k vesnici, než se Miranda probere a začne ji pronásledovat.

Nedaleko odtud, skryt v temné houštině, číhal Numa, lev. Větril a naslouchal, natahuje slechy směrem, odkud se blížila. Tady necítil strach ze záhadných stínů, jen pach blížící se kořisti. Složil tlapy pod sebe a čekal.

Dívka prudce uháněla stezkou. Byla již na dosah - ale Numa neskočil. Náhle jej cosi zadrželo. Kdyby kolem proběhl divoký kanec či jelen, vyrazil by okamžitě. Teď však nepochopitelně váhal. Že by soucílil s oním bezbranným tvorem, který mu běžel vstříc?

Uhha proběhla kolem, netušíc, že pár kroků od ní stojí hladový lev. Sotva jej minula, vydal se Numa za ní, jako by stírádal čas, až pomine jeho bezradnost. Ubírali se tak temnou nocí - král zvířat, zvolna našlapující porostem, a těsně

před ním malé černé děvče, nemající potuchy, že smrt je tak blízko...

KAPITOLA IX.

Když Tarzan znovu nabyt vědomí, zjistil, že leží na podlaze rozlehlé místnosti. Viděl, že prostora je celá osvětlena a že tu není sám. Po chvíli zpozoroval, že v komnatě planou dvě ohromné svíce, zpola vyhořelé. Nečadily a nevydávaly kouř. Všiml si jich ze všeho nejdříve. Teprve poté se rozhlédl kolem. Bylo tu velké množství mužů, vysokých jako on, avšak oděných a ozbrojených jako trpaslíci. Tarzan svažtil brvy a přejel je pohledem. Kdo jsou ti lidé? A kde vlastně je? Cítil bolest a tíhu na rukou. Chtěl jimi pohnout, ale nemohl - měl je pevně spoutány za zády. S vypětím všech sil se posadit, nespouštěje muže z očí. Podobali se bojovníkům z Veltopismaku, ale vysocí byli jako normální lidé!

Komnata byla velmi rozsáhlá. Stálo zde množství lavic a stolů. Většina přítomných tu buď posedávala, nebo ležela na zemi. Jen pár jich přecházelo sem a tam. Teprve nyní Tarzan uviděl, že mnozí jsou ranění, někteří dokonce na několika místech. Ošetřovatelé, kteří o ně pečovali, měli na sobě bílé pláště. Kromě nich tu bylo ještě asi deset ozbrojených bojovníků. Jeden z nich si povšiml, že Tarzan vstává.

"Ho!" zvolal. "Obr se probírá!"

Prošel komnatou a stanul před synem divočiny.

"To, že jsi velký, ti moc nepomohlo!" řekl. "My jsme teď také tak velcí! Jsme také obři!" A se smíchem se obrátil ke svým druhům.

Vida, že je zajatcem, obklopeným nepřáteli, učinil Tarzan to nejlepší, co mohl - mlčel. Neodpovídal, jen měřil své uchvatitele nenávisnými pohledy.

"Je němý jako ty obryně z jeskyní," usoudil bojovník.

"Možná k nim patří," mnil jiný.

"Ano," dodal třetí. "Možná, že je to jeden ze Zertalacololů."

"Ale jejich muži jsou zbabělci, a tenhle bojoval jako rozený válečník," namítl první.

"To je pravda. Zápasil holýma rukama, dokud nepadl."

"Srážel jezdce i antilopy a odhazoval je od sebe jako oblázky."

"Neustoupil ani o krok. A stále se usmíval."

"Nevypadá jako zertalacololští muži! Zeptej se ho, kdo je!"

Bojovník, který promluvil první, se otočil k Tarzanovi, ale ten zachoval kamennou tvář a jen se na něho díval.

"Nerozumí mi," řekl bojovník. "Přesto si myslím, že k nim nepatří. Nevím, kdo by to mohl být."

Přistoupil blíž a prohlédl Tarzanova zranění.

"Brzy se zahojí," usoudil. "Do týdne bude zajatec v pořádku."

Zasypali mu rány jakýmsi hnědým práškem a dali mu jídlo, vodu a antilopí mléko. Pak přinesli železný řetěz, ovinuli mu jej kolem boků a připevnili ke zdi. Nakonec mu rozvázali ruce.

Protože se domnívali, že jim nerozumí, mluvili před ním bez obav - jejich řeč však byla táž jako jazyk lidí z Trohanadalmaku, a tak mohl sledovat každé slovo. Dověděl se, že bitva nedopadla tak, jak si král Elkomoeelhago představoval. Mnoho jejich bojovníků bylo zabito či zajato.

Tarzan nechápal, jak se mohli trpaslíci změnit v muže vysoké jako on, a z jejich rozmluvy tuto záhadu nerozluštil. O několik dní později zahlédl v chodbě několik bojovníků na antilopách. Byly to antilopy královské, nejmenší z tohoto druhu zvířat, svou velikostí však odpovídaly vzrůstu mužů! Tarzan si prohrábl plavé kadeře, usilovně přemýšleje.

Příčiny této pozoruhodné změny se však nedopátral.

Jeho zranění se hojila vskutku rychle, stejně jako rány bojovníků z Veltopismaku. Po týdnu pro něho přišlo několik mužů, aby jej odtud odvedli. Nehovořili s ním, jsouce přesvědčeni, že je němý jako Alal. Když jej vedli místností a poté chodbou, dozvěděl se, že jdou k samotnému králi Elkomoeelhagovi, který si přeje podivného zajatce poznat.

Dlouhý tunel, jímž se ubírali, byl ozářen nevelkými svícemi a částečně i světlem z místností, jejichž dveře byly otevřeny. Procházeli tudy otroci i bojovníci. Nevolníci měli na sobě bílé tuniky s emblémy svých pánů a označením profese, kterou vykonávali. Byli tu i otroci v temně zelených tunikách s černými odznaky. Viděl válečníky všech kast - jedni chodili v prostém koženém šatě, druzí v oděvu s četnými ozdobami. Někteří cválali na antilopách. Po stěnách tu a tam visely žebříky, ale protože po nich nikdo nesestupoval, Tarzan usoudil, že jsou v nejnižším patře. Budova se svými klenutými stropy a mohutným sloupovým podobala stavbám v Trohanadalmaku, byla však o poznání vyšší.

Zatímco uvažoval o všem, co vidí kolem, byl Tarzan veden stráží kruhovou chodbou ke vchodu do místnosti, jež byla jakýmsi skladištěm. Byly tu velké i malé svíce, pokrývky hlavy, pásy, střevíce a tuniky, a ještě spousta dalších obyčejných věcí denní potřeby Minunianů.

Jakmile prošli dveřmi, objevil se otrok v bílém kabátci.

"Zelenou tuniku pro tohoto muže z Trohanadalmaku!" poručil velitel eskorty.

"Jaké značky?" ptal se otrok.

"Patří Zoanthrohogovi," odpověděl voják.

Otrok vyhledal zelenou tuniku a pak ji opatřil příslušným označením, používaje k tomu dřevěného razítka, namočeného v inkoustu či barvě. Když byl hotov, podal ji Tarzanovi. Na přední a zadní straně měla vždy po jednom černém symbolu, jemuž Tarzan nerozuměl.

Otrok přidal ke kabátci pár střeviců, a sotva je Tarzan nazul, vydala se eskorta další chodbou, jež se od té předchozí značně lišila. Její stěny byly bohatě zdobeny barevnými kresbami bitevních a loveckých výjevů. Planulo tu množství velkých svic. Kolem procházeli otroci v bílých tunikách, nezfídka ověšených klenoty. Chodba končila u dvojítech dveří, před kterými stáli po zuby ozbrojeni bojovníci. Pokynuli stráží, aby se zastavila, a ptali se velitele, proč přicházejí.

"Na přání panovníkovo přivádíme Zoanthrohogova zajatce," vysvětloval voják. "Je to obr, který byl chycen v Trohanadalmaku."

Hlídkující bojovník se obrátil k jednomu ze svých druhů.

"Podej o tom zprávu králi," vyzval jej.

Když muž odešel, ostatní bojovníci Tarzana obstoupili a počali se na něj vyptávat, ale mnoho se toho nedověděli.

Po chvíli se vrátil posel s rozkazem, aby vězeň byl předveden před krále. Těžké dveře se otevřely a Tarzan se ocitl na prahu rozlehlé komnaty, jejíž stěny se sbíhaly na protější straně, kde spočíval na výstupku trůn. Strop, zdobený pestrobarevnou arabeskou, byl nesen masivními sloupy. Stěny byly zpola obloženy dřevem a zpola pokryty malbami, zobrazujícími scény z historie panovnického rodu.

Místnost byla prázdná, jen u dveří proti trůnu stáli dva muži. Sotva se přichozí přiblížili k piedestalu, na pokyn jednoho z nich se dveře otevřely a zástup vešel do další místnosti, kde na lavicích sedělo šest dvořanů, zatímco sedmý si hověl v širokém křesle s vysokým opěradlem a naslouchal jejich hovoru. Když sám promluvil, ostatní okamžitě ztichli, zamračil-li se, učinili totéž, a jakmile se usmál, dali se i oni do smíchu.

Tarzanův doprovod se zastavil u dveří a vyčkával, dokud muž, sedící v křesle, nepokynul. Tehdy velitel eskorty poklekl a několikrát sklonil hlavu k zemi.

"Elkomoelhago, králi Veltopismaku, Vládce všeho živého, Přemoudrý, Převdatný a Přeslavný," oslovil panovníka.

"Podle tvého rozkazu přivádíme zajatce Zoanthrohagova!"

"Vstaň a přiveď ho blíž!" poručil král, a pak se obrátil ke svým dvořanům.

"To je ten obr, kterého k nám Zoanthrohago dopravil z Trohanadalmaku," řekl.

"Slyšeli jsme o něm, Přeslavný," odpověděli jednohlasně.

"I o Zoanthrohagově sázce?"

"I o té, Přemoudrý," pronesl jeden.

"Co o tom soudíte?"

"Totéž co ty, Vládce všeho živého," přitakal druhý.

"A to jest?"

Všech šest pobočníků se na sebe podívalo.

"Co si asi myslí?" zeptal se tlumeným hlasem ten, který byl od krále nejdále. Ostatní pokrčili rameny.

"Nuže, Gofoloso," pokračoval král. "Co tomu říkáš?"

"Říkám, že jestliže Zoanthrohago nedá na tvou radu, prohraje," odpověděl tázaný.

"Pravdu říkáš," souhlasil panovník. "Našel jsem způsob, jak postupovat, a rozhodl jsem, jak provést první pokusy.

Myslím, že formule bude účinkovat čtyřicet měsíců. Na to Zoanthrohago uzavřel sázku. Prohraje-li, musí dát Dalfastomalovi tisíc otroků."

"Ano!" volal Gofoloso. "Šťasten národ, který má tak učeného a moudrého panovníka!"

"Jednoho dne dáme Zoanthrohagovi formuli, která zcela změní život Minunianů," pokračoval král. "Deset mužů postačí, aby ovládlo celý svět!"

Pak se obrátil k zajatci.

"Z kterého města pocházíš?" zeptal se.

"Ten otrok nemluví, Všemocný," vysvětloval velitel stráže.

"Vydává alespoň nějaké zvuky?" chtěl vědět král.

"Nikoli, Vládce všehomíra," odpověděl bojovník.

"Je to Zertalacolol," usoudil panovník. "Proč tedy tolik vzruchu kolem něměho tvora?"

"Slyšte!" vzkřikl Gofoloso. "Jak rychle chápe Otec moudrosti všechny věci a odhaluje jejich tajemství!"

"Nyní, když k nám Slunce moudrosti soslalo své paprsky, není nikoho, kdo by pochyboval, že ten muž je Zertalacolol!" přitakal jiný z královny suity. "Jak jsme byli pošetilí! Co bychom byli, nemít tak moudrého vládce!"

Král si Tarzana prohlížel od hlavy k patě a zdálo se, že pochlebování svých dvořanů nevěnuje valnou pozornost. Po chvíli opět promluvil.

"Nevypadá jako Zertalacolol!" změnil mínění. "Pohledte na jeho uši a vlasy! Nevypadají jako uši a vlasy těch němých tvorů. Ani tělem se jim nepodobá! A bude jistě chytřejší! Ne, není to Zertalacolol!"

"Ovšem," ozval se Gofoloso. "Neříkal jsem to? Náš král má vždy pravdu!"

"I ten nejhloupější z nás musel poznat, že to není Zertalacolol!" dodal další. "Zvláště teď, když nám to náš přemoudrý vládce vysvětlil."

Vtom se otevřely protější dveře a do místnosti vkročil bojovník.

"Králi Veltopismaku," řekl, "přišla tvá dcera, princezna Janzara. Ráda by viděla toho podivného zajatce a prosí o tvé laskavé svolení, aby mohla vstoupit."

Král přikývl. "Přiveď ji tedy," svolil.

Princezna čekala hned za dveřmi. Sotva její otec domluvil, objevila se na prahu, doprovázena dvěma ženami a skupinou bojovníků. Muži v sále povstali, jen král zůstal sedět.

"Přístup blíž, Janzaro," vyzval král svou dceru, "a prohlédni si toho cizího obra, o kterém se tu mluví víc než o samotném panovníkovi."

Princezna prošla komnatou a zastavila se těsně před Tarzanem, který stál nehnutě s rukama zkříženýma na prsou a netečným výrazem ve tváři. Viděl, že princezna je velmi hezká. Kromě několika žen, které zahlédl jen zpovzdálí, byla první Minuniankou, kterou spatřil. Měla pravidelný obličej, jemnou pleť a pečlivě upravené vlasy. Oblečena byla v bílý šat. Tarzan jí pohlédl do očí. Byly šedé, ale stíny řas je dělaly temnějšími. Snažil se z nich něco vyčíst - vždyť je to žena, již hodlal jeho přítel Komodoflorensál jednoho dne učinit trohanadalmackou královnou!

Princezna náhle sraštila obočí.

"Co je s ním?" tázala se. "Je snad ze dřeva?"

"Nemluví a nerozumí," vysvětlil král. "Od chvíle, kdy byl zajat, nevydal hlásku."

"Je to nevychovanec," usoudila princezna. "Uvidíte, že promluví - a to rychle!"

Vytrhla ze záňadří dýku a bodla Tarzana do ramene. Provedla to tak nečekaně, že všichni zůstali jako přimrazení. Jen syn divočiny tušil něco zlého. Ač poraněn, ani nehlesl. Princezna by jej snad byla zasáhla znovu, leč král ji zarazil.

"Dost, Janzaro!" zvolal. "Nenechám ublížit zajatci, s kterým chceme provést pokus, tak důležitý pro budoucnost Veltopismaku!"

"Odvážil se mi pohlédnout do očí!" křičela princezna. "A nepromluvil, i když viděl, že si to přeji! Měl by zemřít!"

"Není tvůj, abys ho mohla zabít," upozornil ji král. "Patří Zoanthrohogovi."

"Koupím ho!" rozhodla princezna a otočila se k jednomu z bojovníků: "Přiveď Zoanthrohaga!!!"

KAPITOLA X.

Oheň před skryší dávno vyhasl a rozbřesk uvítal nový den, když se Esteban Miranda probral z mrákot. Cítil se sláb a bolela ho hlava. Sáhl si na skráně a nahmatal velký otok a kolem zaschlou krev. Trhl sebou a znovu omdlel.

Když podruhé procitl, bylo již slunce vysoko. Rozhlédl se. Kde je? Zavolal na děvče, leč nedostalo se mu odpovědi.

Posadil se a náhle zjistil, že cáry šatů z něho téměř spadly. Díval se kolem sebe, ničeho nechápaje. Zbraně ležely nedaleko. Pečlivě je prohlížel a zkoumal rukama. Znovu a znovu obracel nůž, luk i oštěp. Pak pohlédl do pralesa, v očích stále týž úžas. Zvedl se do pokleku. Paloukem proběhl jakýsi hlodavec. Miranda se chopil luku a šípu, ale zvíře zmizelo dříve, než stačil napnout tětivu. Španěl vstal, sebral oštěp a nůž a zamířil do džungle.

Po chvíli zahlédl v houštině nedaleko sloní stezky lva, který se právě věnoval úlovku. Zastavil se, naslouchaje. Také lev zbystřil pozornost a zavrčel. Miranda nelenil a vyskočil na nejbližší strom. Odtud pak pozoroval Numu, jak požírá jakési zvíře. Jaké, to nedokázal rozpoznat. Svezl se dolů a pokračoval v cestě, tentokrát opačným směrem. Šel naslepo a bez cíle. Vlastně ani nevěděl, proč vylezl na strom, ani proč jde nyní jinudy. A nedovedl si vysvětlit, co ho vede k tomu, že sahá po zbraní, sotva zaslechne sebemenší zvuk.

Zapomněl na to, co provedl, takže se nebál trestu. Rána do hlavy jej zbavila paměti. Cokoli dělal, dělal instinktivně. Byl nyní zcela bezbranný - a nevěděl o tom. Chvillemi šel mlčky, chvillemi cosi blábolil ve své mateřštině. A jednou dokonce počal recitovat jakési anglické verše. Kdyby ho teď Uhha spatřila, nestačila by se divit jeho proměně. Byl na tom hůře, než kdyby zůstal ležet v mdlobách. Ale Uhha byla daleko, a tak nemohla vidět tuto zuboženou lidskou trosku, jak se plouží pralesem a mizí v jeho temných útrobách...

* * *

Princezna Janzara nekoupila Zoanthrohagova otroka - její otec jí to nedovolil. A tak, bez sebe zlostí, vyšla z komnaty. Sotva se ocitla ve vedlejší místnosti, otočila se na svůj doprovod.

"Blázen!" usoudila o otci. "Budu-li chtít, ten otrok bude můj a budu ho moci zabít!"

A zatím v královské komnatě pokynul panovník ozbrojencům, aby se vzdálili a Tarzana vzali s sebou.

"Odvedte ho na místo určení," pravil, vstávaje ze židle a ukazuje na vězně. "Ale řekněte strážím, ať nedělá těžkou práci a že mu nesmí být ublíženo."

Eskorta vyšla jedněmi, král druhými dveřmi. Dvořané se mu klaněli, dokud za nimi nezmizel. Pak jeden z poddaných přikročil ke stěně, přiložil k ní ucho a okamžik naslouchal, aby se vzápětí, očividně spokojen, obrátil ke svým druhům. "Ten starý hlupák je pryč," zašeptal. Již staří Minuniané věděli, že i stěny mají uši!

"Co se dnes navyváděl!" přidal se druhý.

"Mysli si, že je chytřejší než všichni ostatní dohromady," nešetřil krále třetí. "Někdy se mi zdá, že to tu nevydržím."

"I vydržíš, Gefasto," ujistil reptala Gofoloso. "Na to je místo velitele vojska příliš lákavé!"

"Kdyby byl alespoň klid a pokoj," ulevil si Torndali, který řídil práce v lomech.

"Ta jeho samolibost!" zvolal Makahago, správce staveb. "Nemá se Zoanthrohagovým pokusem ani za mák společného, a stále vykládá o tom, jak je úspěšný!"

"Jeho sobectví zahubí Veltopismakus," usoudil Throwaldo, kterému byl svěřen dohled při polních pracích. "Vzal si nás za rádce, protože víme víc než ostatní, ale našich rad nedbá. Domnívá se, že by tím utrpěl jeho panovnický majestát. Sám na nic kloudného nepřijde. K čemu městu vlastně jsme? A co si o nás lidé musí myslet!"

"Víme, co si o nás myslí," připomněl Gofoloso. "Říkají, že jsme jeho rádci ne pro to, co víme, ale pro to, co nevíme. Jsem první z rádců, ale svůj úřad nemám rád, a ani pořádně nevím, co obnáší. Throwaldo, který nerozezná keř od stromu, vede práce na polích. Makahago, který pracoval s otroky v lomech, dohlíží na stavbách, a Torndali, náš nejlepší stavitel, má na starosti lomy. Snad jen Gefasto a Vestako jsou tam, kde mají být. Vestaka král vybral za správce svého sídla, aby měl zajištěnou bezpečnost a pohodlí. Gefasto se stal jako mladík velitelem vojska a dnes už víme, že je nejlepším vojevůdcem, jakého kdy Veltopismakus měl!"

Gefasto se zapýřil nad takovou poklonou.

"Radil jsem králi," řekl, "aby upustil od útoku, jakmile se ukázalo, že nemůžeme nepřítele napadnout nečekaně. Trval na svém, a tak jsem zaútočil tak, abychom ztratili co nejméně mužů."

"Provedl jsi to dokonale, Gefasto," neskrbil chválou Torndali. "Vojáci tě za to milují. Páli by si krále, který by je do boje vedl tak jako ty!"

"A nešetřil vínem!" dodal Makahago.

"Všichni bychom chtěli panovníka, kterému by nebyla proti mysli zábava u vína," potvrdil Gofoloso. "Co říkáš, Vestako?"

Správce panovnického sídla, který dosud mlčel, jen pokrčil rameny.

"Není moudré věst velezrádné řeči," mínil.

Ostatní se na sebe podívali.

"Zašli jste příliš daleko," pokračoval Vestako. "Elkomoelhago k nám byl velkorysý. Svěřil nám úřady a bohatství."

Máme velkou moc. Je to prozíravý vládce. Proč ho tedy hanobit?"

Gofoloso se usmál. "Cožpak jsi nepoznal, že jen žertujeme?" řekl.

"Nepoznal," odpověděl Vestako. "A pak - král má na něco takového příliš jemný čich. Zopakuj mi vaše poznámky, a jestli se jim bude smát, poznám, že šlo skutečně o žert. Ale nejsem si jist, zda ho to pobaví..."

"Ušetři krále toho, o čem jsme hovořili, Vestako," přerušil jej Gofoloso. "Nerozuměl by tomu. Takové věci se říkají mezi dobrými přáteli, a my přece jsme přátelé!"

Byl neklidný a mluvil rychle. "Vzpomínáš si, Vestako, jak jsi nedávno obdivoval jednoho z mých otroků? Přeješ-li si ho, je tvůj."

"Obdivuji sto tvých otroků," upozornil Vestako.

"Jsou tvoji," neváhal Gofoloso. "Poď a vyber si je. Jsem rád, mohu-li dát příteli nějaký dar."

Vestako přeměřil pohledem ostatní. Ti mlčeli, dívající se do země. Konečně Throwaldo přerušil ticho.

"Přijme-li Vestako sto mých otroků, dám mu je s potěšením," řekl.

"Doufám, že to budou otroci v bílých tunikách," dodal Vestako.

"Budou," svolil Throwaldo.

"Nemohu se dát zahanbit," vmísil se Torndali. "I ode mě musíš přijmout sto otroků!"

"A ode mě také!" nelenil Makahago.

"Pošlete-li mi je dříve, než slunce vstoupí do Chodby bojovníků, přijmu je s radostí," ujistil své druhy Vestako, mna si ruce a spokojeně se usmívaje.

Pak pohlédl na Gefasto, velitele vojska.

"Mohu dokázat své přátelství urozenému Vestakovi," pravil Gefasto, "zabráním-li svým bojovníkům, aby mu vrazili dýku do zad. Kdyby se proti mně čehokoli dopustil, stěží bych své muže udržel!"

Chvilu hleděl Vestakovi upřeně do očí, pak se otočil a vyšel ze dveří. Ze všech rádců byl právě Gefasto nejnebojácnější. Jen úcta k tradici jej držela v královských službách, nicméně věděl, že v příhodnou chvíli by ani na okamžik neváhal a postavil se proti panovníkovi. Torndali, Makahago a Throwaldo byli úplatní a jako většina veltopismackých šlechticů sledovali vždy jen osobní prospěch. Gefasto jim nedůvěřoval - a jak dokazovala oddanost jeho bojovníků, lidem rozuměl. Záhy se v jeho hlavě počala rodit myšlenka, že Veltopismakus potřebuje novou dynastii. Vestaka znal jako sobeckého a domýšlivého vyděrače, na kterém nebyl poctivý ani vlas.

"Veltopismakus klesl hodně hluboko," řekl Gofoloso, když spolu procházeli Chodbou bojovníků.

"Co máš na mysli?" nechápal Gofoloso.

"Vestakovu nestoudnost," vysvětlil Gefasto. "Nezajímá ho ani král, ani lid. Pro zlato či otroky zradí kohokoli. A takových jako on je většina z nás. Ani přátelství mu není svaté!"

"Je to tak," potvrdil Gofoloso. "Snad nikdo ve Veltopismaku to necítí silněji než já. Nevím, jak dál. Napadá mě spousta myšlenek, jen nevím, která je ta správná."

"Kdyby se někdo zeptal mě," dodal Gefasto, "odpověděl bych, že tohle všechno zavinil dlouhotrvající mír, blahobyt a zahálka. Kdo by se staral o práci, jakkoli zajišťující živobytí, když lze čas trávit zábavou? Máme všeho dost a stále je nám to málo. Hledali jsme tedy něco nového. A nejvýstřednější je sám král a jeho dvůr. Nutí lidi k takovým daním, že téměř nikdo není schopen zaplatit."

"Ale největší dávky platí bohatí," namítl Gofoloso.

"Ve skutečnosti ne," odporoval Gefasto. "Je pravda, že bohatí odvádějí nejvíc do královské pokladnice, ale nejdřív okradou chudé na cenách za zboží. Kdyby se dalo dohromady vše, co se vybere jen za víno, nemusel by nikdo jiné dávky platit!"

"A to by pomohlo?" tázal se Gofoloso.

"Ne," odpověděl Gefasto. "Potřebujeme válku! Mír nám štěstí nepřinesl. Válka a práce - to jsou teď pro nás dvě nejdůležitější věci. V míru potřeba práce klesá, za války roste. Mír z nás udělal lenochy, válka by z nás udělala muže!"

"Znamená to, že válka a víno vrátí Veltopismaku jeho zašlou slávu?" smál se Gofoloso. "Co tě to posedlo od chvíle, kdy ses stal velitelem vojska?"

"Ty mi nerozumíš, Gofoloso," řekl Gefasto. "Válka sama by nás zničila. Nejsem proti míru. Ale pouhý mír neučiní stát silným. Vždy je potřeba za něco bojovat, a kdo chce užívat vína, musí nejprve pracovat. Ale teď už poď, musíš dát Vestakovi svých sto otroků, dřív než králi poví, co jsi o něm říkal..."

Gofoloso pohodil hlavou. "Jednou mi za ně zaplatí," ujistil svého druha. "A cena bude hodně vysoká!"

"Pokud jeho pán padne," doplnil Gefasto.

"Ne, jakmile jeho pán padne," opravil jej Gofoloso.

Velitel vojska pokrčil rameny, ale nezdržel se úsměvu. A usmíval se ještě tehdy, když mu jeho přítel zmizel z dohledu.

KAPITOLA XI.

Tarzan byl z královského paláce odveden do jednoho z lomů nedaleko města. Stavěla se tu nová budova, a tak tudy sem a tam proudily zástupy otroků. Eskortu vešla chodbou do světlé místnosti, kde seděl královský úředník.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se Tarzana, otevíraje tlustou knihu, která ležela na stole.

"Je němý jako Zertalacolol," vysvětlil velitel stráže. "Nemá jméno."

"Budeme mu tedy říkat Obr," rozhodl úředník, "protože tak je znám již od chvíle, kdy byl zajat." A do knihy zapsal: Zoanthrol, majitel Zoanthrohago, bydliště Trohanadalmakus.

Pak se obrátil k jednomu z bojovníků, který klímal na vedlejší lavici.

"Zaveď ho do lomu a řekni Ventalovi, aby mu svěřil lehkou práci a dohlédl na jeho bezpečnost. Tak zní rozkaz thagostův! Jdi! Tady je jeho číslo. Připni mu je na rameno."

Bojovník vzal kus tkaniny, popsaný černými znaky, a několika kovovými sponami jej připevnil na Tarzanovu zelenou

tuniku. Pak vyzval vězně, aby ho následoval, a vyšel z místnosti.

Po chvíli se Tarzan ocitl v úzkém, tmavém tunelu, který ústil do širší a světlejší chodby, plné dělníků. Všiml si, že chodba se stáčí doprava a vytváří spirálu, směřující kamsi do hloubi země. Stěny a stropy byly vyloženy dřevem a podlaha vydlážděna kameny, uhlaženými bezpočtem nohou, které po nich přešly.

Ve výklencích na stěnách hořely svíce. Byla tu i řada vchodů do postranních chodeb. Nad každým z nich visel nápis v obrázkovém písmu Minunianů. Když se mu Tarzan posléze naučil, pochopil, že označují vstupy do jednotlivých slojí, tvořících lom. Na několika místech byly proraženy větrací šachty a nouzové východy.

Cestou Tarzan bedlivě sledoval, kolika tunely prošli, a zejména do jaké hloubky sestupují. Chodba, do které se nyní vnořili, odbočovala prudce doprava a poté zpátky doleva. V jednom místě protínala široký kruhový tunel, kde pracovali otroci. Jedni nosili kámen, druhí dřevo. Tudy byl Tarzan doveden k jedné z pracovních skupin, kde ho přijal Vental, bojovník, mající dle zdejších zvyklostí pod sebou deset mužů.

"Tak tohle je ten obr!" zvolal, sotva Tarzana zahlédl. "A nemá dělat těžkou práci!"

Jeho tón byl odměřený a nepřijemný.

"Obr?!" pokračoval. "Vždyť není větší než já! A oni mají strach, aby se neudřel! Ale pracovat bude! Kalfastoban nesnáší lenochy!" A udeřil se pyšně do prsou.

Strážci, který Tarzana přivedl, se předákova slova příliš nezamlouvala.

"Uděláš dobře, Kalfastobane," řekl, "uposlechněš-li králových příkazů. Radím ti, abys toho otroka nechal na pokoji.

Mluví o něm celý Veltopismakus a král kvůli němu žálí na Zoanthrohaga tak, že by mu nejraději vrazil nůž mezi žebra, aby se nestal slavnějším než on!"

"Kalfastoban se nebojí žádného krále!" vykřikl Vental. "Vi, že Zoanthrohago je jeho mozkiem, a Gefasto mečem!"

"Přesto dej na Zoanthrola pozor," varoval jej bojovník a měl se k odchodu.

Kalfastoban přidělal zajatce k těm, kdo vykládali tunel dřevem. Jedni přinášeli trámy, druhí je upevňovali do skály. Mezi nimi byl i Tarzan. Musel na každé straně stropu vyhloubit otvor, zasadit trám a připevnit jej k ostatním. Práce to byla snadná, jakkoli byl po zraněních dosud slabý. Měl při ní i dostatek času pozorovat, co se děje kolem. V Kalfastobanovi poznal neškodného škarohlída, kterého se není třeba obávat, a který se jen rád předvádí před svými nadřízenými.

Otroci kolem pracovali bez ustání, ale zdálo se, že nejsou nikterak vyčerpáni. Strážci, kteří na ně dohlíželi, neprojevili za celou dobu sebemenší známku hrubosti. Tím, co Tarzana nejvíce udivovalo, byl vzrůst těchto lidí. Už to nebyli trpaslíci, nýbrž muži, vysocí jako on. Věděl, že jsou to Veltopismačané. Týž národ, který bojoval s Trohanadalmakem. Jeho nazývali Zoanthrolem - obrem, ač nebyl vyšší než oni. Bylo to záhadné a nepochopitelné. Jakkoli usilovně Tarzan přemýšlel, rozluštění onoho tajemství se nedobral. A tak počal raději uvažovat o tom, jak se odtud dostat, neboť žádná divoká šelma - a Tarzan jí nyní znovu byl - nedokáže žít dlouho v zajetí. Ať byl kdekoli, všude slyšel, že lidé jsou nespokojeni s králem a jeho dvořany, a nabyl přesvědčení, že právě tato skutečnost by mu mohla napomoci k útěku.

Když skončil pracovní den, byli otroci odvedeni do svých příbytků nedaleko míst, kde pracovali. Tarzana a ještě několik mužů zavedli do tunelu, který ústil do poměrně velké místnosti. Vchod byl zahrazen mohutným balvanem, takže zbývala toliko úzká štěrbina, již se museli protáhnout. Sotva byli všichni uvnitř, zavřela se za nimi masivní vrata, před nimiž po celou noc bděla stráž.

Prostora, v níž se Tarzan ocitl, byla vskutku rozlehlá. Byla tu spousta otroků obojího pohlaví. Ženy připravovaly jídlo na malých ohništích, odkud byl dým odváděn otvory ve stropě. Ač ohňů bylo velké množství, nebylo tu zakouřeno, neboť uhlí bylo čisté a větrání dokonalé. Ve výklencích hořely malé svíčky, zatímco několik obřích svící stálo na podlaze.

Otroci byli různého stáří - od dětí až po dospělé muže a ženy. Jen starci mezi nimi nebyli. Ženy a jejich ratolesti měly snad nejbělejší pleť, jakou kdy Tarzan viděl. Bylo tomu tak patrně proto, že nikdy nevyšly na denní světlo. Děti, které se tu narodily, se mohly dostat ven, když dosáhly uřednického věku. Ženy pak byly odkázány jen na to, zda si některou z nich nevybere veltopismacký bojovník. To se však stávalo poměrně zřídka, neboť zdejší muži si brali za manželky otrokyně v bílých tunikách, které pracovaly nahoře ve městě.

Do tváří otrokyň byly vepsány smutek a beznaděje, což k nim v synovi divočiny vzbudilo nemalé sympatie. Když procházel místností, sledoval je bezpočet očí, neboť se od všech přítomných značně lišil. A sotva se otroci dověděli, o koho jde, nebraly rozmluvy o záhadném cizinci konce. Kdo byl onen obr, jehož Zoanthrohago zajal v boji s Trohanadalmakem?

Jedno mladé děvče, které právě klečelo u ohniště a opékalo kus masa, na Tarzana kývlo, aby přišel blíž. Bylo velmi hezké. Mělo alabastrovou pleť, kontrastující s havraní černí hustých vlasů.

"Ty jsi Obr?" zeptalo se.

"Jsem," odpověděl Tarzan. Poprvé, co byl v zajetí, promluvil.

"Vyprávěli mi o tobě," řekla dívka. "Chceš-li, budu vařit nejen jemu, ale i tobě. Pokud nenajdeš jinou, od které bys měl jídlo raději."

"Od nikoho nebudu mít jídlo raději," ujistil ji Tarzan. "Ale kdo jsi, a kdo je on?"

"Jsem Talaskar," představila se dívka. "A kdo je on, nevím. Neznám jeho pravé jméno, jen číslo. I ty máš své číslo!" A zadívala se na symboly na Tarzanově tunice. "Máš nějaké jméno?" tázala se po chvíli.

"Říkají mi jen Obr," odušil Tarzan.

"Ano," souhlasila dívka. "Jsi veliký, ale ne jako obr. On je také z Trohanadalmaku, a je tak vysoký jako ty. Nikdy jsem neslyšela, že by mezi Mmuniany byli jiní obři než Zertalacololové!"

"Myslel jsem, že jsi Zertalacolol," ozval se za Tarzanem mužský hlas. Tarzan se otočil, a když spatřil otroka, s nímž pracoval, usmál se.

"Pro tvé pány jsem Zertalacolol," řekl.

Otrok svařtil čelo. "Snad víš, co děláš," zašeptal. "Neboj se, já tě nezradím." A šel po svém.

"Co tím myslíš?" nechápalo děvče.

"Od chvíle, kdy mě zajali, jsem nepromluvil," vysvětloval Tarzan. "Všichni si myslí, že jsem němý, a ač nevypadám jako Zertalacolol, mnozí mě pokládají za jednoho z nich."

"Nikdy jsem žádného neviděla," přiznala dívka.

"To máš štěstí," pravil Tarzan. "Není příjemné je vidět, ani potkat."

"Přesto bych nějakého ráda potkala," opáčila dívka. "Chtěla bych vidět kohokoli jiného než jen stále stejné otroky."

"Neztrácej naději," dodával jí Tarzan odvahy. "Kdo ví - možná se brzy vrátíš zpátky nahoru."

"Vrátit se?" opakovala. "Vždyť jsem tam ještě nikdy nebyla!"

"Nikdy?" podivil se Tarzan. "Myslíš od chvíle, kdy tě zajali?"

"Narodila jsem se tu," řekla dívka, "a nikdy jsem neopustila doly!"

"Jsi už z druhé generace otroků, a přesto zůstáváš v lomu! Tomu nerozumím! Slyšel jsem, že tito otroci nosí bílé tuniky, žijí nahole a mají poměrnou volnost!"

"Já ne," posteskla si Talaskar. "Matka by to nedovolila. Raději by mě viděla mrtvou než jako ženu některého z bojovníků či otroků. A k tomu by muselo dojít, kdybych žila nahole."

"Ale jak se tomu chceš vyhnout?" namítl Tarzan. "O tomhle přece páni nenechávají rozhodovat své otroky!"

"Tam, kde je víc lidí pohromadě, se lze snadno ztratit. A pak - ženy své majitele příliš nezajímají. O mně vlastně ani nevědí. Matka sňala mé číslo z tuniky otroka, který zemřel. Když někdo přijde, sotva si mě povšimne!"

"Ale tvoje tvář zaujme každého," upozornil ji Tarzan.

Dívka se na okamžik odvrátila, aby se vzápětí otočila zpět, cuchajíc si vlasy a šklebíc se tak, že její tvář byla v té chvíli k nepoznání.

"Proboha!" ulevil si Tarzan.

"To mi poradila matka," vysvětlovalo děvče. "Když někdo přijde a uvidí mě takhle, nebude o mě stát!"

"A nebylo by lepší se vdát a žít nahole v pohodlí, než strádat tady v podzemí?" oponoval Tarzan. "Muži z Veltopismaku se od tvých soukmenovců liší jen málo..."

Dívka pokrčila rameny. "Otec pochází z Mandalamaku. Moje matka mu byla unesena několik měsíců předtím, než jsem se v téhle hrozně místnosti narodila, daleko od slunce a povětří, o kterém mi tak často vyprávěla..."

"A tvá matka je tady?"

"Přišli pro ni před mnoha měsíci a odvedli ji. Nevím, co se s ní stalo."

"A tví lidé tě nikdy nezradili?"

"Nikdy! Kdyby některý z otroků druhého zradil, ostatní by ho roztrhali na kusy. Ale teď pojd', máš jistě hlad!"

Tarzan poděkoval a pustil se do jídla.

"Je zvláštní, že Aoponato nepřichází," podivila se dívka, jmenujíc tak otroka, jemuž se uvolila vařit. "Ještě nikdy se tak nezpозdil!"

Jakýsi otrok, který právě přicházel, se zastavil a díval se tázavě na Tarzana.

"Je to snad on?" zeptal se Tarzan.

"Ne, to není on," odpověděla Talaskar.

"Ty pro něho vaříš?" zavrčel muž a ukázal na Tarzana. "A pro mě vařit nebudeš? Je snad tenhle lepší než já? Budeš vařit i pro mě!!!"

"Je dost jiných, které pro tebe mohou vařit, Karaftape," odvětila dívka. "Já tě nechci. Jdi k jiné ženě! Protože je tu spousta mužů, můžeme si vybrat, pro koho chceme vařit. A já jsem si tě nevybrala."

"Budeš pro mě vařit!!!" opakoval Karaftap. "A budeš moje. Mám na tebe právo, protože jsem tě žádal dřív než ostatní! Nech je být, nebo o tobě zítra řeknu Ventalovi všechno, co vím, a on tě odtud odvede! Už jsi viděla Kalfastobana?"

Dívka zavrtěla hlavou.

"Uvidíš, že tě vezme pryč!" pokračoval Karaftap. "Nedovolí ti zůstat, až zjistí, že odmítáš přivádět na svět otroky!"

"Měla bych ho raději než tebe!" vykřikla dívka. "Ale vařit nebudu ani jednomu z vás!!!"

"Jen si nebuď tak jista!" zvolal Karaftap. Přistoupil k děvčeti a stiskl mu pevně ruku.

V té chvíli jej ocelové prsty uchopily za rameno, odtrhly od dívky a mrštily jím stranou. Mezi ním a Talaskar stál šedooký, plavovlasý cizinec. Karaftap vyskočil a s očima podlitými krví a hlavou skloněnou na prsa se na něho vrhl.

"Zemřeš!!!" burácel.

KAPITOLA XII.

Syn První ženy hrdě vykročoval lesem. V ruce nesl oštěp, na zádech luk a šípy. Za ním šel zástup mužů jeho kmene v podobné zbroji. Tvářili se, jako kdyby se právě stali pány světa. Proti nim kráčela stezkou žena. Nemohli ji dosud ani vidět, ani slyšet. Její chůze byla zcela bezstarostná. Náhle se zarazila, svařtila obočí a nastražila uši, nasávajíc vzduch. Muži! A bylo jich víc než jeden! Kdyby se k nim dostala nepozorovaně, jistě by se dali na útěk, ale snad by se jí přece podařilo některého z nich polapit. A pokud ne, použije obávané zbraně - praku a kamenů!

Již delší dobu byla mezi ženami po mužích shánka. Mnoho jejích družek, které se vydaly do džungle, aby si obstaraly muže, se nevrátilo. Viděla několik mrtvol svých soukmenovkyň, ležících v lese. Nechápala, kdo je mohl zabít. Ale teď tu byli muži - první, které po dvou měsících spatřila! Konečně se nevrátí s prázdnou!

Uviděla je v ohbí stezky a ke své nelibosti zjistila, že jsou od ní ještě daleko. Chtěla se ukrýt, ale bylo již pozdě. Jeden z nich už na ni ukazoval. Sevřela pevněji kyj a vytrhla zpoza pasu řemen, osázený kameny. Pak se rozběhla přímo k nim. Příjemně ji překvapilo, že se muži nesnaží utéci. Musejí mít pořádně nahnáno, když zůstali leknutím na místě! Leč - co se to děje? Jdou jí dokonce naproti! A ve tvářích ani stopy po strachu! Jen zlost a touha po pomstě! A co podivného to mají v rukou?

Jeden z mužů vyběhl z řady a napřáhl cosi dlouhého. Předmět byl ostrý, a když jí pronikl ramenem, vytryskla z rány krev. Druhý se zastavil a vložil tenkou větev do středu jiné, do oblouku ohnuté silnější větve, jejíž konce byly spojeny motouzem. Vtom krátká haluz zasvištěla vzduchem a zasáhla ji do ruky.

Vzpomněla si na své mrtvé družky i na to, jak málo se poslední dobou objevilo mužů, a chystala se k rozhodnému útoku, když jí cosi prolétlo kolem hlavy. Nečekajíc, co bude dál, vyrazila odtud a běžela tak dlouho, dokud nepadla vyčerpáním u vchodu do své sluje. Muži ji nepronásledovali. Ženin útek jim stačil k posílení sebevědomí a odvahy. Bylo již dosti na tom, že ji zahnali!

Když ostatní ženy kněze viděly svou družku, jak se na smrt vyděšená řítí k jeskyni, chopily se obušků a vyběhly ze svých příbytků, aby se pomstily jejímu pronásledovateli, i kdyby to měl být sám král zvířat. Ale žádný lev se neobjevil, a tak, nevědouce co počít, usedly vedle ní.

"Před kým prcháš?" ptaly se v řeči posunků.

"Muži!!!" odpověděla tímž způsobem.

Zamračily se a zatvářily nevraživě.

"Bylo jich mnoho," naznačovala nešťastnice. "A chtěli mě zabít létajícími holemi. Podívejte!" A ukázala ránu od kopí na rameni a druhou, kterou jí způsobil šíp na ruce.

"Neutíkali přede mnou, sami útočili! A zabili všechny ženy, jejichž mrtvoly jsme viděly v lese!"

To je vyděsilo. Nejsilnější z nich vstala a počala přecházet sem a tam, divoce se šklebíc. Náhle se zastavila.

"Pojď!" vyzvala svou družku. "Půjdeme spolu, najdeme ty muže, přivedeme je sem a ztrestáme!"

Rozpřáhla se sukovici a mocně jí zamávala. Ostatní se kolem ní daly do tance, napodobující její pohyb. A sotva vyrazila k lesu, vydaly se za ní. Všechny - až na jednu. Nešťastnici, která tu ležela vysílena a zakrvácena. Měla mužů nadosmrti dost!

* * *

"Zemřeš!!!" ječel Karaftap, vrhaje se na Tarzana. Syn divočiny uskočil, nastavil útočnickovi nohu a srazil jej k zemi. Než Karaftap znovu vstal, rozhlédl se, jako by hledal nějakou zbraň. Otroci kolem počali nesouhlasně mručet.

"Žádné zbraně!" zvolal jeden. "To není dovoleno! Bojuj rukama, nebo se vzdej!"

Karaftapův zrak náhle padl na ohniště. Zaslepen nenávistí, natáhl ruku po rozpáleném rožni. Uchopil železo za chladný konec, máje v úmyslu hodit je po svém protivníku. Ale než tak učinil, přiskočili dva otroci a vytrhli mu zbraň z ruky.

"Bojuj jako muž!" napomenuli ho.

Tarzan stál klidně, sleduje s úsměvem počínání ostatních. Čekal na další Karaftapův útok. Ten, vida, že se cizinec usmívá, rozběsnil se ještě víc a skočil po něm s odhodláním zabít. Tarzan mu však zasadil úder do brady. Karaftap zavrával a padl na záda. Z řad otroků, kteří se shromáždili kolem, se počaly ozývat pochvalné výkřiky.

Karaftap se mátožně zvedl a rozhlížel se po místnosti, jako by svého soupeře hledal. Talaskar přistoupila k Tarzanovi a zvedla k němu zrak.

"Jsi velmi silný," řekla, a v jejích slovech bylo víc než pouhé uznání. Karaftap to vycítil a znovu se vyřítit proti dívčinu ochránci.

Za nimi u dveří stálo několik otroků a jeden bojovník, který je právě přivedl. Neviděl mnoho, ale i to mu stačilo. Spatřil vysokého plavovlasého otroka, jak zvedá nad hlavu svého soka, aby jím vzápětí vši silou mrštil o zem. V té chvíli se voják prodral kupředu a stanul mezi synem divočiny a dívkou. Byl to Kalfastoban.

"Co to má znamenat?" zahřmel. "Ale vždyť to je Obr! Chce ukázat ostatním, jakou má sílu!"

Pohledem blýskl po Karaftapovi, který se snažil vstát, sinalý ve tváři. Karaftap byl jeho oblíbencem.

"Nic podobného tu není dovoleno!" upozornil Tarzana vrchní strážce, šermuje rukama. V tom okamžiku zapomněl, že otrok ani nemluví, ani nerozumí. Konečně se uklidnil a vyzval Tarzana, aby ho následoval.

"Sto ran ho poučí, že se nesmí rvát!" řekl, dívaje se na Talaskar.

"Netrestej ho!" zvolala dívka. "To zavinil Karaftap! Zoanthrol se jen bránil!"

Kalfastoban nespouštěl dívku z očí. Talaskar vytušila, co ten pohled znamená, leč zůstala stát. Kalfastoban se usmál a položil jí ruku na rameno.

"Kolik ti je let?" zeptal se.

Odpověděla rozechvělým hlasem.

"Promluvíš s tvým pánem a koupím tě!" rozhodl.

Tarzan vrhl po dívce nechápavý pohled. A tehdy k němu Kalfastoban znovu promluvil.

"I když nerozumíš, mizero," skřípal zuby, "říkám ti, že pro tentokrát tě ještě nechám, ale bude-li se to opakovat, dostaneš výprask." Pak zamířil ke vchodu a zmizel.

Sotva se tak stalo, poklepal kdosi Tarzanovi na rameno a oslovil jej jménem.

"Tarzane!"

Syn divočiny pohodil udiveně hlavou, otočil se a spatřil muže, který se na něho usmíval.

"Komo...!!!" vykřikl Tarzan, ale než dokončil slovo, muž si položil výstražné prst na ústa.

"Tady ne. Tady jsem Aoponato."

"Ale co tvoje postava? Vždyť jsi velký jako já! Nechápu to. Co se stalo, že Minuniané tak vyrostli?"

Komodoflorensal se nepřestával usmívat. "Je to jinak, než si myslíš," řekl.

Tarzan se hluboce zadumal. Konečně mu svítilo.

"Chceš říci," zašeptal, "že oni nevyrostli, ale já jsem se zmenšil?!"

Komodoflorensal přikývl. "Není to snazší než uvěřit tomu, že tě všichni dorostli?"

"Ale jak je to možné?" nechápal Tarzan.

"Před pár měsíci bych si myslel, že to možné není," potvrdil princ. "I když jsem slyšel, že tě zmenšili, nevěřil jsem tomu."

Až do chvíle, kdy jsem tě uviděl."

"Ale jak se to stalo?" zůstal Tarzan bezradným.

"Nejchytřejší ze všech Minunianů je Zoanthrohago," vysvětloval Komodoflorensal. "Vím to už dávno, ještě z dob, kdy jsme s Veltopismakem žili v míru a vyslechli o tomto největším walmakovi mnoho pozoruhodného."

"Nikdy jsem o tom čaroději neslyšel," přiznal Tarzan v domněnku, že tím vystihl význam slova, jemuž nerozuměl.

"To on tě zajal," pokračoval princ, "aby na tobě vyzkoušel svá kouzla. Když jsi omdlel, dopravili tě do dřevěné chýše, kde Zoanthrohago provedl jakýsi pokus."

"Doufám, že mi dokáže zase vrátit původní výšku," řekl Tarzan.

"O tom pochybuji," potřásl hlavou princ. "Zatím se mu nic podobného nepodařilo, ač se o to mnohokrát pokoušel. Původně chtěl své lidi učinit vyššími než ostatní Minuniané. A přitom objevil způsob, jak kohokoli zmenšit. Jestliže dosud nikoho a nic nezvětšil, sotva se mu to zdaří v tvém případě..."

"Pak budu ale zcela bezmocný proti nepřátelům ve světě, odkud jsem přišel," namítl Tarzan.

"Tím se netrap, příteli," uklidnil jej princ.

"Proč?"

"Protože máš pramalou naději, že se tam kdy vrátíš," pokračoval Komodoflorensal. "Ani já už asi nespátím své rodné město. Snad jen kdyby bojovníci mého otce na hlavu porazili zdejší vojsko. Jenže zatímco otroky v bílých tunikách se nám daří brát do zajetí bez obtíží. Jen málokdy zajmeme některého z nevolníků, kteří pracují pod zemí."

"Myslíš tedy, že zbytek života strávíme tady v podzemí?!" lekl se Tarzan.

"Pokud nedostaneme práci nahoře," doplnil princ.

Tarzan pokrčil rameny. "Uvidíme," řekl.

Sotva Kalfastoban odešel, schoulil se Karaftap v koutě a stále cosi brumlal.

"Bojím se, že se ti bude mstít," obrátila se k Tarzanovi Talaskar. "Mrzí mě, co jsem způsobila."

"Ty?" podivil se princ.

"Ano," trvala na svém dívka. "Karaftap mi vyhrožoval a Aopotando zakročil a ztrestal ho."

"Aopotando?" nerozuměl princ.

"Tak zní mé označení," vysvětlil Tarzan.

"Tys tedy chránil Talaskar?" neskrýval svůj zájem princ. "Díky, příteli. Lituji, že jsem tu nebyl, abych jí pomohl sám. Talaskar mi vaří. Je to hodné děvče."

Podíval se přitom na dívku. Ta sklopila zrak a tvář jí polil ruměnec. Tarzan pochopil a usmál se.

"To je tedy Aoponato, o kterém jsi mi vyprávěla?"

"Ano."

"Mrzí mě, že padl do zajetí - ale je dobré mít tu přítele. Společně už bychom mohli přijít na to, jak se odtud dostat."

Talaskar i princ jen zavrtěli hlavami.

Po jídle spolu usedli a tiše rozmlouvali. Postupně k nim přisedlo několik otroků. Tarzan se jim zalíbil, neboť ztrestal Karaftapa. Byli by snad hovořili až do rána, kdyby Tarzana nenapadlo zeptat se, jak a kde otroci spí.

Princ se usmál a ukázal na podlahu, kde leželi jejich druzi - muži, ženy i děti.

"S otroky v zelených tunikách si nikdo nedělá starosti," vysvětlil.

"Myslel jsem, že tu jen odpočívají," řekl Tarzan. "I já mohu spát kdekoli. Ale mám raději tmu. Počkám, až zhasnou."

"To budeš čekat věčně," ujistil jej Komodoflorensal.

"Což tu nikdy nezhasínají?"

"Kdyby zhasli, zemřeme," zněla odpověď. "Světlo tu nejen zahání tmu, ale stravuje škodlivé plyny, které by nás zadusily. Svíce, které kdysi odlil jakýsi moudrý stařec, čistí vzduch. Nebýt jich, byly by naše příbytky temné a zatuchlé, a v lomech by se nedalo pracovat."

"Pak netřeba čekat," smířil se Tarzan, natáhl se na podlahu a popřál svým přátelům dobrou noc v jejich mateřtině.

KAPITOLA XIII.

Zatímco na druhý den ráno připravovala Talaskar snídani, svěřil se princ Tarzanovi, že požádá, aby mohli dělat stejnou práci. "Máme-li společně myslet na útěk," pravil, "bude lépe, když od sebe nebudeme daleko."

"Půjdem-li," dodal Tarzan, "musíme s sebou vzít Talaskar."

Komodoflorensal se zatvářil tázavě, ale neřekl ani slovo.

"Opravdu byste mě vzali s sebou?" zvolala dívka. "Kéž by se mi tenhle sen splnil! Šla bych s vámi do Trohanadalmaku a sloužila vám, protože vím, že byste mi neublížili. Ale o tom se mi může jen zdát! Vždyť mě chce koupit Kalfastoban, a můj pán mě jistě prodá, protože potřebuje peníze."

"Uděláme, co budeme moci," ubezpečil dívku Tarzan. "A pokud nalezneme cestu k útěku, půjdeš s námi! Nejdřív ale musíme dosáhnout toho, abychom zůstali pohromadě."

"Mám nápad!" blesklo Komodoflorensalovi hlavou. "Možná by nám mohl pomoci. Všichni si myslí, že nemluvíš naší řečí a nerozumíš jí. Pracovat s otrokem, se kterým nelze komunikovat, není snadné. Řeknu, že se s tebou dokáží dorozumět. Možná že nám pak dají stejnou práci."

"Ale jak se dorozumíme, nepoužiješ-li váš jazyk?"

"Neboj se," uklidnil Tarzana princ. "Dokud nepřijdou na to, že mluvíš jako já, mohu je klamat."

Komodoflorensalův plán záhy přinesl své ovoce. Strážci přišli pro otroky a vyvedli je po skupinách z haly. Tarzan se připojil k těm, kteří vykládali stěny a stropy sloji dřevem. Práce mu šla od ruky a Karaftap, který se nedaleko lopotil s lámáním kamene, byl brunátný zlosti. Po chvíli se objevili dva bojovníci, vedoucí jakéhosi otroka v zelené tunice.

Tarzan nastražil uši, aby slyšel, o čem s Kalfastobanem hovoří. Vtom si všiml, že oním novým otrokem je Komodoflorensal. Ten na něho spiklenecky mrkl, sotva se jejich pohledy na okamžik setkaly. Vzápětí pokynul

Kalfastoban Tarzanovi, aby předstoupil.

"Ukaž, jak s ním mluvíš," vyzval prince. "Nevěřím, že ti porozumí. Jak by také mohl, když nerozumí nám?"

"Zeptám se ho v jeho jazyce, zda mi rozumí," řekl Komodoflorensal. "A uvidíte, že přikývne."

"Dobrá," souhlasil Kalfastoban. "Zeptej se ho tedy!"

Princ se obrátil k Tarzanovi a vydal několik nesrozumitelných zvuků. Syn divočiny přikývl.

"Tak vidíš," potvrdil princ.

Kalfastoban se poškrábal na zátylku. "Je to tak," uznal. "Ten Zertalacolol ti opravdu rozumí."

Tarzan stěží potlačil úsměv. Komodoflorensal skutečně přesvědčil ostatní, že s ním rozmlouvá cizí řečí! A stačilo očima naznačit, zda odpověď má znít "ano" či "ne".

"Řekni mu," obrátil se k princovi jeden z bojovníků, "že jeho pán se ho ptá, zda ví, že je otrokem, a že jeho další osud závisí na tom, jak se bude chovat. Bude-li poslušný a pracovitý, nepovede se mu zle, ale jestli bude líný a vzpurný, seznámí se s ostřím meče svého pána!"

Komodoflorensal spustil hotový přívál zvuků, při nichž Tarzanovi cukalo koutky úst.

"A ty mu řekni," vystřídá svého přítele anglicky, "že jeho pánovi co nevidět zakroutím krkem, a bude-li třeba, učiním tak Kalfastobanovi a všem ostatním. A pak odtud společně odejdeme."

Komodoflorensal se tvářil, jako že soustředěně poslouchá, a sotva Tarzan domluvil, znovu převzal úlohu tlumočnicka.

"Zoanthrol říká, že si je všeho vědom a je šťasten, že může sloužit tak šlechtnému pánu. Má jen jedinou prosbu."

"Jaká je to prosba?" tázal se jeden z bojovníků.

"Abych ho směl doprovázet, neboť tak bude moci splnit všechny příkazy svého pána. Beze mě by vůbec nevěděl, co jeho pán poroučí," vysvětloval princ.

V té chvíli Tarzan pochopil, že společnost tohoto chytrého a duchapřítomného člověka mu nahrála sama Prozřetelnost.

"Myslel jsem si totiž, otroku," pochlubil se bojovník, "když jsme se dověděli, že se domluvíte. A teď vás oba odvedeme k Zoanthrohogovi, který jistě vyhoví vašemu požadavku. Pojďme! Kalfastobane, svěť nám svého Zoanthrola!" A podal oslovenému útržek papíru, hustě popsaný minunianským písmem.

Nato bojovníci tasili meče a pokynuli Tarzanovi a jeho tlumočnickovi, aby šli před nimi - nedávná historka s Karaftapem se totiž donesla i k nim, a nechtěli nic ponechat náhodě. Bude lépe mít oba na očích!

Prošli rovnou chodbou a poté spirálovitým tunelem nahoru, kde je uvítaly sluneční paprsky a čerstvý vzduch - to, co Tarzan již řadu dní citelně postrádal. Venku uviděli spousty otroků, vláčejících z místa na místo těžká břemena, strážce, krácející vedle nich, měšťany i nevolníky v bílých tunikách. Ty nikdo nehlídal, neboť na útěk nepomýšleli - na to se jim dařilo příliš dobře. Věděli, že kdyby uprchli, v každém dalším městě by museli obléci zelené tuniky a přestěhovat se do podzemí.

Městské stavby připadaly Tarzanovi stejně dokonalé jako ty, v nichž přebývali jeho přátelé v Trohanadalmaku. Jen se zdály o něco vyšší - ale to bylo jistě tím, že sám Tarzan měl nyní sotva čtvrtinu své původní výšky.

Byli vedeni do panovníkovy paláce. Minuli Královskou chodbu, ověšenou zlatobílými praporce, a zamířili ke vstupu do Chodby bojovníků. Venku bylo všude plno zeleně, lemující okraje širokých ulic. Před vladařovým sídlem právě probíhala přehlídka jízdy. Vojáci prováděli jednotlivé cviky rychle a přesně, a totéž beze zbytku platilo i o jejich antilopách. Jeden z těchto úkonů Tarzana zvláště zaujal. Dva prapory vytvořily na jednom konci cvičiště jednotlivý šik a dva zbývající se rozjely tryskem z druhé strany. Když už se zdálo, že střet bude nevyhnutelný, jedna formace náhle odbočila stranou a druhá kolem ní projela bez sebemenší úhony.

Tarzan sděloval princovi své dojmy. Strážce byly od nich v uctivé vzdálenosti, takže mohli hovořit jazykem Minunianů.

"Bylo to velkolepé," přiznal Komodoflorensal. "Slyšel jsem, že králova garda je dokonale vycvičena a otroci vzorně pečují o město. Ale to, milý příteli, nestačí. Zatímco zdejší bojovníci se cvičí toliko na přehlídky, vojsko mého otce se připravuje na boj v poli. Elkomoelhagovy pluky předčí naši armádu nádherou výstrojí a zbraní, ale není tomu tak dávno, co naši vojáci odrazili dvojnásobnou přesilu Veltopismačanů! Ano, vidět je při přehlídce je úchvatná podívaná, a jsou jistě stateční jako všichni Minuniané, ale nehodí se pro válku. Elkomoelhago je příliš málo mužem. Poslouchá jen takové rady, které mu vyhovují. Dopřává sluchu slabochům a ženám, které ho žádají, aby je vůbec války ušetřil. A keře a stromy? Obdivuji je stejně jako ty. Ale považ! Jak snadné by bylo proplížit se mezi nimi v noci až k samotným bránám veltopismackých příbytků! Už chápeš, příteli, proč jsi u nás neviděl ani manévry, ani stromy či keře, jakkoli je máme rádi?"

Jeden ze strážců, který se nečekaně dostal až k nim, uchopil náhle prince za rameno.

"Říkal jsi přece, že Zoanthrol nezná naši řeč!" zvolal. "Proč s ním tedy nemluvíš jazykem, kterému rozumíš?"

Komodoflorensal nevěděl, kolik toho strážce zaslechl. Pokud slyšel Tarzana mluvit minuniansky, nebude snadné ho přesvědčit, že Obr tuhle řeč neovládá! Jak tedy odpovědět?

"Chce se naučit naší řeči, a já mu v tom pomáhám," zalhal princ nakonec.

"A umí již něco?" zeptal se bojovník.

"Ne," ujistil jej Komodoflorensal. "Je velmi hloupý."

Od té chvíle oba raději mlčeli.

Palác krále Elkomoelhaga byl značně rozlehlý. Procházeli chodbami a místnostmi, z nichž mnohé sloužily jako skladiště. Jejich stěny byly vyzdobeny střízlivěji, než tomu bylo jinde. Tu a tam vstoupili do prostorné haly, kde pracovali řemeslníci. Byli mezi nimi stříbrotepci, zhotovující jemné náramky, brašnáři, vyrývající do kůže drobné arabesky, hrnčíři, tkalci, kovolijci a výrobci svící. Těch bylo nejvíce, neboť svíčky byly pro město věcí zcela nepostradatelnou.

Konečně se ocitli v nejvyšším patře, kde místnosti byly o poznání menší. Všeude planuly různé tvarované svíce. Ozdob na stěnách přibývalo - to bylo znamením, že se blíží k obydlí některého z bohatých šlechticů.

Posléze se zastavili přede dveřmi, hlídanými strážcem. Jeden z doprovodu jej oslovil.

"Řekni Zoanthrohogovi, že jsme přivedli Obra a otroka, který se s ním dorozumí cizím jazykem," poručil. Strážce udeřil do velikého gongu a v příští chvíli vyšel z komnaty muž a vyslechl bojovníkovo hlášení. "Uveď je dovnitř," pokynul strážci. "Můj pán, slovutný Zoanthrohago, vás očekává. Následujte mě." Prošli několika místnostmi, až konečně stanuli v poslední z nich před vyšňořeným hodnostářem, který seděl za velikým stolem, pokrytým knihami a psacími potřebami. Sotva vešli, muž zvedl hlavu.

"To je tvůj otrok, pane," hlásil komorník.

"A ten druhý?" ukázal Zoanthrohago na prince.

"Ten mluví cizím jazykem, kterému Zoanthrol rozumí. Byl přiveden proto, aby ti byl nápomocen v hovoru s Obrem, budeš-li si to přát."

Zoanthrohago přikývl. "Zeptej se ho," vyzval Komodoflorensala, "cítí-li se jinak od chvíle, kdy jsem jej zmenšil."

"Říká, že ne, ó Moudrý," tlumočil Komodoflorensál, jak jej napadlo. "Ale ptá se, zda mu vrátíš původní podobu a dovolíš mu, aby se vrátil do své země, která leží daleko od říše Minunianů."

"Jako Minunian bys mohl vědět, že mu nikdy nebude dovoleno vrátit se domů," upozornil jej Zoanthrohago. "Už nikdy nespátíš Trohanadalmakus!"

"Ale on není z Trohanadalmaku a není ani Minunian!" vysvětloval Komodoflorensál. "Dostal se k nám náhodou a žádá, aby s ním nebylo zacházeno jako s otrokem, nýbrž jako s přítelem, neboť přišel z daleké země, s níž jsme nikdy neválčili."

"Jaká je to země?" ptal se Zoanthrohago.

"Nevíme, ale cizinec říká, že za trnovým lesem se rozkládá ohromná krajina, kde žije mnoho lidí, vysokých jako on. Tvrdí, že ti lidé by se k nám chovali jistě přátelsky, a proto se nepovažuje za otroka, ale za hosta."

Zoanthrohago se nezdržel úsměvu.

"Pokud něčemu takovému věříš, jsi blázen," řekl. "Všichni víme, že kolem země Minunianů se rozkládají neprostupné trnové lesy. Možná že ten muž není z Trohanadalmaku, ale musí být z Minuni. Nepochybně je jedním ze Zertalacololů. Snad pochází z kmene, který obývá vzdálené hory, kam jsme dosud nepronikli."

Náhle byl jeho proslov přerušen zvukem gongu u vchodu do komnaty. Zoanthrohago se jal počítat údery, a když napočítal pět a rány ustaly, otočil se k bojovníku, který přivedl oba otroky.

"Uveď je do této místnosti," poručil, ukazuje na zadní dveře. "Až král odejde, pošlu pro ně."

Když procházeli sálem, objevil se na prahu hlavního vchodu urostlý voják.

"Elkomoelhago, pán Veltopismaku, Vládce lidí a všeho živého, Přemoudrý, Přeutatný a Přeslavný," ohlašoval příchod panovníka. "Na kolena před thagostem!"

Tarzan se ohlédl a viděl, jak Zoanthrohago a ostatní dvořané poklekají a s rukama nad hlavami se uklánějí směrem, odkud přicházel král v doprovodu skupiny skvostně oděných válečníků. V duchu srovnával tuto nádheru a okázalost s prostotou a jednoduchostí, jíž byl svědkem v Trohanadalmaku. Před jeho králem sice nikdo nepoklekal, ale každý jej ctil a vážil si ho.

Konečně Elkomoelhago spočinul zrakem na svých poddaných. Na Zoanthrohagův pozdrav odpověděl ledabylým pokynem ruky a vzápětí vyzval přítomné, aby povstali.

"Kdo to odtud odešel?" zeptal se učence.

"Otrok Zoanthrol a jeho tlumočník," odvětil Zoanthrohago.

"Ať se ihned vrátí!" nařídil thagosto. "Chci s tebou o Obrovi mluvit!"

Zoanthrohago vyslal jednoho z otroků, aby Tarzana a jeho přítele přivedl, a než se tak stalo, usedl král na židli ke stolu, kde dosud seděl jeho hostitel. Když Tarzan a Komodoflorensál vstoupili do komnaty, strážce je uvedl před krále a poručil, aby poklekli. Komodoflorensál bez váhání uposlechl, Tarzan nikoli. Vzpomněl si na Adendrohahkise. Vážil si jej víc než Elkomoelhaga, a přesto ani před ním nepadl na kolena.

Elkomoelhago jej přeměřil nechápavým pohledem.

"Ten otrok neklečí!" upozornil Zoanthrohaga, který stál za ním, takže nic neviděl.

Šlechtic předstoupil před Tarzana.

"Na kolena!" vykřikl, leč vzápětí si uvědomil, že cizinec nerozumí řeči Minunianů, a vyzval Komodoflorensala, aby tlumočil jeho rozkaz. Tarzan však jen znovu pokrčil rameny.

Elkomoelhago pokynul jeho spoluvězni, aby se zvedl.

"Tentokrát mu ještě prominu," řekl na Tarzanovu adresu. Cítil, že tento muž se před ním nikdy neskloní. A pak - nechtěl ho trestat, neboť byl určen k dalšímu Zoanthrohagovu pokusu.

"Je to jen hloupý Zertalacolol," pravil. "Hleďte, ať se příště včas dozví, co je jeho povinnost!"

KAPITOLA XIV.

Výprava alalských žen se vydala do lesa, aby odbojní muži došli trestu. Každá třímala v ruce těžký kyj a za pasem nesla prak s kameny. Nejohrovnější zbraní však byly zuřivost a vztek. Dosud nikdo se jim neodvážil vzdorovat. Každý se jich bál. A teď se muži brání, ba dokonce útočí a zabíjejí je! Bylo to něco nevídaného a nesnesitelného. Ne, takhle to nesmí zůstat!

A muži? Jaké měli v boji šance? Ženy byly nesmírně rozezleny, a navíc neuměly mluvit. Kdyby tomu bylo naopak, snad by si svou zlost alespoň částečně vybijily slovy.

V bojové náladě dorazily k mýtině, kde měli muži rozdělán oheň a pekli maso. Ženy je takhle ještě nikdy neviděly. Od okamžiku, kdy Tarzan vložil do ruky syna První ženy zbraň, se vše změnilo. Zatímco dříve trávili muži své životy na útěku před strašným nepřítelem a pro samý strach neměli čas lovit, žili nyní v klidu a dostatku. Zbraň jim zajišťovala tolik masa, že zcela zapomněli na kořínky a ovoce. Ženy však pramálo dbaly na to, co muži dělají. Našly je a to stačilo. Plížily se porostem, když vtom se jeden z mužů ohlédl a spatřil je. Trhl sebou a skryl se za strom. Ostatní pak bezděky

následovali jeho příkladu. A tak zatímco ženy procházely mýtinou, zmizeli muži kdesi v houštinách. Pronásledovatelky tušily, co se bude dít - muži se rozprchnou po lese a budou sledovat jejich počínání. Ostatně, dělali to tak vždycky. Tentokrát se však všichni neschovali. Jeden z nich zůstal stát na místě. Byl to syn První ženy, jehož Tarzan naučil zacházet se zbraněmi a odnaučil strachu. Proto se neváhal postavit ani takové přesile útočnic. Ty viděly, jak se chápe zbraně, a vzápětí jedna z nich klesla do vysoké trávy, zasažena šípem rovnou do srdce. Vše proběhlo tak rychle, že ostatní si ani nestačily uvědomit, jaké nebezpečí jim vlastně hrozí.

Syn První ženy znovu napřáhl luk, přiložil šíp, napjal tětivu a vystřelil. Další Alalka se skácela k zemi. Její družky se zastavily, jako by rozvažovaly, co se to děje. A v ten okamžik byly ztraceny, neboť svou nerozhodností dodaly ukrytým mužům odvahy. Když se rozběsněné tlupě dokázal postavit jeden, co vše zможou společně!

Vyrazili vpřed, mávajíce oštěpy. Stalo se tak právě v momentě, kdy se ženy chystaly pokračovat v honitbě. Kameny z praků vylétly jako blesk, leč kopí a šípy jejich protivníků byly rychlejší. A ženy brzy seznaly, že jsou to mnohem hroznější zbraně než jejich sukovice. Ty, které zůstaly naživu, daly se na bezhlavý útek.

Syn První ženy se postavil do čela svých soukmenovců. Bylo jasné, že v životě Zertalacololů došlo k osudovému obratu. Teď už se muži nespokojili s tím, že zahnali své sokyně, nýbrž se pustili za nimi. Domnívali se, že syn První ženy je chce do jedné pobít. Byli proto velmi překvapeni, když skočil po mladé dívce a toliko ji odzbrojil. Proč ji nezabil? To nechápali. Obstoupili jej a divokými posunky mu dávali najevo svou nelibost.

"Proč jsi ji nezabil?" ptali se. "Nebojíš se, že ona zabije tebe?"

Mladík s odpovědí neváhal.

"Ušetřím ji," naznačil. "Nerad vařím. Bude mi tedy vařit ona! Odmítne-li, potrestám ji!" A rozpráhl se oštěpem. Žena sebou polekaně trhla.

Tahle myšlenka se mužům zalíbila. Strach z žen byl ten tam!

"Kde jsou ženy?" mávali rukama jeden přes druhého. Ty však zatím zmizely v lese. Jeden z mužů vyrazil směrem, kudy prochaly.

"Jdu za nimi," ukázal. "Také chci ženu, která mi bude vařit."

Ostatní se hned rozběhli za ním a zanechali na palouku syna První ženy i s úlovkem.

Mladík se obrátil k nové družce. "Budeš pro mě vařit?" zeptal se.

Dívka se jen zamračila. Její přemožitel máchl oštěpem a udeřil ji tak prudce, až upadla. Postavil se nad ní, naznačuje, že pokud odmítne, znovu ji ztrestá.

"Vstaň!" poručil.

Dívka poklekla. Ve tváři měla zděšený výraz.

"Budeš pro mě vařit?!" opakoval mladík.

"Až do smrti," ujistila ho.

* * *

Tarzan v místnosti, sousedící s učencovou komnatou, dlouho nezůstal. Byl vyzván, aby předstoupil před krále.

"Víš zcela jistě, že nerozumíš naší řeči?" ptal se panovník vědec.

"Od chvíle, kdy byl zajat, nepromluvil," odvětil Zoanthrohago. "Mysleli jsme, že patří k Zertalacololům, dokud se neukázalo, že hovoří jakýmsi neznámým jazykem, jímž se dorozumí s jedním z otroků. Můžeš před ním mluvit o čemkoli, Přemoudrý."

Elkomoelhago vrhl na svého dvořana odměřený pohled. Byl by raději, kdyby ho Zoanthrohago nazval Přeslavným, neboť tohle označení se mu líbilo nejvíce. A pak - v šlechticových slovech cítil jistou ironii.

"Ještě jsme nikdy nehovořili o tvém pokusu," upozornil jej. "Proto jsem dnes za tebou přišel. Promluvíme si a rozhodneme, co dál."

"Dobrá, Přemoudrý," souhlasil vědec.

"Říkej mi thagosto!" poručil panovník.

"Ano, thagosto!" přitakal Zoanthrohago. "Promluvíme si. Je to důležité pro tvůj trůn." Bylo mu jasné, že rozhovorem král nemění nic jiného než vysvětlení, jak zmenšil Zoanthrola. Rozhodl se to nejdůležitější zamlčet, neboť tušil, že král by toho využil pro svou slávu.

"Než si o tom promluvíme, thagosto," řekl, "prosím, abys mi prokázal laskavost, o níž jsem tě chtěl požádat již dávno, avšak obával jsem se tak učinit, neboť vím, že moje znalosti zdaleka nedosahují tvých."

"Jaké máš přání?" ptal se Elkomoelhago. Měl vlastně z učence strach, a protože byl zbabělec, nenáviděl ho. Kdyby ho mohl odstranit, udělal by to s největší radostí, ale nedokázal se k tomu odhodlat, neboť z jeho objevů měl nemalý prospěch.

"Chtěl bych být členem královské rady," pravil Zoanthrohago.

Král se zarazil. Nestál o to, aby tento muž zasedal mezi těmi, které dosazoval podle vlastních představ.

"Není v ní volné místo," namítl.

"Vládce všech lidí to může snadno změnit," upozornil Zoanthrohago, "nebo zřídit nový úřad - například zástupce prvního z radních, který by v případě potřeby zaujal jeho místo. Jinak by na zasedání rady nedocházel a věnoval se plně své práci."

S tím Elkomoelhago souhlasil. Takto mu nový radní nebude do ničeho příliš mluvit a ještě bude platit nemalý poplatek! A pokud nebude zasedat v radě, může král vydávat jeho objevy za své!

"Nuže dobrá," svolil. "Budeš jmenován ještě dnes. A budu-li tě potřebovat na jednání rady, pošlu pro tebe."

Učenec se obřadně uklonil. "A nyní," řekl, "si promluvíme o pokusech, kterými bychom dokázali zvětšit naše bojovníky, než vytáhnou na nepřítele, a pak je zase zmenšit."

"Nerad mluvím o válce," oťrásl se král.

"Musíme na ni však být připraveni, abychom se ubránili cizímu vpádu."

"To je pravda," připustil panovník. "A až náš pokus dovedeme k dokonalosti, postačí nám jen nepatrné množství bojovníků, a ostatní se budou moci věnovat něčemu jinému. Nuže, do toho!"

Zoanthrohago se usmál. Pak přistoupil k Tarzanovi.

"V těchto místech," sáhl synovi divočiny na zátylek, "je nevelká šedá plocha, vyplněná tekutinou, která má vliv na růst orgánů. Působením na ni jsem chtěl kohokoli zvětšit. Prováděl jsem pokusy na drobných zvířatech, leč bezvýsledně. Vyzkoušel jsem množství způsobů, a věřím, že jednou najdu ten pravý. Cítím, že moje metoda je správná, jen ji nesprávně provádím. Zatím dokáži každého tvora toliko zmenšit."

"Možná že je vše jednodušší, než si myslíš," usoudil král. "Pokud vím, ke zmenšení dochází poklepáváním na zátylek."

Zkus tedy úder na čelo, a výsledek bude možná opačný!"

Zoanthrohago by se byl nad tak bláhovou myšlenkou ani nepozastavil, leč stál před králem, a tak musel z téhle slepé uličky ven.

"Tvá moudrost je chloubou Veltopismaku," řekl. "A tvá myšlenka pozoruhodná. Zkusme tedy opačnou metodu, a možná, že dojde ke zvětšení. Nejprve budeme ale pokus opakovat tak, jak jsem jej prováděl dosud, abych přišel na to, v čem je chyba."

Přistoupil ke skříni u zdi, otevřel ji a z krabice vytáhl malého hlodavce, aby se vzápětí vrátil a přivázal zvíře ke stolu. Pak přinesl malou dřevěnou skříňku a dva kovové kotouče, které upevnil tak, aby se jedním z nich dalo pohybovat. Z nepohyblivého kotouče čnělo několik drátů, které učenec spojil se svorkami na spodku krabičky. Drát po straně pak svedl ke kovové desce, na níž byl připevněn kožený pás. Ten ovinul zvířeti kolem hlavy. Nakonec zkontroloval skříňku s číselníkem a soustavou jehel. Když byl tento podivný přístroj uveden do chodu, sledoval bedlivě každý jejich pohyb. Král byl pokusem natolik zaujat, že si ani nevšiml, jak se Tarzan blíží ke stolu, aby lépe viděl. Vždyť na zdaru

Zoanthrohagova počínání závisel i jeho osud!

Zoanthrohago se jal manipulovat pohyblivým kotoučem.

"Není snadné," vysvětloval, "uvést přístroj do chodu správnou rychlostí. Je třeba postupovat opatrně, neboť na síle pohybu závisí míra zmenšení. A nyní pozor!" A roztočil kotouč prudčeji.

Účinek byl pozoruhodný. Hlodavec se skutečně počal zmenšovat! Sleduje pokus od samého počátku, Tarzan pochopil, že ze všeho nejdůležitější je poloha jehlic, a proto si ji snažil vštípit do paměti.

Elkomoelhago se náhle otočil, a vida, že Tarzan přihlíží Zoanthrohagovu experimentu s nebyvalým zájmem, usoudil, že jeho přítomnost již není žádoucí.

"Ten chlapík je tu zbytečný," upozornil vědce. "Dej ho odvést!"

"Ano, thagosto," odpověděl Zoanthrohago. Pak zavolal stráž a poručil, aby odvedla oba otroky do nedaleké kobky pro případ, že by jich bylo ještě zapotřebí.

KAPITOLA XV.

Několika místnostmi a chodbami byli zajatci odvedeni do nevelké komnaty v témže poschodí, kde zůstali král a jeho dvorní mág. Mohutné dveře se zavěly a zámek zaskřípal.

V místnosti nebyla jediná svíčka, proto tu bylo vidět jen matně. Stál tu toliko stůl a dvě lavice. Denní světlo sem pronikalo čtvercovým otvorem, přepaženým hustým mřížovím.

"Jsme sami," pravil Komodoflorensal. "Konečně si můžeme promluvit. Musíme však zůstat ostražití, neboť tady nás slyší i kameny."

"Kde jsme?" ptal se Tarzan. "Ty se v minunianských stavbách vyznáš lépe než já."

"Jsme v nejvyšším patře královského paláce," odvětil Komodoflorensal. "V jedné z místností u hlavního světlíku. Proto nepotřebujeme svíčku. Je tu dost čerstvého vzduchu, který sem proudí šachtou. A teď mi pověz, co se dělo, když jsi byl s králem a Zoanthrohagem."

"Už vím, jak mě zmenšili," řekl Tarzan. "A vím také, že po čase mohu nabýt původní výšky. Ale ani sám Zoanthrohago si ještě není jist, kdy by k tomu mělo dojít."

"Doufejme, že se tak nestane v téhle malé místnůstce," usmál se Komodoflorensal.

"Pak by opravdu nebylo snadné se odtud dostat," dodal Tarzan.

"Vůbec by ses odtud nedostal," upozornil princ. "I kdybys prošel širokými chodbami, do těch úzkých by ses nevešel."

"Proto musím odtud co nejdříve," rozhodl syn divočiny.

Komodoflorensal pohodil hlavou.

"Vím, že naděje umírá poslední," řekl. "Ale tady bude všechna snaha marná. Pohled na ty mříže!"

Přistoupil k nim a zalomcoval jimi. "Myslíš, že bys je dokázal vylomit?" zeptal se.

"Ještě jsem to nezkoušel," odpověděl Tarzan. "Ale myšlenka na útěk mě nikdy neopustila. Příliš věřím na osud, milý Komodoflorensale."

Na ta slova i on přistoupil k mřížím. "Nezdá se, že budou příliš pevné," usoudil. Opřel se do nich - a skutečně povolily! Bez větší námahy dvě z nich vytrhl ze zdi.

Komodoflorensal užasl. "Zoanthrohago tě sice zmenšil, ale na tvé síle nic neubral," podotkl.

"Vypadá to tak," usmál se Tarzan a vylomil i zbylé mříže. Jednu pak narovnal a podal svému příteli.

"Bude to dobrá zbraň," poznamenal, "pokud nezbude než o svobodu bojovat." A další vzal pro sebe.

Komodoflorensal nevycházel z údivu.

"Myslíš, že se ti podaří dostat z města, které má tisíce obyvatel, když budeš ozbrojen pouhým kusem železa?"

"A svým rozumem," dodal Tarzan.

"Budeš ho potřebovat!" potvrdil princ.

"A také ho použiji," ujistil Tarzan svého druhu.

"Kdy začneme?" tázal se princ.

"Dnes, zítra, za měsíc - kdo ví? Musíme vyčkat pravou chvílí. Po tu dobu budu ve střehu a budu přemýšlet! O útěku uvažuji od chvíle, kdy mě zajali."

Komodoflorensal znovu potřásl hlavou.

"Nevěříš mi?" zeptal se Tarzan.

"Věřím," uklidnil ho princ. "Ale nevím, zda to půjde. Ať tak či onak, zůstanu s tebou."

Tarzanovi pohládl na rtech úsměv. "Začneme tedy hned," řekl. "Nejprve vrátíme mříže na místo. Musí to vypadat tak, jako by se nic nestalo. Co kdyby někdo přišel? A pak - určitě nám přinesou jídlo a mohli by si něčeho všimnout."

Zasadili mříže tak, aby šly kdykoli lehce vyjmout. Sotva byli s prací hotovi, objevili se dva bojovníci se svíčkami a otrok, který nesl jídlo a vodu. Postavil misky i džbán u dveří a měl se i s doprovodem k odchodu.

Komodoflorensal je zarazil.

"Nemáme svíčky," upozornil. "Nechte nám tu alespoň jednu."

"Tady svíčku nepotřebujete," odpověděl bojovník. "Jedna noc beze světla vám neublíží a zítra se vrátíte do lomu."

Zoanthroho si vás už k ničemu nežádá. A v podzemí budete mít svíček dost!"

Vyšel z místnosti, zamknuv za sebou. Ještě hodnou chvíli bylo slyšet vzdalující se kroky.

V kobce byla nyní naprostá tma. Jen s námahou našli jídlo a pití.

"Stále si myslíš, že se ti útěk podaří, i když budeš zítra touhle dobou v lomu?" ptal se Komodoflorensal.

"Nebudu tam!" opáčil Tarzan. "A ty také ne!"

"Jak to?" nechápal princ.

"Protože uprchneme dnes v noci!" vysvětlil syn divočiny.

Komodoflorensal nevěřil.

Jakmile se Tarzan najedl, vstal a přistoupil k oknu. Odstranil mříže a protáhl se otvorem na druhou stranu zdi. Tady bylo třeba lézt po čtyřech. Na konci tunelu vyhlédl ven. Pod ním se otevřela propastná hlubina a nad ním obloha, posetá hvězdami. Když vše důkladně prozkoumal, vrátil se k princovi.

"Jak daleko je odtud na střechu?" zeptal se.

"Asi dvanáct haulů," odpověděl Komodoflorensal.

Tarzan uchopil nejdelší tyč a přeměřil ji.

"To je příliš daleko," řekl.

"Co?"

"Střecha."

"Co na tom záleží, jak je střecha daleko?" mýnil princ. "Snad tudy nechceš uprchnout?"

"Nemáme na vybranou," zhodnotil Tarzan situaci. "Ven se můžeme dostat jen světlíkem. Každá jiná cesta by byla mnohem nebezpečnější."

"Zdá se ti, že uniknout odtud je jako procházet se někde venku? Co strážé? A hlídky na ulici? Objeví tě hned u domu - pokud se tam vůbec dostaneš!" namítl princ.

"Šachtou je útěk určitě snazší než domem," trval na svém Tarzan. "Tam nás nikdo neuvidí, neboť je všude tma."

"Šplhat šachtou?!" zhroutil se princ. "To je šílenství! Z jednoho patra do druhého se nedostaneš, nechceš-li se zřítit do hloubky!"

"Počkej!" zarazil ho Tarzan. Princ slyšel, jak jeho přítel chvíli přechází místností. Pak zaslechl ránu.

"Co to děláš?" vyzvídal.

"Počkej!" opakoval Tarzan místo odpovědi.

A princ čekal, hoře nedočkavostí.

"Našel bys místnost, kde je v lomu vězněna Talaskar?" přerušil Tarzan ticho.

"Proč?"

"Půjdeme pro ni. Slíbili jsme, že ji vezmeme s sebou."

"Vím, kde je," potvrdil princ.

Tarzan se pustil do práce. Bylo slyšet škrábání o kámen.

"Znáš v Trohanadalmaku každého?" zeptal se prince.

"Ne," odpověděl Komodoflorensal. "Je tam tolik lidí, že je nemohu znát všechny!"

"A znáš aspoň ty z královského paláce?"

"Ne, ani ty," řekl princ udiveně. "Jen některé šlechtice a bojovníky."

"A je někdo, kdo by je znal všechny?"

"Pochybují."

"Dobře."

Pak nastalo ticho, které Tarzan po chvíli znovu přerušil.

"Může bojovník vstoupit kamkoli, aniž by byl tázan, proč tak činí?" zeptal se.

"Ve dne ano. Jen do královského paláce ne."

"A v noci?"

"Ne."

"A může bojovník ve dne do lomu?"

"Má-li tam co dělat, nikdo si jej nevšimne."

Tarzan zmlkl, neustáváje v práci.

"Pojď," vyzval konečně svého druha. "Můžeme jít."

"Půjdu s tebou," souhlasil Komodoflorensal. "Mám tě rád a vím, že je lépe zemřít než zůstat otrokem."

"Myslím, že ještě bude proč žít," pravil Tarzan. "Dnešní noci učiníme první krok ke svobodě. Cítím, že návrat do lomu by znamenal konec nadějí. Ale ještě jsme pořád nahoře!"

"Ale jak se dostaneme z téhle místnosti?" ptal se princ, jako by nedůvěřoval Tarzanovu plánu.

"Šachtou," zopakoval Tarzan své rozhodnutí. "A ještě mi řekni - smí otrok v bílé tunice vstoupit ve dne do lomu?" Princ sice nechápal, jak tato otázka souvisí s jejich útekem, nicméně odpověděl.

"Ne, otroka v bílém v lomu neuvidíš."

"Máš onu železnou tyč, kterou jsem ti dal?" změnil Tarzan téma.

"Ano."

"Dobrá. Polez tedy za mnou. A vezmi i ostatní tyče, které nechám na okně. Sestavím z nich žebřík. Pojd'!"

Komodoflorensal slyšel, jak se Tarzan provléká oknem. Po chvíli ho následoval, shledav na římse několik tyčí. Jejich konce byly zahnuty, takže tvořily jakési háky. Tak tomu věnoval Tarzan tolik času! Proč to ale dělal?

Konečně svého přítele dostihl.

"Počkej ještě," zadržel ho Tarzan. "Vyhlobím tu na kraji otvor. A pak můžeme dál."

Když byl hotov, obrátil se ke klečícímu princovi. "Podej mi tyče," požádal.

Sotva tak Komodoflorensal učinil, Tarzan s ním zmizel v šachtě, aby se zanedlouho znovu objevil.

"Půjdu první," řekl. "Zůstaň u okraje, a až ti dám znamení, vyrazíš."

"A kam?"

"Dolů do šachty k otvoru, o který se budeš moci zapřít. Spojil jsem háky k sobě. Vršek žebříku je od římse jen pár haulů."

"Na shledanou, příteli," loučil se Komodoflorensal.

Tarzan se usmál a vzápětí sklouzl dolů. V jedné ruce držel tyč jako zbraň, druhou se chytil okenice. Po chvíli dosáhl žebříku. Hluboko pod ním se rozevíral černý jícen šachty, vedoucí buď na střechu některého ze sálů, či kamsi do dvora. Na tom však nyní tolik nezáleželo. Hlavně aby jej tyče udržely!

Zachytil se první z nich a počal se zvolna spouštět. Báł se, aby neučinil chybný krok, a zároveň se chtěl dostat dolů v co největší tichosti. Kolem byla naprostá tma. To bylo nyní výhodou, neboť nemohl být odnikud spatřen.

Když byl na konci žebříku, nahmatal ve zdi rozlehlý otvor, stejně temný jako šachta. Vklouzl do něho, postavil se a hvízdal na svého druha. V příštím okamžiku se žebřík počal kymáčet ze strany na stranu, uveden do pohybu tíhou Komodoflorensalova těla.

Zanedlouho stál princ vedle něho.

"Pochybuji, že bych se tudy pustil ve dne, kdybych viděl dolů," přiznal. "A co teď? Jsme dál, než jsem doufal. Snad dokonce uvěřím, že se nám útek podaří."

"Jsme teprve na začátku," zarazil ho Tarzan. "Pojďme!"

Chopili se zbraní a otočili se k oknu, zasazenému ve výklenku. Naštěstí nebylo zamřížováno, takže se snadno protáhli dovnitř. Opatrně, krok za krokem, postupovali vpřed. Místnost byla plná sudů a lahví v proutěných obalech. Tarzan kráčel první, Komodoflorensal za ním.

"Jsme v místnosti, kde se tajně skladuje víno," šeptl princ. "Hodně jsem o tom slyšel. Bojovníci i otroci téměř o ničem jiném nemluví. Dveře budou asi pečlivě uzamčeny, neboť všichni tento poklad stráží víc než zlato či klenoty."

"Našel jsem průchod," oznámil náhle Tarzan, prodíraje se kupředu, "a za ním světlo."

Tiše se plížili místností. Konečně stanuli u dveří. Tarzan do nich lehce strčil, a ty povolily. Škvírou nahlédli do sálu, jehož podlaha byla zakryta hustým běhounem a stěny bezpočtem pestrobarevných obrazců. Přímou před sebou spatřili na zemi mužskou postavu s tváří obrácenou dolů.

Tarzan vsunul hlavu mezi dveře a uviděl další tři muže. Dva leželi na podlaze, třetí na široké pohovce. Syn divočiny se zhluboka nadechl, pak otevřel dveře úplně a skočil dovnitř, zbraň připravenou k zásahu. Nic se však nestalo. Muži, které tu našel, byli zpítí do nemoty.

KAPITOLA XVI.

Komodoflorensal stál Tarzanovi po boku s napřaženou zbraní, připraven vrhnout se na každého, kdo by se jim postavil do cesty. Po chvíli však svěsil ruku a usmál se.

"Kdo jsou ti lidé?" zeptal se Tarzan. "Proč zemřeli?"

"Nejsou mrtví, příteli," odpověděl Komodoflorensal. "Jen opili!"

"A co ta rudá kaluž u hlavy jednoho z nich?"

"To je víno," uklidnil svého přítele princ.

A tehdy se usmál i Tarzan. "Nemohli si vskutku vybrat lepší noc pro svou pitku," pravil. "Kdyby zůstali střízliví, dveře by byly jistě zamčeny!"

"Určitě," přitakal princ. "A my bychom měli co dělat se stráží! Máme opravdu velké štěstí, příteli."

Jen to dořekl, otevřely se dveře na protější straně místnosti a vešli dva bojovníci.

"Co tu děláte?" ptal se jeden z nich.

Tarzan jej okřikl s prstem na ústech. "Zavřete za sebou, aby nikdo neslyšel!"

"Nikdo tu není," ujistil Tarzana druhý, nicméně zavřel dveře. "Co to má znamenat?"

"Že jste našimi zajatci," odušil Tarzan, přiskočil ke dveřím a napřáhl tyč.

Bojovníci neváhali a s tasenými rapíry se na něho vrhli. Zapomněli v ten okamžik na Komodoflorensala, který toho využil, odhodil tyč a vytrhl z pochvy jednoho z opilců meč - zbraň, již vládl snad nejlépe ze všech Minunianů.

Tarzan, ozbrojený toliko kusem železa, byl proti útočníkům v nevýhodě. Sotva se však jeho přítel zmocnil rapíru, síly se vyrovnaly.

"Že jsme vašimi zajatci?" opakoval bojovník, který zůstal Tarzanovi. Vyřtil se proti svému soupeři, leč ten se

pohyboval rychlostí blesku, vždy včas uskočil a nakonec zasáhl útočníka tyčí do hlavy. Muž zavrával a klesl bez vlády k zemi.

Tarzan se obrátil na pomoc Komodoflorensalovi, ten ji však nepotřeboval. Zahnal svého protivníka ke stěně a proklál mu srdce mečem právě ve chvíli, kdy Tarzan otočil hlavu. Když i druhý útočník padl, princ se rozhlédl místností, a vida, že jeho přítel vyvázl bez úhony, tvář se mu rozjasnila šťastným úsměvem.

"Kusem železa jsi přemohl šermíře!" zvolal. "Nikdy bych nevěřil, že je to možné! Proto jsem spěchal, abych ti pomohl." Tarzan opětoval princův úsměv. "Tutéž obavu jsem měl já o tebe," přiznal.

"Počínal sis stejně obratně jako já mečem," ujistil jej princ. "Ale co teď? Štěstí nám dosud přeje."

"Vyměníme si oděv s těmito dvěma," řekl Tarzan, svlékaje tuniku. Komodoflorensal ihned pochopil a následoval jeho příkladu.

V příští chvíli již byli oblečeni do šatů veltopismackých bojovníků. Tarzan pak navlékl svou tuniku na mrtvé tělo protivníka.

"Proč to děláš?" nechápal princ.

"To brzy poznáš," odpověděl Tarzan. "Teď udělej totéž."

Pak zvedl mrtvého, přehodil si jej přes rameno a zamířil ke skladišti, následován princem, nesoucím druhé tělo. Prošli místností až k oknu, jímž Tarzan svrhl obě mrtvoly do šachty.

"Pokud je nebudou příliš prohlížet," řekl, "budou si myslet, že jsme se zabili na útěku."

Na ta slova strhl z žebříku dvě tyče a hodil je za mrtvémi.

"Takhle to bude vypadat ještě přesvědčivěji," dodal.

Společně se pak vrátili do sálu, kde leželi opilí dvořané. Komodoflorensal jim počal prohledávat kapsy.

"Jako veltopismačtí bojovníci budeme potřebovat vše, co u nich najdeme," vysvětlil. "Znám zdejší lidi a vím, že za zlato lze od nich koupit vše - nevšímavost strážců i mlčení královských úředníků."

"To bude tvá starost, příteli," prohlásil Tarzan. "O tom já nevím zhora nic. Tito muži," a ukázal na podroušené dvořany,

"nám prokázali velkou službu. A sobě vlastně také, neboť díky tomu, že jsou opilí, zůstali naživu, zatímco ti, kdo plnili svou povinnost, již nežijí."

"Takové věci se stávají," připustil princ.

"V Minuni, stejně jako kdekoli jinde," uzavřel Tarzan.

Mlčky procházeli chodbami a místnostmi, kde v tlumeném světle svíci spali obyvatelé města. Viděli strážce, který odpočíval před dveřmi jednoho z příbytků. Nikoho cestou nepotkali, a tak dorazili bez obtíží až do druhého křídla paláce, kde proti nim odkudsi vyšel otrok v bílé tunice, leč minul je bez povšimnutí. Pak se objevil druhý a za ním další a další. Věděli, že se blíží ráno a palác bude zanedlouho plný lidí.

"Bude lépe," řekl Komodoflorensal, "ztratíme-li se v davu." A ukázal na vchod, nadepsaný jakýmsi znaky.

"Tady je to!" zvolal, pootevíraje dveře.

"Vždyť je tu plno lidí!" namítl Tarzan. "Až se probudí, poznají nás!"

"Nepoznají," ujistil Tarzana jeho přítel. "Je to společná místnost, kde lze přenocovat. Bývají tu většinou návštěvníci z jiných budov."

Vstoupil, následován synem divočiny. Privítal je otrok v bílé tunice.

"Svíčky pro dva," požádal Komodoflorensal, podávaje dveřníkovi drobnou zlatou minci. Muž je zavedl k volným lůžkům a poté je opustil.

Ulehli, tváře obrácené ke zdi, a záhy usnuli. Když se Tarzan probudil, viděl, že zůstali v místnosti poslední. Vzbudil tedy svého druha, neboť usoudil, že nadešel čas k odchodu.

Otrok jim ukázal jakousi umývárnu, kam byla voda přiváděna trubkami. Minuniané jsou lidé velmi čistotní a dbalí svého zevnějšku.

Když se Tarzan s princem umyli, vyšli na hlavní chodbu, kudy nyní proudily zástupy chodců. Tady se nebylo třeba obávat, že si jich někdo všimne. Všude kolem hořely svíčky. Otevřenými dveřmi v přilehlých chodbách bylo vidět do malých krámků, kde Veltopismačané obstarávali své nákupy. Obchody vedli otroci v bílých tunikách, nakupujícími pak byli všichni - otroci i svobodní, muži i ženy. Tehdy poprvé spatřil Tarzan zdejší ženy mimo domov. V královském paláci viděl princeznu Janzaru a cestou do lomu zahlédl okny několik žen při domácích pracích, ale teprve nyní si je mohl prohlédnout zblízka. Měly namalované tváře i uši a oblečeny byly tak, že levá noha a paže zůstávaly obnaženy.

Před krámky visely na stěnách pestrobarevné poutače na prodávané zboží. Jeden z nich zaujal také princovu pozornost, a tak poklepal Tarzanovi na rameno.

"Tady se podává jídlo," řekl. "Najíme se."

"Skvělý nápad," pochválil prince Tarzan. "Mám opravdu hlad."

Vešli do místnosti, kde na zemi sedělo několik hostů. Před sebou měli nízké stolky s jakousi kaší v dřevěných miskách. Komodoflorensal objevil volné místo nedaleko dveří, vedoucích patrně do skladiště.

Usedli, přitáhli si stůl a čekali, až budou obslouženi. Byl to skromný obchůdek, určený pro otroky a chudší bojovníky. Konečně přišel otrok v bílé tunice a přinesl jídlo. Byl velmi překvapen, když dostal zaplacen zlatem.

"Stává se zřídka," přiznal, "aby bohatí bojovníci zavítali do tak chudého obchodu. Většina hostů platí kovovými plíšky či dřevěnými mincemi, takže se zlatem se téměř nesetkám. Dříve bývali mými zákazníky nejbohatší lidé ve městě. Vidíte toho vyzáblého muže s vrásčitou tváří? Byl to jeden z nejzámožnějších bojovníků! A dnes? Vedle dokonce pracují někteří muži, kteří mívali otroky a nyní se jimi stali sami. Zničily je poplatky. Být chudým je lepší než být bohatým, protože chudí nemusí nic platit. Ti, kdo něco mají, jsou okrádáni královými úředníky. I tamhle ten muž býval velmi bohat. Nabyl značného jmění, avšak před lety zjistil, že ani to mu na daně nestačí. Nabídl tedy svůj obchod chudému sousedovi, kterého neměl příliš v lásce. Vlastně se mu tak krutě pomstil, neboť obdarovaný teď nedělá nic jiného, než

že od rána do noci dře, aby vše splatil."

Když dojedli, vrátili se na hlavní chodbu a pokračovali v cestě, snažíce se být vždy tam, kde je nejvíce lidí. Kolem nich projížděli jezdcí na antilopách. Činili tak velmi rychle, takže chodci nestačili uskakovat. Přesto se nikomu nic nestalo - bojovníci totiž ovládali svá zvířata vpravdě mistrovsky.

Konečně sešli dolů, hledající východ z paláce. V místě, kde se sbíhaly dvě chodby, jim zatarasil cestu zástup lidí. Ti, kdo stáli vzadu, se natahovali přes ostatní, aby lépe viděli. Tarzan s Komodoflorensalem zůstali raději opodál. Z úst jednoho bojovníka zaslechli, že byly nalezeny mrtvoly dvou otroků, kteří nepřežili pokus o útěk.

"Zavřeli je do jedné z cel v posledním patře," vykládal muž. "Chtěli uprchnout světlíkem po žebříku, který sami vyrobili. Žebřík povolil a oba se zřítili na střechu trůnního sálu, kde se našla jejich těla. Jedním z nich je prý Zoanthrohačův otrok Zoanthrol."

"Ještě včera jsem je viděl," pravil jeden z posluchačů.

"Dnes už bys je nepoznal," dodal bojovník.

Sotva tlačence ustala, pokračovali uprchlíci v cestě. Brzy dorazili k Chodbě otroků, kudy byla odnesena těla jejich obětí z minulé noci.

"Ten muž říkal, že budou předhozeni šelmám," připomenul Tarzan.

"Tak se tu odstraňují mrtvoly otroků," vysvětloval princ. "Zanesou je na kraj lesa, kde se o ně postarají staří a bezzubí lvi, kteří se živí zdechlinami. Jsou to vlastně naši hrobaři. Tak si na lidské maso zvykli, že dokonce vycházejí podobným průvodům naproti a vrčí, dokud těla nejsou složena na zem."

"Takhle pohřbíváte všechny mrtvé?"

"Ne, jen otroky. Ostatní jsou ukládáni do hrobů."

"Brzy už je opravdu nikdo nepozná," vrátil se Tarzan k nešťastným strážcům. Princ přikývl a pak oba zamířili k tunelu. KAPITOLA XVII.

"Kam teď?" ptal se Komodoflorensál, když vyšli z Chodby otroků a zastavili se venku pod zářícím sluncem. "Do lomu, kde nás věznili," odpověděl syn divočiny. "Vrátíme se pro Talaskar, jak jsme slíbili."

"Vážím si toho, že chceš dodržet slovo," řekl princ. "Ale vysvobodit ji se nám sotva podaří. Vím stejně dobře jako ona, že její útěk je nemožný. Budeme rádi, vyvážneme-li sami dva."

"Neztrácej naději!" povzbudil ho Tarzan. "Ale pokud myslíš, že naše snaha bude marná, nechod' se mnou. Stačí, když mě dovedeš k místnosti, kam Talaskar zavřeli. Víc nežádám."

"Myslíš, že se vyhýbám nebezpečí?" vzepřel se princ. "Ne! Půjdu tam, kam půjdeš ty! Dopadnou-li tě, dopadnou i mě. Nevěřím v úspěch, ale neopustím tě!"

"Dobrá," kývl Tarzan. "Pojďme tedy!"

Prošli nerušeně mezi domy a podél dvorany, kde probíhala další přehlídka královského vojska. Všude bylo množství otroků a bojovníků. Vmísili se mezi dělníky, kteří mířili k lomu, a bez obtíží dorazili až ke vchodu. Strážce u brány zapisoval příchozí otroky do jakési tlusté knihy, zatímco ostatním nevěnoval valnou pozornost. A tak se Tarzan i princ dostali dovnitř.

Hned za strážnicí se připojili ke skupině otroků a zamířili k šachtám. Cestou přecházeli z jedné řady do druhé, aby zůstali co nejméně na očích. Zpočátku šlo vše hladce, neboť všude byla spousta lidí, avšak než dorazili k tunelu, vedoucímu k dívčinu vězení, byli sami. Před dveřmi místnosti stál na stráži bojovník. Sotva je uviděl, vyšel jim vstříc.

"Přišli jsme pro otrokyni jménem Talaskar," řekl Komodoflorensál.

Vo očích bojovníkových se zablesklo. Poznal je snad?

"Kdo vás posílá?" ptal se.

"Její pán Zoanthrohač," odpověděl princ.

Bojovník sraštil obočí. "Jděte a vezměte si ji," řekl a otevřel dveře. Komodoflorensál vstoupil, leč Tarzan zůstal stát.

"Vejdí!" vybídl jej strážce.

"Zůstanu tady," rozhodl Tarzan. "Na to, aby přivedl otrokyni, stačí jeden."

Bojovník setrval chvíli bez hnutí, pak náhle prudce zavřel dveře a obrátil se k Tarzanovi, vyjímaje meč z pochvy. Avšak jeho protivník tu již stál připraven s taseným rapírem.

"Vzdej se!" hřimal bojovník. "Vím, kdo jsi! Poznal jsem tě!"

"I já jsem tě poznal," pravil Tarzan.

"A díky mému meči na mě nezapomeneš!" dodal strážce a zaútočil.

Byl-li kdysi poručík francouzského loďstva Paul d'Arnot znám jako nejlepší šermíř, pak lord Greystoke platil za jeho nejnadanějšího žáka. A tak jakkoli byl trpaslík mistrem svého řemesla, narazil na neméně zdatného soupeře.

Brzy si uvědomil, že je proti svému protivníkovi v nevýhodě, neboť ten měl záda kryta zdí. Snažil se k němu přiblížit zezadu, leč dostal zásah do ramene. V tu chvíli počal volat o pomoc. Tarzan věděl, že ho musí co nejrychleji umlčet.

Proto učinil rozhodující výpad a tentokrát zasáhl soupeře přímo do srdce.

Sotva bojovník klesl k zemi, Tarzan přiskočil ke dveřím a otevřel je. Za nimi stál Komodoflorensál, bledý ve tváři, ale když viděl svého přítele živého a zdravého, usmál se a vyšel mu vstříc.

"Co se tu stalo?" zeptal se.

"Poznal nás," odpověděl Tarzan. "Ale kde je Talaskar? Proč není s tebou?"

"Není tady. Kalfastoban ji odvedl. Koupil ji od Zoanthrohače."

Tarzan se otočil. "Musíme rychle odtud!" zavelel.

Komodoflorensál zatahl závoru u dveří a vrhl po synu divočiny tázavý pohled. "Kam teď?" zeptal se.

"Do Kalfastobanova příbytku," odvětil Tarzan.

Komodoflorensál pokrčil rameny, nicméně vykročil za svým přítelem. Bez úhony prošli až do jedné z chodeb, kde je

minula skupina otroků. Jeden z nich změřil Tarzana krhavým zrakem a vzápětí kamsi zmizel.
"Musíme si pospíšet," šeptl Tarzan.
"Proč bychom měli spěchat víc než dosud?" nerozuměl princ.
"Všiml sis toho chlapíka, který se na mě díval?"
"Ne. Kdo to byl?"
"Karaftap!"
"Poznal tě?"
"Nevím, ale určitě jsem mu byl povědomý. Doufejme, že nic víc! Raději odtud zmizíme co nejrychleji."
Přidali do kroku.
"Kde bydlí Kalfastoban?" ptal se cestou Tarzan.
"Nevím," přiznal princ. "V Trohanadalmaku jsou bojovníci přidělováni do lomů jen nakrátko a po celou dobu bydlí ve svých domech. Jak je to tady, nevím. Možná že Kalfastoban už v lomu neslouží. Ale co když je tu na delší čas a bydlí v některém z vyšších pater? Budeme se muset zeptat."
Po chvíli dostihli bojovníka, který kráčel týmž směrem.
"Kde najdeme Kalfastobana?" otázal se Tarzan.
"To ti povědí na strážnici," zavrčel bojovník. "Já to nevím."
Především a za prvním ohybem zrychlili, neboť se přestali cítit bezpečni. Nedaleko východu narazili na skupinu otroků, nesoucích těžké kameny směrem ke strážnici. Přidali se k nim, a když dorazili na místo, došlo k obvyklému počítání dělníků. Zdálo se, že Tarzan s princem projdou i tentokrát bez obtíží, když vtom jeden z úředníků oslovil dozorce.
"Kolik otroků je s vámi?"
"Sto."
"Tak proč s nimi jdou čtyři strážci?"
"My k nim nepatříme," vysvětlil Komodoflorensál.
"Tak co tu děláte?" nedal se odbýt úředník.
"Můžeme si o tom pohovořit o samotě?"
Úředník propustil otroky a vyzval nadbytečné strážce, aby ho následovali do vedlejší místnosti.
"Ukažte mi své papíry!" nařídil.
"Žádné nemáme," řekl Komodoflorensál.
"Nemáte?! To budete muset vysvětlit!"
"Možná že ne," odpověděl princ, zacinkav v kapse zlatými mincemi. "Hledáme Kalfastobana. Vlastní otroka, kterého bychom rádi koupili. Neměli jsme čas opatřit si propustku. Ukážeš nám, kde bydlí?" A znovu zachrastil mincemi.
Úředníkovi to znělo jako rajska hudba. "Velmi rád!" změnil ihned tón. "Bydlí v pátém poschodí mezi Královskou chodbou a Chodbou bojovníků. Ráno byl zproštěn služby v lomu. Jistě ho najdete doma."
"Díky," řekl princ, sahaje do kapsy pro hrst zlatých mincí. "Přijmi to, prosím, jako výraz naší vděčnosti."
"S radostí," opáčil úředník. "Přijmu váš dar a věnuji ho chudým. Kéž štěstí provází každý váš krok!"
Rozloučili se a Tarzan s princem vyšli ze strážnice.
Syn divočiny si povzdechl.
"Co je ti, příteli?" ptal se princ.
"Vzpomněl jsem si na džungli a na boží tvory, které lidé nazývají zvířaty," odpověděl Tarzan.
"A jak by je měli nazývat?"
"Kdyby je měli soudit podle sebe, pak jsou proti nim hotovými anděly," pravil Tarzan.
"Rozumím ti," pokýval hlavou princ. "Ale považ! Kdyby vchod do lomu hlídal lev, nevzal by od nás sice ani minci, ale dovnitř by nás stejně nepustil."
Vrátili se do královského paláce. Zanedlouho byli v pátém poschodí a zamířili k hlavní chodbě, kde bydlel Kalfastoban. Hlavou se jim honily divoké myšlenky. Co když se na ně Kalfastoban rozpomene? Vždyť je zná ze všech domorodců nejlépe! A nepozná-li Komodoflorensála, bude to platit i o Tarzanovi?
Asi v půli cesty Komodoflorensál zastavil mladou otrokyni a zeptal se, kde najdou Kalfastobana.
"Musíte projít bytem Hamadalbanovým," sdělilo jim děvče. "Vejděte do třetích dveří." A ukázalo na chodbu směrem, jímž se ubírali.
Když dívka odešla, chtěl Tarzan vědět, nebude-li obtížné dostat se do Kalfastobanova příbytku.
"Ne," ujistil jej princ. "Těžší bude dostat se ven."
"Musíme provést svůj plán stůj co stůj," řekl Tarzan. "I když nevím, co se bude dít uvnitř. Uděláme, co budeme moci. Když už jsme se dostali až sem, snad se nám podaří dokončit i to ostatní."
Před třetími dveřmi se zastavili. Pootevřeli je a nahlédli dovnitř. Spatřili několik otrokyni v bílých tunikách i manželek bojovníků. Princ neohroženě vstoupil.
"Je to příbytek Hamadalbanův?" tázal se.
"Ano," přitakala jedna z žen.
"A vedle byt Kalfastobanův?"
"Ano."
"A za ním?"
"Široký ochoz. Bydlí tam spousta lidí. Neznám je všechny. Koho hledáš?"
"Palastokara," odpověděl princ, vyslovuje první jméno, které ho napadlo.
"To jméno neznám," podotkla žena, vraťíc čelo.
"Však já ho najdu," ubezpečil ji Komodoflorensál. "Snad bydlí kdesi na ochoze. Je-li Kalfastoban doma, mohl by mi

poradit."

"Odešel s Hamadalbanem," řekla žena. "Ale brzy se vrátí. Chceš-li, můžeš tu na něho počkat."

"Není třeba," odmítl princ. "Najdeme ho sami. Kéž ti svíce hoří dlouho a jasně!"

Nečekal, co žena odpoví, a zamířil ke Kalfastobanovu příbytku, následován Tarzanem.

"Myslím, že budeme muset přidat do kroku," poznamenal.

Tarzan se rozhlédl místností, do které vešli. Byla prázdná. Vedlo z ní několikero dveří, ale všechny byly zavřené. Tarzan zkusil nejbližší z nich otevřít - podařilo se! Za nimi vládla tma.

"Budeme potřebovat světlo," prohlásil syn divočiny. Princ se na okamžik vzdálil a po chvíli se vrátil se dvěma zažehnutými svícemi.

"Skladiště," řekl, sotva posvítíl dovnitř. "Potraviny, svíčky, šatstvo. Kalfastoban je dosud bohatý. Daně ho ještě nezničily."

Tarzan, stojící za princem, se ohlédl. Z Hamadalbanova pokoje bylo slyšet hlasy. Jeden z nich poznal - patřil Kalfastobanovi.

"Pojď se mnou," vyzýval kohosi Kalfastoban. "Pojď se mnou do mého příbytku, Hamadalbane, a ukáži ti svou novou otrokyni!"

Tarzan vklouzl za princem do skladiště a zavřel dveře.

"Slyšel jsi?" zašeptal.

"Ano. Byl to Kalfastoban."

Ve dveřích skladiště byl malý otvor, zakrytý kusem látky. Když ji odhrnuli, viděli do místnosti. Zároveň slyšeli vše, o čem spolu oba přichází hovoří.

"Říkám ti, je to můj nejlepší obchod," chlubil se Kalfastoban. "Počkej, přivedu ji!"

Odemkl sousední komnatu. "Pojď sem!" poručil.

V té chvíli odtud vyšla dívka. Kráčela jako královna, byť byla pouhou otrokyní. Hlavu nesla hrdě vzpřímenou a oči jí plály. Byla to Talaskar. Teprve nyní si Komodoflorensal uvědomil, jak půvabná je ta malá otrokyně, která pro něho vařila. Kalfastoban jí obstaral bílou tuniku, kontrastující s olivovou barvou její pleti a černí hustých vlasů.

"Patřila Zoanthrohogovi," vysvětlil Kalfastoban. "Ale pochybuji, že ji vůbec kdy viděl. Jistě by ji neprodal tak lacino!"

"Vezmeš si ji za ženu a přijmeš mezi nás?" ptal se druhý muž.

"Ne," odpověděl Kalfastoban. "Pak bych ji už nemohl prodat. Ženy přijdou velmi draho. Na čas si ji nechám a pak ji znovu prodám, neboť její cena zatím stoupne. Ještě na tom vydělám!"

Tarzan sevřel pěsti, princ jilec meče.

Vtom z Hamadalbanova bytu vyšla žena a stanula ve dveřích.

"Jsou tu dva strážci z lomu a jeden otrok, a hledají Kalfastobana," oznámila.

"Ať vejdou," pokynul Kalfastoban.

Tři muži vešli - otrokem byl Karaftap.

"Můj věrný Karaftap!" zvolal Kalfastoban. "Nejlepší dělník z lomu! Co tě sem přivádí?"

"Říká, že přináší velmi důležitou zprávu," odpověděl za něho jeden ze strážců. "Ale nechce ji svěřit nikomu jinému než tobě. Její pravdivost zaručil vlastním životem."

"Jakou máš pro mě zprávu?" ptal se otroka Kalfastoban.

"Zprávu velké ceny," ujistil jej nevolník. "Zoanthrohago i král ti za ni budou vděční, ale kdybych s ní přišel já a pak bych se vrátil do lomu, otroci by mě zabili. Byl jsi ke mně vždycky dobrý, a proto jsem požádal, aby mě přivedli k tobě. Věřím, že pokud ti má služba prospěje, odměníš mě bílou tunikou."

"Víš, že to já nemohu," upozornil otroka Kalfastoban.

"Ale král může, a když se přimluvíš, jistě vyhoví."

"Slibuji, že se přimluvím," souhlasil Kalfastoban, "bude-li tvá zpráva opravdu tak důležitá. Ale víc udělat nemohu."

"To stačí," spokojil se Karaftap.

"Dobrá. Co by tedy měl král vědět?"

"Ve Veltopismaku se nic neutají," začal otrok. "A tak se i k nám do lomu donesla zpráva o smrti dvou otroků, Aoponata a Zoanthrola. Protože to byli Zoanthrohogovi otroci, byl jsem s nimi v jedné místnosti, a tak je dobře znám. Představ si mé překvapení, když jsem dnes šel s ostatními jednou z chodeb, a uviděl tam Aoponata a Zoanthrola v šatech válečníků!"

"Jak vypadali?" vpadl mu do řeči bojovník, který jej doprovázel.

Karaftap je popsal, jak nejlépe dovedl.

"Jsou to oni!" vykřikl voják. "Zastavili mě na chodbě a ptali se, kde bydlí Kalfastoban."

U dveří se zatím shromáždilo několik mužů a žen, zaujato debatou. Byla mezi nimi i mladá otrokyně.

"Mě se také vyptávali," přiznala.

Jedna z Hamadalbanových žen náhle vyjekla. "Prošli tudy před chvílí! Ale neptali se na Kalfastobana, nýbrž na někoho jiného. Jeho jméno už nevím."

"Palastokar," připomněla druhá žena.

"Ano, Palastokar. Říkali, že bydlí kdesi na ochoze, vedoucím k hlavní chodbě."

"V paláci nikdo takový není," řekl Kalfastoban. "Byla to jen záminka, aby se dostali dovnitř."

"Anebo ven," doplnil jeden ze strážců.

"Musíme za nimi!" rozhodl druhý.

"Dohlédni na Karaftapa, dokud se nevrátíme," vyzval velitel stráže Kalfastobana. "A prohledej svůj a sousední příbytek. Pojďme!"

A pokynuv svému druhu, zamířil k ochozu. Za nimi kráčel Hamadalban, následován ostatními muži. V místnosti zůstali jen Kalfastoban, Karaftap a ženy.

KAPITOLA XVIII.

Kalfastoban chtěl začít prohledávat místnosti, ale Karaftap mu položil ruku na rameno. "Počkej, pane," řekl. "Jsou-li tady, nebude lépe zavřít všechny dveře, které vedou z tvého bytu?"

"Dobrý nápad, Karaftape," souhlasil Kalfastoban. "Teprve potom je začneme hledat. A vy - pryč odtud!" vykřikl, vyháněje ženy z Hamadalbanova bytu na ochoz. Pak zamkl veškeré dveře.

"A teď, pane," oslovil jej znovu otrok, "uděláš dobře, dáš-li mi nějakou zbraň."

Kalfastoban luskl prsty.

"Na deset takových stačí Kalfastoban sám!" zvolal. "Ale chceš-li, vezmi si pro vlastní ochranu vedle v komoře meč, a já zatím zavřu tuhle pyšnou otrokyni do její cely."

Zatímco Kalfastoban vedl Talaskar do vězení, zamířil Karaftap ke skladišti. Jen vstoupil, čísi ocelové prsty mu sevřely hrdlo. Chtěl vykřiknout, ale nemohl. Stisk byl příliš silný. Trhal sebou a oháněl se po svém uchvatiteli. To snad ani nemohl být člověk! A pak mu do ucha zazněl ledový a nesmířitelný hlas:

"Zemřeš, Karaftape! Neunikneš osudu, neboť jsi zradil své druhy. Zemřeš, a než se tak stane, věz, že tím, kdo tě zabije, bude jeden z nich! Hledal jsi Zoanthrola - a našel jsi ho!"

Na ta slova stiskly ocelové paže naposledy a Karaftap se svezl k zemi bez známky života. Tarzan odhodil jeho tělo stranou a rozběhl se k dívčinu vězení, následován princem.

Rozrazil dveře, spatřil Talaskar, snažící se vyprostit z Kalfastobanova sevření. Přiskočil a položil násilníkovi ruku na rameno.

"Tys nás hledal?" zvolal. "Tady jsme!"

Kalfastoban pustil dívku a sáhl po meči. Proti němu stáli dva otroci v oděvech veltopismackých bojovníků. Oba byli ozbrojeni, ale jen jeden tasil.

"Na deset takových si troufáš?" připomněl mu Tarzan. "Jsme tady, a jsme jen dva! Nebudeme čekat, až nám ukážeš, co umíš! Škoda! Kdybys nechal tu dívku na pokoji, jen bych tě zavřel ve tvém příbytku. Ale tvá nestoudnost volá po jediném trestu - a tím je smrt!"

"Karaftape!!!" křičel Kalfastoban. V jeho hlase byl strach.

"Karaftap je mrtev!" řekl Tarzan. "Zemřel, neboť zradil své druhy. A ty zemřeš proto, že jsi chtěl ublížit bezbranné dívce! Je tvůj, Komodoflorensale! Nesmíme ztrácet čas!"

Sotva princ splnil Tarzanovu výzvu, padla Talaskar před Tarzanem na kolena.

"Zoanthrol a Aoponato!" zvolala. "Nevěřila jsem, že vás ještě uvidím! Co se děje? Co tu děláte? Zachránili jste mě, a teď jste sami v nebezpečí. Utečte odtud! Nečekejte, až vás tu najdou! Nechápu, jak jste se sem dostali!"

"Pokusili jsme se uprchnout," vysvětloval princ. "A Zoanthrol odmítl jít bez tebe. Hledali jsme tě v lomu a pak v královském paláci. A nakonec jsme tě objevili!"

"Proč jsi to pro mě dělal?" divila se Talaskar.

"Protože jsi ke mně byla laskavá, když jsem byl vězněm," odpověděl Tarzan. "A protože jsem slíbil, že uprchneme společně."

Pomohl dívce vstát a vedl ji do vedlejší místnosti. Kotnodoflorensál šel za nimi, dívaje se do země. Tarzan jeho počinání nerozuměl, ale na vyptávání teď nebyl čas.

"Ty víš nejlépe, jak odtud," řekl princ. "Musíme přes ochoz? Podívej, tady je otvor ve stropě. Kam vede?"

"Může vést kamkoli," odpověděl princ. "Takové otvory jsou v mnoha místnostech. Některé ústí do dalších prostor, jiné do chodeb."

Vtom kdosi zaklepal na dveře Hamadalbanova příbytku. Vzápětí se ozval ženský hlas.

"Kalfastobane, otevři!" vyzýval. "Přišel dozorce z lomu a hledá Karaftapa. Strážce u vchodu do ubikace Zoanthrohagových otroků je mrtev a posel chce s Karaftapem mluvit, nedošlo-li mezi nevolníky ke vzpouře."

"Musíme přes ochoz!" rozhodl princ, míře ke dveřím. Z druhé strany se je kdosi pokusil otevřít.

"Kalfastobane!" volal hlas z ochozu. "Pusť nás dovnitř! Ti otroci nešli tudy! Otevři, rychle!"

Tarzan se rozhlížel kolem. Po dlouhé době si připadal jako šelma v kleci. Očima přeměřil vzdálenost od podlahy ke stropu, rozběhl se a vyskočil. Po chvíli se ocitl nahoře v jakési tmavé místnosti. Oba jeho přátelé dole neskrývali úžas.

"Je to pro vás příliš vysoko?" zeptal se, vykláněje se z otvoru.

"Ano," odpověděli jednohlasně.

Údery na dveře sílily a ženský hlas byl vystřídán mužským, neméně podrážděným.

"Otevři!" hřměl. "Jménem krále!"

Tarzan vztáhl ruce ke svým přátelům.

"Zvedni Talaskar!" požádal princ. Ledva tak princ učinil, vytáhl ji za sebou nahoru. Rozezlení bojovníci se zatím snažili dostat dovnitř. Na dveře dopadaly prudké rány. Zdálo se, že je brzy proměnění v hromadu třísek.

"Vezmi svíčky," vyzval Tarzan Komodoflorensála, "a pak se pokus ke mně dosáhnout."

"Mám je," uklidnil jej princ. "Vykloň se, vyskočím k tobě."

Dveře náhle praskly a třísky se rozletěly po celé místnosti. Stalo se tak ve chvíli, kdy Tarzan zachytil prince za ruce a zvedl jej do výšky. Sotva byl mezi svými společníky, shlédl princ dolů a viděl, jak do komnaty vtrhl zástup bojovníků, vedených starším vojákem. Chvíli se bezradně rozhlíželi, když vtom je zaujalo bušení do druhých dveří. Předák k nim přiskočil a vytáhl závoru. Do místnosti se vehnali další bojovníci. Teprve po chvíli se vše vysvětlilo.

"Kdo to tu ale byl?" nechápal předák.

"Kalfastoban a otrok Karaftap," usoudil jeden z Hamadalbanových mužů. "Museli se tu někde skrýt!"

"Prohledejte místnosti!" nařídil velitel.

"Brzy je najdeme!" mínili další bojovník.

Vyrazili ke skladišti a hned u dveří spatřili na podlaze bezvládnou lidskou ruku. Prsty měla křečovitě sevřeny - to znamenalo, že ten, komu patří, je mrtev. Jeden z bojovníků otevřel dveře dokořán a vytáhl mrtvolu ven. Ostatní ustoupili a počali se zmateně rozhlížet kolem.

"Obojí dveře byly uzavřeny zevnitř," řekl velitel. "Ať to udělal kdokoli, musí být dosud tady."

"To nemohl udělat člověk!" zhrozila se jedna z žen, které právě vešly.

"Hleďte důkladně!" vyzýval své muže velitel, a protože byl dostatečně odvážný, vstoupil do dalších komnat jako první. Po chvíli objevil mrtvého Kalfastobana.

"Je nejvyšší čas zmizet," řekl v té chvíli Tarzan svým přátelům. "Brzy si někdo z nich otvoru všimne."

Tiše se počali plížit místnostmi. Vzduch tu byl těžký a zatuchlý. Bylo zřejmé, že nebyla léta používána. Náhle Tarzan sykl a položil si prst na ústa.

"Pojďte sem," zašeptal. "Něco jsem našel."

"Co je to?" ptala se Talaskar.

"Otvor na spodku zdi. Je dost široký, aby se jím člověk protáhl," odpověděl Tarzan.

Pak se obrátil na prince. "Mohl bys zažehnout svíčku?" požádal ho.

"Ne, teď raději ne," odvětil princ.

"Půjdu tedy bez ní," rozhodl Tarzan. "Musím zjistit, kam tunel vede."

Klekl si a počal se plazit vpřed. Talaskar cítila, jak se vzdaluje. Neviděla jej však, neboť všude kolem byla hustá tma.

Čekali, ale Tarzan se nevracel. Zezdola bylo slyšet hlasy. Pronásledovatelé jistě brzy objeví otvor ve stropě! Ale odvážní se vůbec pustit za uprchlíky?

"Co se s ním stalo?" dělala si dívka starosti o Tarzana.

"Zdá se, že se o něho bojíš," řekl Komodoflorensal.

"Ano. Ty snad ne?"

"Já také."

"Je statečný."

"Ano."

Vtom se z hloubi tunelu ozvalo slabé hvízdnutí. "Pojďte!" následovalo. Vlezli do průrvy, Talaskar první. Postupovali tmou. Konečně uviděli Tarzana v jakési prostore, dostatečně vysoké, aby se tu mohli postavit.

"Tady můžeme rozsvítit svíčku bez obav," poznamenal syn divočiny, když se ocitli u něho. "Je to tu docela pohodlné a bezpečné. Alespoň prozkoumám zbytek tunelu. Zdá se, že ho už dlouho nikdo nepoužíval."

"Myslíš, že nás budou pronásledovat?" zeptala se dívka prince.

"Nejspíš ano," odtušil Komodoflorensal. "A nemůžeme-li se vrátit, bude lépe pokračovat v cestě. Doufáme, že tunel ústí do nějaké místnosti, odkud najdeme cestu ven."

"Máš pravdu," souhlasil Tarzan. "Zdržíme-li se, nic tím nezískáme. Půjdu napřed, Talaskar za mnou, a ty zůstaň poslední. I kdyby tunel nikam nevedl, neškodili jej prohlédnout."

Rozžali svíčku a vyrazili kupředu. Cesta byla namáhavá, neboť prostora byla úzká a často se točila všemi směry.

Konečně se tunel rozšířil, takže se mohli alespoň narovnat. Po chvíli však znovu nabyli původních rozměrů. Ušli ještě pár kroků, když se jim otevřel pohled do nevelké místnosti. Talaskar vzala Tarzana za rameno.

"Co je to?!" vykřikla, ukazujíc do tmy před sebou.

Na podlaze se krčila čísi postava. Tarzan k ní bez váhání zamířil, drže v jedné ruce svíčku a v druhé meč. Prohlédl tělo, a když se ho dotkl, zaprášilo se.

"Co je to?" opakovala Talaskar.

"Byl to vězeň," odpověděl Tarzan. "Zemřel před mnoha lety, přikován ke zdi. Dokonce i řetěz zrezivěl."

"Je jich tu víc," upozornil princ.

"Ti nám neublíží," řekl Tarzan.

"Ale možná něco prozradí," dodal princ.

"Prozradí? A co?"

"Že chodba vedla k příbytku někoho mocného," odpověděl princ. "Tak mocného, že mohl s nepřáteli účtovat tímto způsobem. A také, že to vše se událo velmi dávno. O mrtvé se postarali mravenci. Kdysi nebyli mrtví pohřbíváni, nýbrž ponechávání volně venku. Mravenci nezřídka napadli i živé lidi. Nebylo snadné je hubit. Nejeden bojovník jimi byl zaživa uštípán. Ač jsme mravenců pobili celé milióny, stále jich bylo víc, než jsme stačili pozabíjet. Teprve když jsme vyhubili královny, přestali útočit. Jsou tu, ale nejsou nebezpeční."

"Ty myslíš, že tunel vede k příbytku někoho zámožného?" chtěl se ujistit Tarzan.

"Kdysi k němu vedl," potvrdil Komodoflorensal. "Možná že tam žil nějaký princ, a dnes tam budou příbytky vojáků či stáje pro antilopy. Víme jen, že chodba nebyla dlouho používána, takže dnešní obyvatelé města ji patrně ani neznají."

Tunel se postupně stále více svažoval, až posléze končil místností, tentokrát o poznání prostornější, než byla ta předchozí. I tady leželo na zemi několik těl.

"Ti nebyli připoutáni ke zdi," řekl Tarzan. "Zemřeli v boji. Pohleďte na jejich meče!"

A zatímco se dívali do temné kobky, ozval se odkudsi lidský hlas.

KAPITOLA XIX.

Mijely dny a Tarzan se stále nevracel. Jeho syn byl čím dál zachmuřenější. Vyslal do okolí pátrače, ale všichni se vrátili s toutéž zprávou. Velkého Bwanu nikdo neviděl. Korak tedy rozeslal telegramy do všech měst v okolí, kde se otec mohl vyskytovat, leč bez výsledku. Nakonec se sám, ozbrojen primitivními zbraněmi, vydal v doprovodu několika věrných

Waziriů otce hledat. Dlouho a důkladně pročesávali prales a vyptávali se domorodců, avšak po Tarzanovi nebylo nikde ani stopy. A tak zamířili hlouběji do džungle, až narazili na neprostupný trnový les...

* * *

A zatím, kdesi daleko odtud, stáli tři uprchlíci v kamenném tunelu královského paláce a naslouchali lidskému hlasu, který jako by vycházel ze starobylých stěn.

"Kdo je to?" zašeptala dívka.

Tarzan zavrtěl hlavou.

"Ten hlas patří ženě," pravil Komodoflorensál.

Tarzan zvedl svíci nad hlavu a učinil několik kroků blíže ke stěně. Pak se zastavil a ukázal vzhůru. Princ i dívka pohlédli tím směrem a spatřili nad Tarzanovou hlavou otvor. Tarzan podal prince svíčku a vyšvihl se přes okraj díry. Chvilí naslouchal a poté znovu seskočil.

"Není tam vidět," řekl. "Hlas vychází z vedlejší místnosti. Ta nad námi je prázdná."

"Jak to víš, když je tam tma?" ptal se princ.

"Kdyby tam někdo byl, ucítil bych ho," vysvětlil syn divočiny.

Princ i dívka užasli.

"Ano, ucítil bych ho," opakoval Tarzan, "neboť vzduch vanul přímo proti mně."

"Ucítli!" nechápal princ. "Milý příteli! Uvěřím ti všechno, ale tohle ne!"

Tarzan se usmál. "Z toho, jak zřetelně je onen hlas slyšet, vyplývá, že neprochází zdí. V místnosti, kde je ta žena, musí být nějaký otvor. A protože hledáme cestu odtud, půjdu to prozkoumat!"

"Nenechávej nás samotné!" prosila Talaskar. "Kam jde jeden, ať jdou všichni!"

"A dva měče zmohou vždy víc než jeden," dodal Komodoflorensál.

"Dobrá," souhlasil syn divočiny. "Půjdu první a vy mě následujte."

Princ přikývl a zakrátko již všichni tři stáli u zdi, tvořené dřevěnými trámy.

"Tahle místnost je přistavěna k hlavní," usoudil princ.

"Pak by tu někde měly být dveře," doplnil Tarzan.

"Možná to bude tajný vchod," hádal princ. Procházeli přistavkem, pozorně naslouchajíce. Zpočátku bylo slyšet jen ženský hlas, postupně k němu přibýly další.

"...kdyby patřil mně," ukončila žena větu.

"Nebylo by se to stalo," dodala jiná žena.

"Zoanthrohago je pošetilec a zasloužil by smrt. Ale můj otec je blázen ještě větší!" pokračoval hlas, patřící první ženě.

"Zabije Zoanthrohaga a s ním pohřbí i tajemství, jak zvětšit naše bojovníky. Kdyby byl Zoanthrol můj, neuprchl by.

Mysleli, že ho chci usmrtit, ale něco podobného mě ani nenapadlo."

"Co bys s ním udělala, paní?" ptal se druhý hlas.

"Taková otázka otrokyni nepřísluší!" okřikla první žena druhou. Pak nastalo ticho.

"To je princezna Janzara," zašeptal Tarzan. "Dcera krále Elkomohlhaga, kterou jsi chtěl učinit svou manželkou!" A obrátil se na prince.

"Je tak krásná, jak se o ní říká?" tázal se princ.

"Je krásná, ale má černou duši," odvětil Tarzan.

"Měl jsem ji zajmout," povzdechl Komodoflorensál.

Tarzan neodpověděl. V hlavě mu uzrával plán. Vtom se hlasy ozvaly znovu.

"Byl to udatný muž," řekla první žena. "Mnohem udatnější než naši muži... A teď můžeš odejít. Pamatuj, že nechci být rušena, dokud Chodbu žen nezalijí první paprsky slunce!"

"Kéž tvé svíce planou tak dlouho, jak nekonečná je tvá krása," rozloučil se druhý hlas. A pak bylo slyšet zaklapnutí dveří.

Tarzan procházel místností, hledaje východ, spojující ji s komnatou princezny Janzary. Objevila jej však Talaskar.

"Tady je," zašeptala a oba muži byli rázem u ní.

"Počkejte na mě," vyzval Tarzan své společníky. "Dojdu pro princeznu Janzaru. Nepodaří-li se nám vzít ji s sebou, můžeme za ni alespoň vykoupit naši svobodu."

Nečekaje na odpověď, zvolna otevřel dveře a stanul v princeznině pokoji. Janzara ležela na mramorovém lehátku. U nohou a v záhlaví jí hořely velké svíce. Minuniané mají ve zvyku spávat na tvrdém loži - a jen na společenském postavení záleží, zda je ze dřeva, kamene či mramoru.

Tarzan vklouzl dovnitř a zamířil k princezně, která právě usínala. Vtom dvířka, jimiž vstoupil, s hlukem zaklapla.

Princezna byla rázem na nohou a vytřeštila na vetřelce oči. Chvilí stála jako přimrazená, aby mu vzápětí vyšla v ústřety majestátním krokem ztepilé lvice.

"To jsi ty, Zoanthrole?!" zvolala. "Přišel jsi pro mě?"

"Ano, přišel jsem pro tebe," potvrdil Tarzan. "Nekřič, a nic se ti nestane."

"Nebudu křičet," slíbila Janzara, vztahující k němu ruce.

Tarzan učinil krok zpět. "Tys mi nerozuměla," řekl. "Jsi mou zajatkyní a půjdeš se mnou."

"Ano, půjdu s tebou," souhlasila princezna. "Ale to ty mi nerozumíš! Mám právo zvolit si svého prince, a zvolila jsem tebe!"

"Nemohu být tvým princem," zavrtěl hlavou Tarzan. "A teď nesmím ztrácet čas. Pojďme!" A uchopil ji za ruku.

Svrážila čelo. "Zešilel jsi? Což nevíš, kdo jsem?"

"Vím, kdo jsi," ujistil ji Tarzan. "Jsi Janzara, dcera krále Elkomohlhaga."

"A přesto mě odmítáš?" zeptala se, tajíc dech.

"Jde mi o svobodu a o život," odpověděl Tarzan. "A o mé přátele."

"Miluješ jinou?"

"Ano."

"Kdo je to?"

"Půjdeš se mnou dobrovolně, nebo násilím?" pohrozil Tarzan.

Chvilí mlčela. Chvěla se po celém těle a oči jí plály vzrušením. Pak se uklidnila a podala Tarzanovi ruku.

"Pomohu ti, Zoanthrole," řekla. "Protože tě miluji. Pojď, následuj mě."

"Ale co moji přátelé?" namítl Tarzan. "Nemohu odejít bez nich."

"Kde jsou?"

Neodpověděl, neboť jí nevěřil.

"Ukaž mi cestu," žádal. "Vrátím se pro ně sám."

"Dobrá," svolila. "Ukáži ti cestu. Možná že mě pak budeš milovat."

Za stěnou čekali princ a Talaskar. Slyšeli každé slovo.

"On tě miluje," přerušil Komodoflorensal ticho.

"Tomu nevěřím," odvětila dívka. "To, že nemiluje princeznu, neznámá, že miluje mě."

"Ale je to tak!" trval na svém princ. "I ty ho miluješ! Vím to od samého začátku! Kdyby nebyl mým přítelem, zabil bych ho!"

"Za to, že mě miluje? Opravdu bys jej raději viděl mrtvého?"

"Nevím, jak ti říci..." zajíkal se princ.

Ale Talaskar věděla. Věděla, a usmála se.

"Vycházejí," svedla řeč raději jiným směrem. "Měli bychom jít za nimi."

A zatímco otevírala dvířka, vedla princeznu Tarzana k jednomu z postranních vchodů.

"Pojď se mnou," opakovala, "a uvidíš, co znamená, když Janzara miluje."

Tarzan zůstal ve střehu, veden jakousi předtuchou.

"Ty máš strach?" ptala se Janzara. "Nevěříš mi? Dobrá, přesvědč se sám!"

Princ a dívka právě vešli do ložnice, když Tarzan sahal po klíče okovaných dveří. Vtom se pod ním podlaha otevřela a vzápětí se zřítíl kamsi do hlubiny, vyprovázen princezniným smíchem.

Komodoflorensal a Talaskar přiskočili na pomoc, ale bylo již pozdě. Propadliště se okamžitě vrátilo na své místo. Nad ním stála princezna, nemohouc potlačit hněv.

"Nechceš-li patřit mně, nebudeš patřit nikomu!" volala za Tarzanem. Otočila se a spatřila prince s dívkou, mřící rovnou k ní...

Tarzan dopadl na dno zatuchlé kobky, osvětlené několika svícemi v kovových svícnech. Proti sobě měl těžká vrata s mříží, za nimiž seděl na nízké pryčně jakýsi muž s hlavou skloněnou na prsa.

Sotva zaslechl hluk, vyskočil. "Rychle sem!" zvolal.

Tarzan se otočil - v té chvíli zablesklo místností čtvero šedozelených očí. Bylo to jako sen - před ním se objevily dvě africké divoké kočky! Připadaly mu jako obrovské šelmy. Tasil meč a připravil se k boji.

"Sem k vratům!" volal na něho muž zpoza mříží. A ve stejném okamžiku jedna z koček zaútočila...

Sotva Komodoflorensal stoupl na totéž místo jako před ním Tarzan, zřítíl se za svým přítelem. Princezna měla proti sobě již jen otrokyni Talaskar.

"To jsi ty, kterou miluješ?" vykřikla a vrhla se na svou sokyni. "Zemřeš, otrokyně!"

Zápasily spolu, válejíce se po podlaze. Princezna se snažila dívku zasáhnout dýkou, ta ji však uchopila jednou rukou za zápěstí a druhou kolem hrdla...

Zatímco první kočka se vrhla po Tarzanovi, rozběhla se druhá proti princovi, který ihned vytáhl meč...

Talaskar s princeznou bojovaly jako dvě tygřice, neohlížejíce se ani vpravo, ani vlevo. A tak se stalo, že v nestřežené chvíli se i ony ocitly nad propadlištěm. První se vzpamatovala princezna.

"Kočky!" vykřikla. "Jsou tam kočky!!!"

Bylo však již pozdě. V příštím okamžiku se propadliště otevřelo a obě následovaly Tarzana s princem...

Ledva Komodoflorensal zahnal kočku na útěk, přiskočil Tarzanovi na pomoc. Společně se pak zbavili i druhé šelmy a rozběhli se k mříži, odkud na ně volal mužský hlas. Kočky znovu zaútočily a znovu byly odehnány. A když už měli oba muži vrata na dosah, dopadla před nimi na zem dvě ženská těla. Zmítající se po podlaze v bojovém objetí, blížila se přímo k rozdivočelým kočkám...

KAPITOLA XX.

Jakmile si Tarzan a princ uvědomili, že oběma ženám hrozí nebezpečí, vyrazili vpřed. Kočky se však při nárazu těl na podlahu lekly a stáhly se do kouta místnosti. Janzara v pádu ztratila dýku, jež nyní ležela nedaleko Talaskar. Dívka se vytrhla své sokyni, uchopila zbraň a zvedla se. V té chvíli jí stáli Tarzan a Komodoflorensal po boku. Také Janzara vstala a rozhledla se kolem. Vtom ji spatřil muž, stojící za mřížemi.

"Janzaro!!!" zvolal. "Má princezno! Jdu k tobě!"

Uchopil lavičku, jež mu nyní měla posloužit jako zbraň, a vyběhl ze dveří za ostatními. Obě zvířata byla vydrážděna bolestí a vztekem. Vříce a prskající, blížila se k Tarzanovi s princem, kteří měli nyní ženy za zády a ustupovali k mřížím. Muž s lavičkou se k nim přidal a společně čekali na útok rozlícených šelem. Jedna z nich napadla Janzaru, leč neznámý

muž se po ní ohnal svou zbraní s takovou zuřivostí, že nestačila uskočit. Muž se pustil za ní, a bije kolem sebe, křičel na zvíře jako smyslů zbavený. Zahnal kočku k vratům, a sotva skočila dovnitř, následována svou družkou, rychle za nimi přirazil petlici.

Pak se otočil k ostatním.

"Zoanthrohago!!!" vykřikla princezna.

"Tvůj oddaný služebník," uklonil se šlechtic.

"Zachránil jsi mi život," řekla princezna. "Jak se ti odvděčím po všech urážkách, jimiž jsem tě častovala?"

"Již dlouho tě miluji, princezno," vyznal se vědec. "Ale nyní je již pozdě, neboť zítra z vůle královy zemřu. Ač jsi jeho dcera, nevěřím, že by kvůli tobě změnil své rozhodnutí."

"Vím," povzddechla Janzara. "Je mým otcem, ale nenávidím ho. Zabil ze žárlivosti mou matku! Je to šílenec!"

Pak zamířila pohledem na Tarzana a jeho přátele.

"Tito otroci chtějí uprchnout," řekla. "S mojí pomocí by se jim to podařilo. Mohli bychom jít s nimi a skrýt se v jejich zemi."

"Má-li tam ovšem některý z nich nějakou moc," dodal Zoanthrohago.

"Tento muž," usmál se Tarzan, "je synem Adendrohahkise, krále Trohanadalmaku."

Janzara pohlédla Tarzanovi do očí. "Byla jsem krutá, Zoanthrole," přiznala. "Ale dosud nikdo se neodvážil cokoli mi odepřít..."

Pak oslovila dívku. "Vezmi si ho a buďte šťastni," pravila tiše a ukázala na Tarzana.

"Mýlíš se, princezno," ozvala se Talaskar. "Nejsme si souzeni."

Komodoflorensal vrhl po Tarzanovi tážavý pohled. Ten však přikývl.

"Chceš říci, že Talaskar nemiluješ?" zeptal se ho princ.

"Mám ji velmi rád, protože je to dobrá a laskavá dívka a věrná přítelkyně. Ale miluji svou ženu, která žije v mé zemi daleko za trnovým lesem."

Komodoflorensal mlčel, ale cítil úlevu. Myslel na návrat do Trohanadalmaku, kde se měl podle tradice oženit s princeznou z jiného města. Netoužil však po princezně - toužil po Talaskar, malé veltopismacké otrokyni, která znala jen svou matku a otce nikdy neviděla. Toužil po Talaskar, ale v Trohanadalmaku ji mohl mít jen jako otrokyni. Nevěděl, jak se tomu vzepřít, a trápilo ho to. Leč na podobné úvahy nezbyvalo času. Bylo třeba pomýšlet na útěk!

"Tudy chodí žalárníci krmít kočky," poznamenal Zoanthrohago, ukazuje na úzký vchod ve zdi.

"Takže nebude zavřeno," usoudila Janzara.

"Uvidíme," dodal Tarzan a přistoupil ke dvířkům. Bez větší námahy je otevřel, zažehl svíčku a nato všichni vstoupili do úzkého tunelu, který po chvíli přecházel v širokou chodbu. Na jejím konci stál před dveřmi strážce.

"To je chodba k mé komnatě!" zvolala náhle Janzara. "A toho muže, který ji střeží, dobře znám. Díky mně byl zproštěn daní. Dal by za mě život! Pojďme! Netřeba mít strach!" A rozběhla se chodbou přímo k bojovníkovi. Ostatní se obávali, aby neztropil zbytečný povyk, leč nestalo se.

"Nic nevidíš," upozornila princezna vojáka místo pozdravu.

"Když si to princezna přeje..." odpověděl strážce.

Janzara jej požádala o pět antilop a stejný počet vojenských plášťů. Muž mezitím poznal i Zoanthrohaga.

"Kvůli princezně budu dnes slepý a zítra zemřu," řekl.

"Přiveď tedy šest antilop," opravila se Janzara.

Pak zvedla oči ke Komodoflorensalovi. "Ty jsi tedy královský princ z Trohanadalmaku?"

"Ano," potvrdil tázaný.

"Vyvedu-li tě odtud, neučiníš z nás otroky?" ptala se princezna.

"Přivedu vás jako své nevolníky a dám vám svobodu," ujistil ji princ.

"Je to ale vůbec možné?" namítla Janzara. "Bojím se, že tvůj otec to nedovolí."

"Neboj se," uklidnil ji Komodoflorensal. "Stane se, jak jsem řekl. Všichni budete vlídně přijati a Zoanthrohagova moudrost konečně dojde ocenění, jakého si zaslouží."

Po chvíli se vrátil strážce s antilopami. Ruce měl od krve a tvářil se vyděšeně.

"Musel jsem o ně bojovat," řekl. "A nepospíšíme-li si, budeme muset bojovat všichni. Pane, vaše zbraně!" A podal Zoanthrohagovi meč a dýku.

Výhoupili se do sedel. Tarzan jel na antilopě poprvé, nicméně počínal si lépe než leckterý Minunian.

"Jsou mi v patách od Královské chodby," pokračoval strážce jménem Orathark. "Bude lépe dostat se z města jinudy."

"Trohanadalmakus je odtud na východ," uvažoval Zoanthrohago. "Vyjedeme-li Chodbou žen, poznají, kam máme namířeno. Musíme zvolit jinou cestu, abychom je zmátli a získali čas. Vydáme-li se do Trohanadalmaku přímo, brzy nás dostihnou, neboť k pronásledování uprchlíků mají zvlášť cvičené antilopy. Přejedeme hory na severu a pak se stočíme na východ. Před Trohanadalmakem odbočíme k jihu."

"Vyjedme tedy Chodbou bojovníků," navrhla Janzara.

"Tam nás skryjí trnové keře a stromy, dokud nebudeme za městem," dodal Komodoflorensal.

"Pospěšme si!" vyzýval Orathark.

"Nejdříve ty s princeznou," rozhodl Zoanthrohago. "Tu stráž jistě pustí. My pojedeme za vámi. Snad nám pomohou pláště."

Vyrazili hlavním tunelem k Chodbě bojovníků. Cválali v těch místech pomaleji, aby nevzbudili podezření stráží. Snad nikdy jim takhle chodba nepřipadala tak dlouhá! Konečně Janzara a Orathark dospěli k hlídce, která se je snažila zastavit.

"Princezna Janzara!" hlásil Orathark. "Ustupte z cesty!"

Princezna byla rozzlobena. Cožpak ji nepoznávají? Cožpak z ní nemají strach?

Strážce váhal.

"Ustup z cesty!" opakovala princezna slova svého služebníka. "Sic tě srazím k zemi!"

Z chodby se ozval hluk a po chvíli se odtud vyřítli jezdcí na antilopách, volajíce cosi jeden na druhého.

"Vyčkej, princezno," pokynul vrátný. "Pošlu pro velitele stráží. Něco se děje a já nesmím bez dovolení nikoho pustit. Pohled, už jde!"

Ve dveřích se skutečně objevil velitel stráží a za ním několik vojáků.

"Kupředu!!!" vykřikla ze všech sil Janzara, pobídla antilopu a vyrazila jako o závod. Ostatní se tryskem rozjeli za ní.

Strážce se ocitl na zemi, poválen jedním z cválajících zvířat. Velitel a jeho muži se srazili s jednotkou pronásledovatelů.

Než se vše vysvětlilo, byli uprchlíci ti tam.

Orathark, který dobře znal horské stezky, jel v čele, ostatní těsně za ním. Tiše a mlčky ubírali se temnou nocí, křížující lesní cesty a prodírajíce se mezi skalisky, aby po sobě zanechali co nejméně stop.

Když se rozednalo, otevřel se jim pohled na širokou planinu, protkanou řekami a táhnoucí se na sever k vzdáleným horám. Rozhodli se, že v některém z lesíků zastaví a dopřejí odpočinku sobě i antilopám, neboť byli dlouhou cestou již velmi unaveni. Věděli, že nejlepším úkrytem budou hory, a tak se utábořili v nevelkém údolí, obklopeném vysokými stromy a svažovaném bystřinou. Orathark ulovil několik drobných zvířat a Tarzan nachytal v říčce ryby.

Když pojedli, rozdělili hřídky a ulehli k odpočinku. Spali až do pozdního odpoledne, neboť předešlé noci nezamhouřili oka. Pak pokračovali dál, až je znovu zastihla tma. Zoanthrohago s princem prohledali okolí, aby našli vhodné tábořiště. Objevili je uprostřed hustého stromoví. Jak vysoko se teď Tarzanovi zdály košaté koruny!

Opodál spatřili velikou noru. Bylo to doupě jezevce. Ale k čemu jim bude dobré? Tarzan o jezevčí maso nestál. Vtom Komodoflorensal vytáhl z pochvy meč a vlezl dovnitř.

"Co tam bude dělat?" nechápal Tarzan.

"Zabije kambona, najde-li ho," vysvětlil Zoanthrohago.

"Ale proč?" zněla další otázka. "Cožpak jíte jezevčí maso?"

"Ne. Přenocujeme v kambonově obydlí," uvedl šlechtic věc na pravou míru. "Zapomněl jsem, že nejsi Minunian.

Nejsme zvyklí nocovat pod širým nebem, kde nám hrozí nebezpečí od divokých koček a lvů. Uvnitř bude jistě lépe než venku! Nadchází hodina, kdy se šelmy vydávají na lov!"

Po chvíli Komodoflorensal vyšel z nory.

"Kambon tam není," řekl. "Jeho obydlí je prázdné. Nalezl jsem jen hada a zabil jsem ho. Můžete vejít!"

Se zažehnutou svící vstoupili dovnitř. Jen Tarzan stál venku a usmíval se. Připadalo mu směšným, že on, vládce džungle, by se měl schovat před divokou kočkou v jezevčím doupěti.

Antilopy, pasoucí se opodál, náhle zavětřily a vzápětí se rozutekly všemi směry. A tehdy Tarzan uviděl lva - největšího ve svém životě. Jak obrovitý se musel zdát Minunianům!

Lev se přikrčil a vztyčil oháňku. Tarzan věděl, co bude následovat. Neváhal a zmizel v jezevčí skrýši - právě ve chvíli, kdy se Numa odrazil ke skoku.

KAPITOLA XXI.

Celé tři dny putovali na východ a poté se konečně obrátili k jihu. Na obzoru se černal hustý les. Trohanadalmakus ležel jihozápadním směrem, dva dny cesty odtud. Tarzan žasl, co vše vydržely jejich dokonale vycvičené antilopy. Ač každou noc usínaly v hrůze před šelmami a jednou před nimi musely uprchnout hlouběji do pralesa, ráno stály vždy na svých místech, očekávající své pány. Bylo tomu tak proto, že mezi Minuniany zcela zdomácněly. Ti se o ně vždy pečlivě starali a zacházeli s nimi velmi vlídně.

Bylo odpoledne čtvrtého dne, když Talaskar náhle upozornila na nevelký oblak prachu v dálce za nimi. Chvilí jej pozorovali a zjistili, že se blíží a roste.

"Snad jsou to naši pronásledovatelé," mýnil Zoanthrohago.

"Ať je to kdokoli, nás je mnohem méně," uvažovala Janzara. "Bude lépe, když se někde ukryjeme, dokud nebudeme vědět, o koho jde."

"Budeme u lesa dřív, než nás dostihnou," řekl Orathark. "A tam se jim snadno vyhneme, bude-li třeba."

"Bojím se lesa," vydechla princezna.

"Jiného nezbývá," rozhodl Zoanthrohago. "Jen abychom dorazili mezi stromy včas! Pojdme! Nemáme času nazbyt!"

Dosud nikdy necválal Tarzan v sedle antilopy tak rychle jako právě teď. Zvířata pádila jako s větrem o závod. Za nimi se prachem cesty hnál oddíl po zuby ozbrojených válečníků, proti nimž by byli v boji bezmocní. Jedinou záchranou bylo dospět před nimi na kraj lesa.

Tarzan se ohlédl a viděl, že nepřátelé jsou jim v patách. Byli to muži z Veltopismaku - prozradily je jejich přilbice. Také oni poznali uprchlíky a počali na ně volat, aby zastavili. Jeden z nich předjel své druhy a dostihl Zoanthrohaga, cválajícího vedle Tarzana. Půl délky před nimi jela princezna. Právě na ni jezdec zavolal.

"Princezno! Král ti odpustí, vydáš-li nám otroky! Vzdějte se a nic se vám nestane!"

Tarzan byl zvědav, jak se ostatní zachovají. Kdyby nebylo Talaskar, snad by jim poradil obrátit antilopy zpět. Ale nechtěl vidět dívku znovu v zajetí. Tasil meč a čekal.

"Nikdy!" vykřikl Zoanthrohago.

"Nikdy!" přidala se princezna.

"Následky ponesete sami!" odpověděl voják.

Jako o překot řítli se k lesu, pronásledovaní i pronásledovatelé. Tarzan byl potěšen počínáním veltopismacké princezny. Od chvíle, kdy se přidala k uprchlíkům, se zcela změnila. Již nebyla hýčkanou dcerou despoty, nýbrž statečnou a milující ženou. Své štěstí našla u Zoanthrohaga, ale náklonnost chovala i ke všem ostatním. Zejména mladou otrokyni zahrnovala přízní, snažíc se vynahradiť jí někdejší nevybíravé zacházení.

Talaskar a Komodoflorensal o lásce nemluví. Cítili ji. A Talaskar, šťastna v princově blízkosti, zároveň vychutnávala opojný pocit volnosti a svobody. Leč nyní nebylo na lásku příliš času. Vždyť všem hrozilo smrtelné nebezpečí! Tryskem hnali své antilopy vpřed. Les byl již na dohled. Snad k němu dorazí dříve, než dojde k střetnutí s pronásledovateli!

Podánilo se! Orathark radostně vykřikl, ledva se jeho antilopa ocitla ve stínu stromů. Za ním vjeli do lesa i ostatní.

Výkřiky radosti jim však ztuhly na rtech, sotva spatřili obrovskou paži, jak zpoza větví zvedá Oratharka do výše. Snažili se svá zvířata zadržet, ale bylo již pozdě. Všude kolem byla spousta Zertalacololů. A tak byli jeden po druhém strženi ze sedel. Jejich pronásledovatelé, vidouce, co se děje, obrátili antilopy a prchali odtud.

Talaskar, již držela v rukou mohutná Alalka, hledala očima svého vyvoleného.

"Sbohem!" volala. „Můj konec se blíží! Ale zemřít v tvé blízkosti bude větším štěstím než žít bez tebe!"

"Sbohem, Talaskar," odpověděl Komodoflorensal. "Až teď ti dokáži říci, že tě miluji. Řekni, zda i ty mě miluješ."

"Z celého srdce," ujistila jej.

Jako by zapomněli na všechny a všechno kolem - tváří v tvář smrti si vyznali lásku.

Také Tarzan se ocitl ve spárech jednoho z obrů. Nevěřil svým očím, když viděl alalské muže a ženy lovit společně. A pak - jaké to měli zbraně! Žádné kyje či praky, nýbrž oštěpy, luky a šípy!

Alal zvedl Tarzana do výšky, aby si jej prohlédl. Sotva tak učinil, strnul překvapením. Také syn divočiny poznal svého uchvatitele. Byl to syn První ženy! Vzpomněl si, jak mu byl chlapec kdysi oddán, a děkoval osudu, že se dostal do rukou právě jemu.

"Postav mě dolů!" naznačil mu. "A svým lidem řekni, ať pustí mě přátele a ať jim neubližují!"

Alal opatrně snesl Tarzana k zemi a pak pokynul svým soukmenovcům, aby s ostatními učinili totéž. Všichni uposlechli - až na jednu ženu. Chlapec k ní přiskočil a pobídl ji oštěpem. Vzápětí i ona splnila jeho rozkaz.

S hrdým výrazem ve tváři naznačoval syn První ženy, jak se život Alalů změnil od chvíle, kdy mu Tarzan svěřil první zbraň. Nyní má každý z mužů ženu, která vaří a poslouchá na slovo.

Té noci spali všichni venku pod ochranou Zertalacololů. Na druhý den se vydali planinou k Trohanadalmaku, kde chtěl Tarzan zůstat do doby, než nabude své původní výšky. Zertalacololové je doprovodili notný kus cesty, snažíce se Tarzanovi vyjádřit svou vděčnost za vše, co pro ně vykonal.

Po dvoudenním putování dorazila karavana k bránám Trohanadalmaku. Když bojovníci zjistili, že se vrátil princ i s Tarzanem, rozjeli se do města dát na vědomost radostnou novinu. Všichni pak byli uvedeni do trůnního sálu. Král Adendrohahkis se vrhl synovi do náruče, šťasten, že se mu vrátil zdrav. Neopomněl ani Tarzana. Jen nechápal, jak je možné, že bílý obr je nyní stejně velký jako oni. Přizval syna divočiny k trůnu, kde ho pasoval na šlechtice a zahrnul dary, mezi nimiž nechybělo ani několik antilop. Zároveň jej požádal, aby v Trohanadalmaku zůstal. Janzara, Zoanthrohago a Orathark dostali svobodu i svolení setrvat se svými přáteli, jak dlouho budou chtít. A poté Komodoflorensal přivedl k trůnu Talaskar.

"Nyní i já vyjevím své přání, otče," řekl. "Jako královský syn bych měl dle rodového obyčeje pojmout za manželku princeznu z jiného města. Miluji však tuto dívku. Dovol, abych se směl vzdát nároku na trůn a oženit se s ní." Král povstal, bera dívku za ruku.

"Je pouhým zvykem oženit královského syna s princeznou," začal svou řeč, "a zvyk není zákon. Muž v Trohanadalmaku si může vzít za ženu, koho chce!"

"A i kdyby byl zákonem," dodala Talaskar, "neporuší jej! Jsem Talaskar, dcera Talashaga, krále Mandalamaku. Mou matku zajali Veltopismačané krátce předtím, než jsem se narodila. I ona mi vštěpovala, že jednou budu provdána za prince. Ale když jsem poznala Komodoflorensala, zapomněla jsem na vše, co mě učila. Myslela jsem, že je pouhým otrokem. Nikdy by mě nenapadlo, že miluji prince."

Míjely týdny. Tarzan byl mezi trpasličími lidmi šťasten, ale toužil po rodině, která jej jistě dávno oplakala. Proto se rozhodl, že již nebude déle čekat na svou proměnu, a vydá se na cestu k domovu. Doufal, že se mu podaří překonat všechna nebezpečí a projít trnovým lesem. Jeho přátelé ho zrazovali, ale Tarzan trval na svém.

Vyrazil jihovýchodním směrem, kudy - jak se domníval - kdysi vstoupil do říše trpasličích lidí. Doprovázel jej oddíl nejlepších jezdců. Nedaleko trnového lesa ho objevil syn První ženy. Minuniané se poté rozloučili, a když je viděl mizet v dál, pocítil stesk a dojetí.

Syn První ženy a jeho divoká družina byli mu společníky až na samý okraj lesa. Dál se již neodvážili. Zanedlouho mu i oni sešli z očí.

Několik dní se prodíral hustým trnovým. Spal v doupatech a živil se ptačími vejci. Jedné noci, právě když se uchýlil do jakési nory, počaly ho obestírat mrákoty. Jako by se v příštích chvílích měla naplnit Zoanthrohagova předpověď o jeho samovolné proměně, jež měla přijít znenadání a netušená!

Z posledních sil se vyplazil ven a vzápětí upadl do mdlob. Když znovu otevřel oči, ucítil svěží vzduch. Vtom se odkudsi za ním ozval divoký řev. Chopil se meče a rozběhl se podél trnových keřů. Jak dlouho běžel, nevěděl. Byla ještě tma, když klesl vysílen k zemi a znovu ztratil vědomí...

KAPITOLA XXII.

Jeden z Waziriů, vracející se z osady kmene Obebe, spatřil u cesty kost. To samo o sobě by nebylo ničím zvláštním - v Africe se všude v přírodě povaluje bezpočet kostí. Avšak tahle kost patřila dítěti! A Usula slyšel ve vesnici lidojedů podivné historky, když pátral po svém milovaném Bwanovi! Obebe o něm nic nevěděl, ani neslyšel, ale ostatní tvrdili, že tu náčelník kdysi věznil jakéhosi bělocha, který posléze uprchl. Usula zprvu myslel, že to byl jeho pán, ale záhy svou domněnku zavrhl.

Hledě na lidskou kost, vzpomněl si na vyprávění o čarodějově dcerce a hlavou se mu počaly honit všelijaké myšlenky. A pak našel ještě něco - malý kožený váček, ležící opodál. Otevřel jej a vysypal jeho obsah na dlaň. Poznal diamanty a

hned věděl, že patří jeho pánovi. Byly to ony drahokamy, které mu kdysi ukradl bílý zloděj v Oparu. Rozhodl se odevzdat vzácný nález manželce Velkého Bwany.

O tři dny později, právě když se ubíral stezkou podél trnového lesa, se náhle zastavil a stiskl pevněji oštěp. Na nevelké mýtince spatřil muže, ležícího v porostu. Byl živ - co ale v těchto končinách pohledával?

Usula se přikradl blíž, snaže se vyvarovat sebemenšího hluku. Ten muž byl běloch a ležel vedle mrtvoly buvola.

Znenadání pozvedl hlavu a Usula mu pohlédl do tváře. V té chvíli vykřikl překvapením. Byl to Velký Bwana!

Usula přiskočil a zvedl jej na kolena. Ale Bwana se choval jako malé děčko! Vida, že jeho pán není dosud schopen chůze, zbudoval černoch z větvi přístřešek a zůstal s ním několik dní, věnuje mu veškerou péči. Věřil, že se bílému obru brzy vrátí jeho někdejší síla. Ale jakákoli snaha byla marná. A tak se rozhodl odvést nešťastného Bwanu domů.

Pán džungle měl po celém těle nesčetná zranění, z nichž mnohá vypadala vážně. Proto bylo posláno pro lékaře do Anglie, aby se pokusil o zázrak a zachránil, co se ještě zachránit dalo. Psi, kteří mívali lorda Greystoka tak rádi, zalézali teď před ním do kouta. A Jad-bal-ja, Zlatý lev, vrčel a trhal sebou jako pominutý, sotva se ke svému pánu jen přiblížil. Korak byl zoufalý. Co řekne matka, až se vrátí z Londýna? Neodvažoval se domyslet...

* * *

Když říční démon unesl jeho dceru Uhhu, dal se čaroděj Chamis do usilovného pátrání. Hledal v okolních vesnicích, ale po děvčeti a jejím únosci jako by se zem slehla.

Vraceje se domů z jedné z bezvýsledných výprav, svedl své kroky až k trnovému lesu, několik mil severně od řeky Ugogo. Vtom uviděl cosi ležet na kraji nedaleké mýtiny. Nevěděl, co to je, ale nedalo mu, aby se nešel podívat blíž.

Zvolna se plížil vpřed, a ledva dospěl na místo, div neoněmel překvapením. Byl to říční démon! Sevřel oštěp a sklonil se nad nehybným tělem. Byl říční démon mrtev? Nebo pouze spal? Chamis mu opřel kopí o hrud' a vykřikl. Muž se však ani nepohnul. Nespí tedy! Ale mrtvý zřejmě také není!

Čaroděj poklekl a přiložil ucho k bělochovu srdci. Bilo. Říční démon tedy žije! Chamis uvažoval. Ten, kdo tu leží před ním, mu unesl dceru! Necítil strach, jen hněv. Musí se dovědět pravdu, i kdyby k tomu měl přimět samotného ďábla! Z kapsy vyňal provaz, otočil muže na břicho a svázal mu ruce za zády. Konečně počal říční démon nabývat vědomí. Obrátil se na bok a otevřel oči.

"Kde je Uhha?!" zahřměl šaman.

Muž se snažil vyprostit z pout, byl však svázán příliš pevně. Na Chamisovu otázku neodpověděl - jako by ji snad ani neslyšel. Díval se na čaroděje, nevydávaje hlásku.

„Vstaň!“ poručil kouzelník.

Říční démon se s námahou zvedl. Chamis jej vyzval, aby ho následoval. Za soumraku dorazili do vesnice. Když domorodci viděli, koho kouzelník přivádí, popadla je zlost. Kdyby se nebáli Chamise, jistě by byli zajatce ubili k smrti. Šaman jej však potřeboval živého. Musel se dovědět, co se stalo s Uhhou! Leč dosud z vězně nedostal jediné slovo. Ani rány oštěpem nepomáhaly!

Chamis zavedl zajatce do chýše, odkud kdysi uprchl. Tentokrát ale s sebou vzal strážce. Nechtěl o kořist znovu přijít! Po chvíli se objevil náčelník Obebe. Vypτάval se, nešetřil ranami, ale vše nadarmo.

"Přinutím ho mluvit!" ujistěval. "Vím, jak na to!"

"Nesmíš ho zabít!" varoval šaman. "Víš, co se stalo s Uhhou, a dokud mi to neřekne, musí zůstat naživu!"

"Než zemře, promluví!" sliboval Obebe.

"Je to říční démon, který nikdy nezemře!" pokusil se šaman náčelníka odradit.

"Je to Tarzan z rodu Opů!" vykřikl Obebe, a v tom okamžiku se oba pustili do hádky. Říční démon zatím ležel na podlaze, netečný a nepřítomný.

Venku muži rozžhavlili železo. Čaroděj usedl na zápraží a dal se do zaklínání, používaje přitom úlomku dřeva, oblázku a zebří oháňky. Vesničané se shlukli kolem. Konečně strážci vyvlekli z chatrče zajatce.

"Kde je Uhha?!" opakoval Chamis.

Říční démon mlčel. Od chvíle, kdy jej kouzelník přivedl, nepronесl jediné slovo.

"Vypalte mu oči!" volal Obebe. "To ho přiměje promluvit!"

"Výřízněte mu jazyk," radila jedna z žen.

"Pak už nepromluví vůbec!" okřikl ji Chamis.

Pak do třetice opakoval tutéž otázku. Ani tentokrát se mu však nedostalo odpovědi. Udeřil zajatce do tváře. Byl tak rozezlen, že zcela zapomněl, koho má před sebou.

"Však ty mi odpovíš!!!" zaburácel a sáhl po rozžhaveném železe...

* * *

Na farmu lorda Greystoka přijel lékař a s ním i lady Jane a její komorná Flora Hawkesová. Ihned zamířili do ložnice, kde pán domu seděl v lenošce.

"Poznáváš mě, Johnne?" zeptala se Jane.

Korak ji vzal ruku a odvedl stranou.

"Nepoznává nikoho," řekl. "Bude lépe, když vyčkáš, až bude po operaci."

Chirurg pacienta pečlivě prohlédl. Usoudil, že jedna z lebečních kostí tlačí na mozek. Nezbyvá než pokusit se o riskantní zákrok!

Bylo přizváno několik zdravotních sester a lékař z Nairobi. Operace měla být provedena příštího dne.

Lady Jane, Korak a Meriem čekali ve vedlejší pokoji na její výsledek. Seděli u dveří, nezakrývajíce neklid. Konečně vešel chirurg a tři páry očí k němu tázavě vzhledly.

"Nemohu říci nic bližšího," pravil lékař. "Jen tolik, že operace se zdařila. Avšak teprve čas ukáže, do jaké míry. Nikdo kromě ošetřující sestry k pacientovi zatím nesmí. Ani ta by s ním však neměla mluvit. Bude totiž v jakémisi polovědomí."

Ale neztrácejte naději! Věřím, že se lord Greystoke uzdraví!"

* * *

Čaroděj položil říčnímu démonu jednu ruku na rameno, zatímco v druhé svíral rozžhavenou železnou tyč. Muž se náhle vzepřel, pouta na rukou povolila a v příští chvíli již obrovité prsty svíraly čarodějovi zápěstí. Šaman upustil mučidlo, pohlédl zajatci do očí a strnul - jako by v nich viděl vlastní smrt.

Obebe byl v mžiku na nohou. Jeho válečníci stáli jako přimrazení. Teď je říční démon zahubí všechny! Počali ustupovat, aby se vzápětí otočili a rozprchli do svých chýší, následováni ženami. Ani náčelník nelenil a dal se na útěk. Zajatec zvedl šamana nad hlavu a vyběhl s ním za Obebem. Sotva byl náčelník ve svém příbytku, ozval se praskot a v následujícím okamžiku propadla k němu střechou lidská postava. Náčelník napadlo jediné - to říční démon sestoupil z nebes, aby se pomstil! Hnán pudem sebezáchovy, který byl v té chvíli silnější než strach, uchopil nůž, přiskočil k tělu a bodal do něho jako smyslů zbavený. Pak vstal, zvedl mrtvolu a vytáhl ji před chatrč, ozářenou měsíčním světlem.

"Pojďte sem!" svolával vesničany. "Už se nemusíte bát! Obebe zabil říčního démona!"

Otočil se a pohlédl na nehybné tělo, ležící za ním. V příští chvíli jej polil studený pot. Mrtvým byl kouzelník Chamis! Mezitím se seběhli domorodci, a když viděli, co se stalo, byli bez sebe hrůzou. Obebe nejprve prohledal chýši a poté s několika válečníky obešel osadu. Cizinec byl pryč! Rozběhl se k bráně. Byla zavřená, avšak v prachu zůstaly stopy bosých nohou.

Obebe se vrátil ke svému příbytku, kde čekali vyděšení černoši.

"Obebe měl pravdu," řekl. "Byl to Tarzan z rodu Opů. Nikdo jiný by nedokázal zvednout Chamise nad hlavu, shodit ho ze střechy a potom tak rychle zmizet!"

* * *

Nadešel den, kdy se měl konečně dostavit výsledek operace. Pacient se počal zvolna probírat z účinku léků. Plynuly nekonečné hodiny. Minulo poledne a nastal večer, a v pokoji dosud nepadlo jediné slovo. Rodina se sešla v hale. Náhle se otevřely dveře a v nich se objevil pacient spolu s lékařem a ošetřovatelkou. Tvářil se překvapeně, leč sestra se usmívala.

"Myslím, že lord Greystoke bude brzy zcela v pořádku," řekl chirurg. "Můžete s ním hovořit. Jen stále neví, kdo je. Ale to není po ztrátě paměti nic neobvyklého."

Nemocný kráčel vpřed, rozhlížeje se kolem.

"To je vaše paní, lorde Greystoku," upozornil jej lékař.

Lady Jane vstala a vyšla svému muži vstříc, vztahující k němu ruce. Vtom mezi ně skočila Flora Hawkesová.

"Proboha, lady Greystoková!!!" vykřikla. "To není váš muž! To je Esteban Miranda!!! Konečně ho poznávám! Od chvíle, kdy jsme přijeli, ho vidím poprvé, ale nemohu se mýlit! Znáám dobře jeho úsměv!"

"Floro!" opětovala lady Jane. "Jste si jista? Ne, musíte se mýlit! Bůh mi nevrátil manžela proto, aby mi ho vzápětí vzal. Johne!!! Jsi to ty?"

Muž chvíli mlčel. Pak zavrával, pocíťuje slabost. Lékař přiskočil a podepřel jej.

"Byl jsem velmi unaven," byla první pacientova slova. "Snad jsem se změnil, ale jsem lord Greystoke. Na tuhle ženu si nepamatuji," ukázal na komornou.

"Lže!!!" zvolala dívka.

"Ano, lže!" ozvalo se náhle za nimi. Otočili se a na prahu verandy spatřili postavu bílého obra.

"Johne!!!" vydralo se z úst lady Greystokové. "Jak jsem se mohla tak zmýlit. Já..."

Leč nestačila dokončit větu. Obr k ní přiskočil, sevřel ji do náruče a zasypal polibky.